OPERE I

Emil Brumaru

Julien Ospitalierul

POLIROM

Emil Brumaru

Opere I

Julien Ospitalierul

Colecție coordonată de Daniel Cristea-Enache.

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BRUMARU, EMIL

Opere / Emil Brumaru; pref. de Alex. Ștefănescu. – Iași: Polirom, 2009-

ISBN I+II: 978-973-46-1246-8
vol. 1: *Julien Ospitalierul* – 2008 – ISBN print: 978-973-46-1247-5
ISBN ePub: 978-973-46-2366-2
ISBN PDF: 978-973-46-2367-9

I. Ștefănescu, Alex. (pref.)

821.135.1-821

Printed in ROMANIA

Emil
Brumaru

I

Julien Ospitalierul

Prefață de Alex. Ștefănescu
Desene de Emil Brumaru

POLIROM
2009

Cronologie

1939 Emil Brumaru se naște la 1 ianuarie, în Bahmutea, județul Tighina, Basarabia, într-o familie modestă. Tatăl, Grigore Brumaru, este funcționar CFR, mama, Elisabeta Brumaru (fostă Trelea), învățătoare. Mama îi va povesti că s-a născut, de fapt, pe 25 decembrie 1938, dar a fost declarat mai tîrziu ca să nu fie luat în armată cu un an mai devreme.

1943-1944 Familia, refugiată din Basarabia, stă, pentru un timp, în Curtea de Argeș, la o soră a mamei, Vera, căsătorită cu Dumitru Enescu. La parter se află o cafenea cu două mese de biliard. Copilul se îndrăgostește de o bilă roșie.

1945 Tatăl obține postul de impiegat de mișcare în gara Merișani. Locuiesc înghesuiți într-un canton, lîngă un pod de fier. Ca să nu rămînă singur acasă, mama ia băiatul în clasa I, neînscris, în orele ei de predare.

1946 Tatăl este mutat cu serviciul la Ciceu. Locuiesc într-un pavilion CFR. Clasa I, de data aceasta înscris, avînd-o ca învățătoare tot pe mama. Citește, dîndu-se în scrînciob, o ediție pentru copii, cartonată, despre Gulliver în țara piticilor și a uriașilor. Fură, fiind într-o vizită, cu mult sînge rece, dintr-o enciclopedie germană, tăind-o cu o lamă, foaia lucioasă, ilustrată cu soiurile de ciuperci. Este atacat și trîntit la pămînt, în drum spre școală, de curcanul doamnei Manolache, soție de picher.

1947-1948 Iarăși, tatăl e mutat cu serviciul la Belcești, în județul Iași, devenind șef de haltă. Locuiesc chiar în haltă. Clasele a II-a și a III-a. Citește *Robinson Crusoe* într-un vagon stricat, pe linia moartă, *Aventurile lui Tom Sawyer*, *20 000 de leghe sub mări*, *Aventurile lui Arthur Gordon Pym*. Construiește o colibă. Mama promite că aduce de la Iași un sac de cărți. Nu se ține de cuvînt, plîns memorabil, în hohote...

1949-1950 O nouă schimbare de domiciliu, în Iași, la periferia orașului, lîngă bariera de la Socola. Clasele a V-a și a VI-a la școala „Gh. Mârzescu“. Îl are coleg de bancă pe fiul unui mic comerciant. Împrumută de la el, din podul casei ticsit cu cărți, sute de romane polițiste și de aventuri. Îl fascinează Arsène Lupin. Ține un jurnal cifrat. Vrea să devină detectiv sau mușchetar. Este făcut pionier. Joacă rolul lui Statu-Palmă-Barbă-Cot la o serbare de sfîrșit de an.

1951 Se mută, tot în Iași, pe strada Dobrogeanu-Gherea (astăzi I.C. Brătianu), vizavi de grădina de vară Pomul Verde, în apropierea Teatrului Național. Din clasa a VI-a pînă în clasa a X-a, la Școala Medie nr. 1 (actualul Colegiu Național), pe atunci doar de băieți. Face parte din „gașca teatrului“.

1953 Apare Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IV : *Poezii postume*, în ediția Perpessicius. Citește un an întreg numai postumele lui Eminescu. Scrie versuri foarte proaste. Din cauza unei bătăi, în vacanța de vară, este reclamat la Inspectoratul Școlar și propus pentru exmatriculare. Se intervine și totul reintră în normal.

1954 Cumpără de la un anticariat *Les Fleurs du Mal*. Îl buchisește cu dicționarul. Îi cade întîmplător în mînă *Istoria literaturii române. Compendiu* de G. Călinescu. O citește și o recitește ca pe un roman de aventuri, neștiind nimic despre majoritatea scriitorilor și cărților. Continuă să scrie versuri sub diferite influențe.

1955 Întîlnire providențială cu Eleizer Frenkel, profesor la o școală unde lucra și mama. Profesorul are o cameră enormă, plină cu cărți, pe cîte trei rînduri pe rafturi și pe jos, în mormane. Împrumută orice, oricînd. Arghezi, Bacovia, Blaga, Ion Barbu, Fundoianu, Blecher, în ediții princeps, uneori cu dedicații, ba chiar și *Istoria* mare a lui Călinescu... autori interziși pe vremea aceea... Prima lectură din Kafka, în limba franceză. În ultima clasă, a X-a, înființează „Clubul moluștelor celebre“, format din el și colegul de bancă, Ferdinand Hancearek. Termină Școala Medie nr. 1. În toamnă intră la Facultatea de Medicină din Iași, secția medicină generală.

1956 Pentru rezultate foarte bune la învățătură, este făcut membru UTM. Peste nici trei luni este propus să fie dat afară din UTM. Motivele sînt : 1) refuză să se aboneze la *Scînteia tineretului* ; 2) nu participă la defilarea de 1 Mai ;

3) nu își salută colegii ; 4) „are anumite surîsuri ironice la ora de histologie, cînd se uită în microscop“. (Peste ani, Dinescu îi explică logica acestei vini : „Bre, tu vedeai acolo, la celulă, structura intim-putredă a comunismului !“) Scapă doar cu vot de blam cu avertisment, datorită intervenției unui coleg de grupă, mult mai în vîrstă, ungur : „El făcut, el dat afară imediat, nu se poate !“. Se împrietenește cu Răzvan Cuncic, coleg de grupă. Găsește la el un volum de Rimbaud, îl copiază. În timpul „contra-revoluției“ din Ungaria, asistenții de materialism dialectic nu vin la ore de frică.

1957 În urma unei certe cu mama, își arde în soba de teracotă toate manuscrisele. Rescrie din memorie. Îi dă foile unei cunoștințe de la Filologie. Ajung la Mihai Vlad Crețescu. Acesta vine acasă și caută să-i convingă tatăl că fiul lor este poet.

1958 Cu familia, în vacanța de vară, în Basarabia, la Fundurii Vechi, satul unde s-a născut tatăl. Își descoperă o droaie de verișoare săltărețe : beau samahoncă și mănîncă prunele cu furculița. Scrie mult, indescifrabil aproape, pe caietele cumpărate de acolo, pătrate.

1959 În primăvară, la un control de rutină, este depistat cu un infiltrat pulmonar escavat subclavicular drept. Întrerupe anul IV. Este internat la sanatoriul Bîrnova. Face cură cadaverică, apoi continuă la domiciliu o cură mai puțin severă. Nu mai scrie decît foarte rar, de frica reîntoarcerii bolii. Este scutit de armată. Citește doar cărți de bucate, odihnitoare.

1960 Repetă anul IV în întregime. Îl cunoaște pe poetul Adi Cusin.

1963 Termină Facultatea de Medicină. Se căsătorește cu Doina Popescu, fostă colegă de facultate, medic la Circumscripția din Dolhasca. Este repartizat la Dolhasca, medic la Spitalul Mixt Rural din Dolhasca. Stă în gazdă, lîngă bariera căii ferate Dolhasca-Fălticeni, în Cotu’ Morii.

1964-1965 Dese vizite ale lui Adi Cusin la Dolhasca. Perioadă neagră, nu scrie. Are o pisică roșcată, blănoasă, Muțeasca. Lecturi tenace, măcar 50 de pagini pe zi, orice s-ar întîmpla.

1966 Este făcut membru de partid. Cumpără o mașină de scris Consul, tip portabil. Bate la mașină cartea lui Adi Cusin, *A fi*. La îndemnul lui, trimite versuri la revista *Luceafărul*.

Îi răspunde la poșta redacției Violeta Zamfirescu. Este debutat, cu o prezentare de Dragoș Vrânceanu, în *Luceafărul* din 17 decembrie.

1967 Singurul ecou la debutul în presă e o notă în *Urzica*, nr. 2, 31 ianuarie, semnată de Mircea Pavelescu. Este remarcată și reprodusă poezia „Cîntec de faun". Tot Adi Cusin îi duce un volum de versuri, *Fluturii din pandișpan*, la Editura Tineretului. Un nou redactor, Nicolae Oancea, dă peste carte într-un dulap cu manuscrise înregistrate și o propune spre publicare. Îi apar poezii în *Amfiteatru*, *Ateneu* etc. Îl cunoaște pe Leonid Dimov, la el acasă. Dimov citește viitorul volum și îl declară pe loc oniric. E de acord și Dumitru Țepeneag. Este primit în „grupul oniric". Cu ajutorul lor îi cunoaște pe Vintilă Ivănceanu, Sorin Mărculescu, Mircea Ivănescu... Urmează un șir de scrisori către Dimov. „Grupul oniric" este invitat la Dolhasca de Anul Nou. Dimov vine cu soția, Marina, și fiica, Ileana. Țepeneag este cu Mona, Vintilă Ivănceanu – singur. Mai sosește și Tiți, o prietenă a Marinei.

1968 În vară, a doua vizită a lui Dimov, împreună cu Marina, la Dolhasca. Revista *Luceafărul* este preluată de Ștefan Bănulescu. Începe să fie publicat cu regularitate. Leonid Dimov îi face cunoștință, la redacție, cu Ștefan Bănulescu. Tac îndelung toți trei. Dimov e foarte satisfăcut de întîlnire. La ședințele lunare cu medicii, la Fălticeni, stă în primul rînd și scrie non-stop versuri, dînd impresia că ia sîrguincios notițe. Se discută ceasuri întregi despre păduchi, mortalitate infantilă sub vîrsta de un an, despre vaccinări, despre problema closetelor – țiganii nu au. Ajuns acasă, descifrează și bate, cu mici modificări, la mașina de scris. Scămoșilă, motanul siamez, gelos, îl împiedică, dînd cu laba peste clape. În august, după invadarea Cehoslovaciei, trec pe drum, o noapte întreagă, tancuri. E însărcinat cu asistența medicală, în caz de război. La exact o lună, în septembrie, face o excursie cu un microbuz de 16 locuri, prin OJT, în Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia. Vede în Praga sediul Televiziunii ars, fațada clădirii Parlamentului ciuruită de gloanțe, locul unde și-a dat foc un student... Pe toate străzile, pe pavaj, sînt desenați porci cu secera și ciocanul în ei, indicînd cîți kilometri sînt pînă la Moscova. După detectivul Arthur, apare un nou personaj, Julien Ospitalierul, prietenul care

trăiește la țară. Și Reparata cea cu trei sîni mistici și două „suspine“ laice.

1969 Scrie nenumărate scrisori. Florin Mugur îi răspunde și chiar vrea să vină la Dolhasca, să „lucreze“. Și într-o bună zi coboară pe peron. I se găsește o gazdă. Are un program foarte sever, nu dorește să discute decît după masă. De atunci, periodic, stă cîteva săptămîni pe an la Dolhasca și bate la mașină. Îi propune un post de redactor la revista *Argeș* din Pitești, ce urmează să se restructureze. Ar trebui să fie acolo doar vreo șapte zile pe lună, cînd se predau materialele. Refuză din comoditate. Cartea de debut întîrzie să apară. În *Viața românească*, nr. 12, Leonid Dimov semnalează tărăgănarea apariției editoriale a volumului *Fluturii din pandișpan*, în articolul „Pledoarie pentru un nou poet“, anunțînd și copertarea făcută de Florin Pucă.

1970 Lucrurile se precipită. În revista *Argeș*, nr. 3, în articolul „Emil și detectivul“, Florin Mugur scrie patetic : „Transcriu aceste rînduri în ziua de 19 februarie 1970 și volumul de debut al lui Emil Brumaru continuă să zacă (manuscris ? șpalt tipografic ?) sub cine știe ce masă strîmbă și murdară de plumb. Ce să spun ? Că mi-e rușine de colegii mei editori care au făcut să întîrzie timp de trei ani prima carte a lui Emil Brumaru ? Că această întîrziere a fost – și este încă ! – un lucru rău și nedrept ?“. În revista *Argeș*, nr. 4, apare ca supliment, în *Biblioteca*, *Argeș* 6, „Cîntece naive“. Primește un telefon la spital, de la Editura Albatros (fostă Tineretului), comunicîndu-i-se că volumul apare cu condiția să i se schimbe titlul, *Fluturii din pandișpan*. Dorește asta „cineva de sus, de foarte sus“. Nu i se comunică cine anume. Răspunde, exasperat, să pună editura ce titlu vrea, titlul lui e *Fluturii din pandișpan*. Apare volumul de debut cu titlul *Versuri*, stabilit de editură. Apare la Editura Cartea Românească, nou-înființată, în numai cîteva luni, avîndu-l redactor pe Dumitru Țepeneag, *Detectivul Arthur*. Cu ocazia Festivalului „Mihail Eminescu“, în luna octombrie, Uniunea Scriitorilor acordă un premiu pentru volumul *Versuri*. Laureat al Festivalului este poetul Mihai Ursachi, cu volumul *Inel cu enigmă*.

1971 Notație făcută de tatăl scriitorului pe o coală albă, găsită într-un dosar cu articole : „Azi, 18 ianuarie 1971, ora 8 și

25, au fost recitate la radio, la *Momentul poetic*, de către actorul Ion Caramitru, patru poezii de Emil Brumaru, în următoarea ordine : 1. «Ceas» ; 2. «Cîntec de adolescent» ; 3. «Gînd» ; 4. «În dormitor». Am avut norocul să fiu lîngă aparat, să ascult, să mă bucur și, vorba aceluiași poet, să fiu fericit. Imaginați-vă ce a însemnat asta pentru mama poetului, care era alături, scriind o scrisoare surorii sale". În luna aprilie volumul *Versuri* primește Premiul Uniunii Scriitorilor pe anul 1970 pentru debut în poezie. Premii pentru debut mai iau : Al. Paleologu (*Spiritul și litera* – eseu), Valeriu Cristea (*Interpretări critice* – critică literară), Radu Petrescu (*Matei Iliescu* – proză). Președintele juriului este Alexandru Philippide. Din juriu fac parte : acad. Zaharia Stancu, acad. Geo Bogza, Cezar Baltag, Ștefan Bănulescu, Nicolae Breban, Constantin Chiriță, Ov. Crohmălniceanu, Șt. Aug. Doinaș, Silvian Iosifescu, George Ivașcu, Eugen Jebeleanu, George Macovescu, Melius Jozsef, D.R. Popescu, Marin Preda, Lucian Raicu, Marin Sorescu, Paul Schuster. Notație făcută de tatăl scriitorului : „8 iunie, ora 18, *Antologie lirică*, la televizor. S-a recitat poezia «Cerb»".

1972 Îl cunoaște, în Iași, cu ocazia unui festival, pe Mircea Dinescu. Cu cămașa descheiată pînă la centură, împrăștiind poante, curtat de femei tinere, poetul își cîntă poeziile, acompaniindu-se la chitară. Îl duce acasă, pe strada Dobrogeanu-Gherea, ca să-l prezinte și părinților. Fac fotografii. Rămîn prieteni. Devine membru al Uniunii Scriitorilor și al Asociației Scriitorilor din București.

1973 În urma unui răspuns la o anchetă publicată în revista *Tribuna*, „Condiția scriitorului din provincie", primește de la o necunoscută, Tamara Pintilie, o invitație la ziua ei de naștere. Va împlini 18 ani, este elevă în clasa a XI-a, pe care o repetă, la liceul „Garabet Ibrăileanu" din Iași. Refuză, îi trimite volumele de poezii. Începe o corespondență susținută. Florin Mugur, din nou în Dolhasca, nu agreează „intruziunea elevei". Este anunțat de Uniunea Scriitorilor că va fi trimis în Finlanda. Primește itinerarul cu escalele respective. Află tot satul. Își face un palton și un costum nou la croitorul din Dolhasca. Cu o săptămînă înainte de plecare primește un telefon de la Florin Mugur, rugat să se intereseze : va merge Zoe Dumitrescu-Bușulenga. Este trimis de Uniunea Scriitorilor, împreună

cu Mircea Dinescu, la Festivalul de poezie din Struga. Pus să se iscălească pe o tablă, cu creta, în cadrul acțiunilor festivalului, scrie : „Îngerul Emil Brumaru, Președinte al Rezervației Naturale de Îngeri Dolhasca, Stat Independent“. Șeful delegației române, Corneliu Sturzu, le atrage atenția să nu se mai așeze la masă înainte de a se așeza delegația rusă. Nu va mai fi trimis în străinătate de Uniunea Scriitorilor decît în Bulgaria...

1974 Apare la Editura Cartea Românească al treilea volum de versuri, *Julien Ospitalierul*. Corespondența cu Tamara Pintilie continuă la post-restant. O cunoaște în toamna aceluiași an.

1975 De la domiciliul Tamarei Pintilie, din Podu Iloaiei, sînt confiscate de Securitate toate scrisorile și ilustratele trimise de scriitor, aproximativ 700. După un șir de inspecții pe linie profesională, aproape zilnice, este invitat la o ședință de pază contra incendiilor, ținută la Căminul Cultural. Promite că va veni. Nu se duce, avînd musafiri. Soția e pe teren, cu o echipă de inspectori. E chemat insistent. Secretarul de partid trimite o mașină (un GAZ!) să-l aducă, deși Căminul Cultural e la două sute de metri. De fapt e o ședință de partid, cu sala plină de colectiviști, care se deschide prin anunțarea excluderii dirigintelui Poștei pentru delapidare și a medicului pentru imoralitate : o legătură extraconjugală cu o elevă minoră. Bărbatul de la masa prezidiului, venit de la Județ, mic de statură, gras, chel, negricios, îl mai acuză pe medicul Emil Brumaru că i-a impus minorei să-l citească pe Dostoievski, el, medicul, făcînd parte dintr-o familie de degenerați și fiind, personal, total decăzut. La încercarea de a lua cuvîntul și a explica evidența că minora are peste 19 ani, i se arată o mapă groasă cu scrisori ale lui, xeroxate, amenințîndu-l că vor fi citite în public. Mai are ceva de adăugat ? Nu. Doar că Dostoievski... Și este dat afară, la propriu, și din sala Căminului Cultural. Așa se procedează la o excludere din partid. Acasă își anunță musafirii de întîmplare. Ei se amuză copios. Inspecțiile se întrerup. Peste cîteva luni își ia numai mașina de scris Consul și fuge pentru totdeauna din Dolhasca, Rezervația Naturală de Îngeri. Își trimite prin poștă demisia din funcția de medic. I se expediază tot prin poștă cartea de muncă. Stă la părinți, pe strada Cuza Vodă, împreună cu

Tamara Pintilie. Manuscrisele vor fi recuperate peste trei ani, de un frate al mamei, în niște saci mari de hîrtie, dintr-o magazie a noului spital și dispensar. Se pare că nu lipsea nimic... Tamara Pintilie termină clasa a XII-a la Liceul „Garabet Ibrăileanu“, intră la Facultatea de Filologie, secția română-latină, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza“.

1976 La 2 februarie se naște fiica Andreea Despina Brumaru, fiind trecută în certificatul de naștere pe numele tatălui. Începe procesul de divorț, la Suceava. Procesul va dura peste patru ani, soția opunîndu-se, deși din căsătorie nu rezultase nici un copil. Nu se face împărțirea bunurilor. Printr-o înțelegere amiabilă, i se va da *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*, a lui G. Călinescu, ediția princeps. Își reface în ani biblioteca lăsată la Dolhasca. Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Cîntece naive*. Pînă în 1983 toate cărțile de versuri îl vor avea ca redactor pe Florin Mugur, a cărui prietenie îi va fi un puternic sprijin. În decembrie, în revista *Cronica*, nr. 51, îi apare ancheta „Cartea care ne-a fascinat copilăria“. În „Argumentul falsului anchetator“, printre altele, spune : „Mult timp am crezut că nu-mi voi pierde niciodată copilăria. Mai întîi cu uimire, apoi cu neliniște și-n cele din urmă cu spaimă, mi-am dat seama că sînt părăsit pentru totdeauna de personajele cărților citite în lumina aceea pe care nici nu mai știu s-o numesc“. Răspund la anchetă : Al. Andriescu, Al. Călinescu, Mircea Ciobanu, I. Constantinescu, Radu Cosașu, Valeriu Cristea, Paul Georgescu, Mircea Iorgulescu, Nicolae Manolescu, Florin Mugur, I. Negoițescu, Radu Petrescu, Mihail Petroveanu, Lucian Raicu, Mircea Horia Simionescu, Constantin Țoiu, Tudor Țopa, Laurențiu Ulici, Mihai Ursachi ș.a. Umblă pînă la epuizare prin periferiile Iașului, mai ales după-amiaza, cînd lumina e albă. Are străzi, case, garduri, cișmele pe care le iubește, le revede mereu.

1977 Îl cunoaște, ducîndu-se anume pentru asta la Timișoara, pe Șerban Foarță. Își scriau dinainte. Întîlnire esențială : caută să-l convingă pe Foarță că are „geniul literei“.

1978 Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Adio, Robinson Crusoe*. Scrisori către Florin Mugur, Radu Petrescu... Plimbări nesfîrșite, singur, pe străzi înguste, în pantă, pietruite...

1979 Nu mai poate scrie. Impresia obișnuită că i s-au terminat silabele. În vară, profitînd că rămîne acasă (părinții, Tamara și Andreea sînt la rudele din Curtea de Argeș), începe să încerce toate cuvintele considerate tabu în sonete ieșite parcă sub dictare. Cîte două-trei pe zi, pe caiete școlărești, înfundat în fotoliul galben, cu creionul, timp de două săptămîni. Copiază 43 de sonete. Se încheagă *Infernala comedie*, negîndindu-se că o va publica vreodată. Principalul era că putea scrie iarăși din plăcere. Tamara termină facultatea și este repartizată în comuna Coarnele Caprei. Totodată, ea reprimește, în trei pachete mari, de la cel ce lucra pentru Securitate în cadrul universității, scrisorile confiscate în 1975. În toamnă se mută la Coarnele Caprei, găsindu-și o gazdă. Andreea rămîne în Iași. Începe să lucreze la o antologie pentru colecția „Hyperion“. Corespondență cu Florin Mugur, Radu Petrescu... Este trimis de Uniunea Scriitorilor în Bulgaria.

1980 Apare la Editura Cartea Românească, în colecția „Hyperion“, volumul antologic *Dulapul îndrăgostit*. Titlul e dat de Alex. Ștefănescu, după cel al unui text din volum. Tot el semnează și postfața. Procesul de divorț ia sfîrșit. Se căsătorește cu Tamara Pintilie. Soția primește un post de suplinitoare în orașul Iași. Drumuri dese la București. Mircea Dinescu îi face cunoștință cu Lucian Raicu, la critic acasă. Începe să-i trimită zilnic lui Lucian Raicu scrisori scrise cu creionul pe foi liniate, neașteptînd nici un răspuns. Nu-i trece prin minte că vor fi publicate cîndva.

1981 Este ales în Consiliul Uniunii Scriitorilor. Consiliul va funcționa, datorită faptului că partidul evită să adune scriitorii pentru alegerea unuia nou, pînă la sfîrșitul anului 1989. La ședințele de consiliu stă, de obicei, lîngă Leonid Dimov.

1983 La intervenția Uniunii Scriitorilor, i se dă o jumătate de normă pe un post de corector la revista *Convorbiri literare*. (În anii 1975-1982 nu are nici un serviciu.) Va avea același post pînă la finele anului 1989. Apare, cu peripeții, la Cartea Românească, volumul *Ruina unui samovar*.

1984 Volumul *Ruina unui samovar* ia premiul Uniunii Scriitorilor pentru poezie pe anul 1983. Începe o lungă perioadă

în care, din cauza muncii aiuritoare, abrutizante de corector, nu mai poate scrie nimic. Citește foarte multe romane polițiste în limba franceză. Scrisori către Florin Mugur, Ion Pop (la *Echinoxul* căruia colaborează) ș.a.

1989 Reîncepe să scrie.

1990 Devine redactor-șef adjunct, apoi redactor la revista *Convorbiri literare*. Este reales în noul Consiliu al Uniunii Scriitorilor. Soția se titularizează la Liceul „Costache Negruzzi".

1992 Semnează, din luna noiembrie, la revista *România literară*, rubrica săptămînală „Cerșetorul de cafea", ținută pînă în prezent.

1995 La 15 ianuarie moare tatăl, Grigore Brumaru.

1996 Este ales consilier municipal, din partea Partidului Alianței Civice. Nu mai lucrează la *Convorbiri literare*. Are o rubrică săptămînală, „Gulliver", în ziarul local *Monitorul*, devenit *Ziarul de Iași*. Moare mama, Elisabeta Brumaru.

1998 Apare, după 15 ani de absență editorială, la Editura Nemira, volumul *Dintr-o scorbură de morcov*. Premiul Inspectoratului de Cultură Călărași. Trimis de Ministerul Culturii și Cultelor, pentru două săptămîni, la Washington și New York.

2001 Premiul Național de Poezie „Mihail Eminescu" pentru Opera Omnia ; cetățean de onoare al orașului Botoșani.

2003 Trimis de Ministerul Culturii și Cultelor la Paris, pentru manifestarea „Primăvara poeților". Stă o lună. Divorțează de a doua soție. Apare la Editura Aula *Poeme alese. 1959-1989*. Apare la Editura Cartier (Chișinău) *Opera poetică*, vol I-II. Apare la Editura Aula, în colecția „Canon", monografia *Emil Brumaru* de Rodica Ilie. Premiul „Opera Omnia", Republica Moldova. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Albumul *Sînt un orb*, cu recitări de Horațiu Mălăele.

2004 Apare la Editura Polirom, în colecția „Ego-grafii", *Cerșetorul de cafea. Scrisori către Lucian Raicu*. Din 13 noiembrie, semnează rubrica „Dumnezeu se uită la noi cu binoclul" în *Suplimentul de cultură*.

2005 Apar la Editura Polirom volumul (cu CD) *Submarinul erotic*, la Editura Brumar volumul *Infernala comedie*, iar la Editura Cartier (Chișinău) *Opera poetică*, vol. I-III (ediție revăzută și mult adăugită). Apare la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. I. Nominalizare la *România*

literară pentru Cartea anului. Nominalizare la revista *Cuvîntul*, pentru poezie. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, pentru poezie. Nominalizare la Radio Cultural, pentru poezie. Premiul de excelență „George Bacovia“ al revistei *Ateneu*. Premiul revistei *Flacăra*, pentru literatură.

2006 La începutul anului, trei episoade depresive grave, cu internări succesive la Spitalul nr. 7. Apar la Editura Polirom, în colecția „Suplimentul de cultură“, *Dumnezeu se uită la noi cu binoclul*, iar la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. II-III. Premiul pentru Opera Omnia la Colocviile revistei *Transilvania*.

2007 Apare la Editura Brumar volumul *Cîntece de adolescent*. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, poezie. Nominalizare la premiul revistei *Observator Cultural* pentru poezie. Este trimis de Institutul Cultural Român, împreună cu Ana Blandiana și Alexandru Călinescu, la Luxemburg.

2008 Semnează rubricile „Crepusculul civil de dimineață“, apoi „Diabloguri“ (împreună cu Veronica D. Niculescu) în *Suplimentul de cultură*. Apar la Editura EIS ART, Iași, cartea-obiect *Ne logodim cu un inel din iarbă*, iar la Editura Trei volumul de versuri *Povestea boiernașului de țară și a fecioarei...* Este trimis de Institutul Cultural Român la Praga. În curs de apariție la Editura Polirom *Basmul Prințesei Repede-Repede* (scris împreună cu Veronica D. Niculescu).

E.B.

Poetul care ne recucerește cu fiecare nou text

După treizeci și opt de ani... (Scurtă confesiune)

Era în 1970. Aveam 23 de ani neîmpliniți, încă nu terminasem facultatea și scriam săptămînal articole de critică literară pentru revista *Luceafărul*, condusă pe atunci de Ștefan Bănulescu. Într-o zi, cînd l-am vizitat la redacție, Ștefan Bănulescu (cu un gest pe care și eu îl fac azi, la întîlnirile cu unii dintre tinerii colaboratori ai *României literare*), mi-a pus în brațe un teanc de cărți și m-a îndemnat să le răsfoiesc: „Sînt ultimele noutăți. Uitați-vă prin ele. Poate găsiți vreuna pe care să o recenzați“.

Le-am luat acasă și le-am cercetat. Mi-a tras atenția un volum subțire – *Versuri* de Emil Brumaru. „Ce nume frumos de poet!“, mi-am spus. „Precis e unul confecționat...“

Nu era un pseudonim, era chiar numele din acte al poetului. Am deschis cartea și am citit: „Fecioarele se încurcau în gene,/ Motanii se frecau de damigene/ Și ne era la toți atît de lene.// Torceau femei de angora în pat!/.../ Și-ncet sufletul nostru-a căpătat/ Ape adînci cu lustru-ntunecat“. Mi s-a părut cu totul neobișnuit modul voluptuos-realist de a scrie poezie al necunoscutului. Vedeta poeziei din acel moment era Nichita Stănescu și mintea mi-era plină de „necuvintele“ lui zeiești. Alți poeți îl imitau, alții reinventau modernismul pe cont propriu, practicînd și ei o inaderență la realitate, care provoca derută în rîndul cititorilor de modă veche. Chiar și ultimii adepți ai realismului socialist, cu retorica lor răsunătoare și goală, erau de fapt și ei străini de realism, făcînd poezie (să-i spunem poezie, deși era o falsă poezie) din stereotipii lingvistice.

Nou-venitul *descria* și *povesteà*, este adevărat, cu mult farmec, dar *descria* și *povesteà*, nu făcea un spectacol din combinarea originală a cuvintelor. Am căutat informații despre el și am aflat că s-a născut în 1939 și că *Versuri* reprezintă volumul lui de debut. „Ce

bătrîn!“, mi-am spus. „Să debutezi la 31 de ani, ce chestie!“ (Acum gîndesc cu totul altfel, dar ce importanță mai are!...)

Am scris, bineînțeles, elogios despre volumul de debut al lui Emil Brumaru (am crezut, chiar, că sînt primul care scrie despre el, dar am descoperit ulterior că îl mai remarcaseră Leonid Dimov și Florin Mugur). Pînă aici, nimic neobișnuit. Dar s-a mai întîmplat ceva. După apariția recenziei, lăsîndu-mă absorbit de citirea altor cărți, ale altor autori, am simțit totuși, la un moment dat, nevoia să recitesc cartea de versuri a lui Emil Brumaru. Să o recitesc, pur și simplu, din plăcere. Numele poetului din Dolhasca a intrat pe lista celor cîtorva poeți (Eminescu, Blaga, Labiș, Nichita Stănescu) de ale căror texte am nevoie periodic, ca de un drog. Așa se face că de 38 de ani citesc cu o anumită regularitate (și) poezii de Emil Brumaru, indiferent dacă trebuie sau nu să scriu despre ele. Mă delectez citindu-le. Versurile pe care poetul ni le trimite din Iași pentru rubrica sa, „Cerșetorul de cafea“, din *România literară* le parcurg (sau le ascult citite cu glas tare de colegii mei) încă din etapa ședinței de sumar. Aproape toate mă încîntă. Iar muzica lor îmi rămîne în minte mult timp.

Apologia unui stil de viață demodat

În versurile sale, Emil Brumaru descrie, elogiază și glorifică un stil de viață abandonat și aproape complet uitat de contemporani. Este vorba despre un „altădată“ pentru a cărui reconstituire recurge la amintiri din copilărie, la vestigii păstrate în orășelele de provincie, la cărți și, bineînțeles, la imaginație.

Ambianța domestică și patriarhală evocată astfel nu are nici o legătură cu ceea ce se întîmpla în jurul poetului în perioada afirmării sale (deceniul opt), perioadă de citadinizare forțată și ostentativă, de încălcare cinică a dreptului fiecărei persoane la intimitate, de propagandă zgomotoasă și de simulare a unei activități trepidante. În locul blocurilor cu multe etaje sînt aduse în prim-plan, în poezia lui Emil Brumaru, bucătării de vară, cămări sau sufragerii vetuste, cu draperiile trase la ora amiezii. În locul mulțimilor cuprinse de un dinamism de paradă, apar indivizi solitari care se joacă cu bile de cristal sau ajută furnicile să treacă pragul dintr-o cameră în alta. În locul frazelor grandilocvente se face auzit, în liniștea deplină a siestei, foșnetul frecării motanilor de damigene sau chiar un „pîrț de înger“.

Această violentă inactualitate a poeziei lui Emil Brumaru reprezenta (printre altele) o sfidare la adresa autorităților comuniste. Din

fericire, ideologii de serviciu din epocă nu au dat importanță gestului de refuz al poetului, considerîndu-l un capriciu, un răsfăț, o preferință pentru „teme minore“ ce putea fi cel mult disprețuită, nu și incriminată. Poreclit „poetul bulionului“, Emil Brumaru a putut trece de cenzură cu pierderi minime (deși el la vremea respectivă le socotea catastrofale).

A căzut comunismul, s-a prăbușit o întreagă retorică a „construirii societății socialiste multilateral dezvoltate“, dar versurile lui Emil Brumaru tot ni se înfățișează ca nonconformiste. Esența acestor versuri este o sensibilitate „retro“, implicit polemică în raport cu prezentul.

La sfîrșitul secolului XX, poetul trăiește într-o lume preindustrială. Circulă cu diligența sau cu dirijabilul, ascultă muzică la gramofon, bea apă din cișmea, mănîncă dulceață de trandafiri, se îmbracă în haine de borangic. În locuința lui se găsesc obiecte pe care nu le mai vedem decît în casele bătrînilor : andrele, piuliță, bile de fildeș, sticluță cu lavandă, brici și chiar un revolver de argint. Femeile din această ficțiune au zulufi, bărbații poartă ciorapi violeți, în grădina din spatele casei se cultivă mărar, leuștean și micșunele.

Este o lume căzută în desuetudine pe care, în mod numai aparent paradoxal, poetul o evocă deseori din perspectiva copilului. Neavînd prejudecata ierarhizării tuturor lucrurilor în funcție de „importanța“ lor, copilul înregistrează cu încîntare chiar și ceea ce, din punctul de vedere al maturului, a devenit neimportant. Caietul cu pătrățele, bidoanele (vechi), cărămida (uitată în iarbă), trenurile de marfă, burlanul, magiunul, balamalele (cu scîrțîitul lor), păianjenii, buburuzele sînt valuta universală a vîrstei.

Poetul se pricepe ca puțini alții să se copilărească. El și-a păstrat copilăria – cum ar spune el însuși – într-un flacon de cristal, ca pe o licoare prețioasă.

Bineînțeles că este o candoare jucată. Copilul din poezia lui Emil Brumaru știe – și se bucură – că este copil : „Nimeni și nimic nu mă poate opri să caut prin șanțuri bucăți de ziare,/ Să iubesc către seară apa și pietrele mari de sub poduri ; oh, istovit,/ Să sărut o scară ce putrezește în brusturii de lîngă ziduri amare,/ În timp ce furnicile trec, și să fiu fericit...“ („Rugăciunea detectivului Arthur“).

Totodată, se mai remarcă în gesticulația celui ce se copilărește o *știință a plăcerii* specifică maturului : „Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese/ Și lîngă ziduri mirosul de var ;/ Pe tăvi dormeam alături de mari fese/ De piersice roz-albe ce transpar“ („Prezentare“) ; „Și faci pași mici să simți pe preșuri late/ Gîdilituri la talpă, desfrînate“ („Glycera“).

Bucătăria metafizică

Deși are o evidentă unitate stilistică, poezia lui Emil Brumaru a *evoluat* de-a lungul anilor. În volumul de debut din 1970, *Versuri*, predomină poemele „realiste“, în care se descriu senzații : „Subțire și isteric piperul mă înțeapă,/ Un miros greu de pîine mă mîngîie pe mînă,/ Parfumuri moi și albe din maldăre de lînă.../ Și-n toate, unsuroasă, aroma grea de ceapă“ („Adormind“).

Aceste poeme au fost scrise cu mulți ani înaintea debutului și îl definesc pe primul Emil Brumaru. Există însă și un al doilea Emil Brumaru, care, plictisit să mai stea cu atenția trează și să înregistreze ce se întîmplă în jur, se lasă în voia fanteziei. Asemenea dovezi de „îmbătrînire“ se găsesc chiar și într-o carte publicată tot în 1970, *Detectivul Arthur* (cu mențiunea însă că ea cuprinde texte ulterioare celor din volumul de debut) : „Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele serii, precaut,/ Avînd în valiza-i ușoară motanul lui leneș pe care-o să-l lase puțin,/ Înainte de-a-ncepe ancheta, să cînte-n fotoliu din flaut/ În vreme ce dînsu-și va umple, trist, pipa cu crini“ („Detectivul Arthur“).

Primul Emil Brumaru face dovada unei neobișnuite acuități a simțurilor, văzînd și infraroșiile, auzind și ultrasunetele. Al doilea alunecă într-un fel de autism, absorbit tot mai mult de festivitățile domestice din mintea lui. Primul este realist, al doilea fantezist și livresc. Primul scrie poeme-unicat, cu străfulgerări de mare poezie, al doilea scrie un mod de a scrie, complăcîndu-se într-un manierism al literaturii de duminică.

Și într-un caz, și în celălalt este vorba despre *ritualuri ale voluptății*, despre un rafinament fără egal. Însă adevărata explorare a lumii are loc la început, cînd poetul n-a obosit și nu s-a blazat.

În mod surprinzător, tocmai în această etapă „realistă“ reprezentările au un fior metafizic : „O, vechi și dragi bucătării de vară,/ Simt iar în gură gust suav de-amiază/ Și în tristețea care mă-nconjoară/ Din nou copilăria mea visează : / Ienibahar, piper prăjit pe plită,/ Pești groși ce-au adormit în sos cu lapte,/ Curcani păstrați în zeama lor o noapte/ Spre o delicatețe infinită,/ Ciuperci cît canapeaua, în dantele,/ Icre cu bob bălos ce ochiu-și cască,/ Aluaturi tapisate crescînd grele/ Într-o dobitocie îngerească,/.../ Și-n ceainice vădindu-și eminența/ Prin fast de irizări și toarte fine/ Ceaiuri scăzute pînă la esența/ Trandafirie-a lucrului în sine !“ („Elegie“).

Spațiul bucătăriei este în poezia lui Emil Brumaru un spațiu metafizic. Chimia alimentelor capătă o irizație misterioasă, devine o alchimie.

Dar, chiar și atunci cînd nu ajunge la acest vizionarism, poetul tot se manifestă ca un mare poet, răscolind sufletul cititorilor cu evocarea seninătății și a lipsei de griji din copilărie. Valeriu Cristea a identificat în literatură două tipuri de spațiu : unul închis, al tihnei, al siguranței, al familiarității depline cu ambianța, și altul deschis, al noutăților și al primejdiilor. Luînd în considerare această clasificare, Emil Brumaru poate fi considerat un poet al spațiului închis. De fapt, nimeni nu a mai numit în literatura noastră cu o atît de intensă fericire deliciile domesticității. El imaginează acel uter paradiziac pe care George Bacovia, rătăcitorul nocturn pe străzi pustii și lugubre, nu a putut niciodată – deși a visat – să-l reconstituie. Este greu de crezut că, vreodată, cineva va reuși să descrie un spațiu *mai intim* decît cel descris de Emil Brumaru. Poetul laudă într-o stare de beatitudine veranda, magazia, cămara, incinta întunecoasă a dulapului de haine. Dar el merge și mai departe în această direcție, cuibărindu-se în unghere inaccesibile oamenilor „serioși“, cu o fantezie limitată : „O, adormind în dosul unei case/ De melc suav, ce bine-i să nu scrii !“ („Exclamație“) ; „Și-atît de mult doream în bulioane/ Să lenevesc, visînd sub celofane“ („Elegie“).

În sfîrșit, o culme, greu de atins de altcineva, a intimității este reprezentată în următoarele versuri : „Ce bine-i să trăiești în cărămida/ Care se sfarmă moale printre spini“ („Exclamație“).

Spațiul intim nu înseamnă nici pe departe, la Emil Brumaru, claustrare, asceză. El are, dimpotrivă, un sens erotic, adesea pervers. În așteptarea iubitei, așteptare declanșată automat de sentimentul că nu există martori și că ocazia ar trebui folosită pentru procurarea unor plăceri vinovate, poetul concepe tot felul de ritualuri ale unei acuplări himerice, ca aceea din *Echinoxul nebunilor* al lui A.E. Baconsky, unde partenera de dragoste are în loc de sex o stea de mare. Iată una dintre variantele acestui joc de-a împreunarea care valorifică la maximum avantajele oferite de un loc ascuns, adăpostit : „O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul dulap/ Plin cu jachete și rochii din marea sufragerie,/ Cînd după-amiaza ne tulbură mințile-n cap/ Și prin unghere sînt nasturi pierduți ce se roagă acolo pe veci să rămîie...“ („A doua elegie a detectivului Arthur“).

Personaje și ceremonialuri

Vorbind de „etape“, doar aproximăm situația, întrucît cele două moduri de-a scrie practicate de Emil Brumaru interferează și se completează uneori chiar în cuprinsul aceluiași poem. Totuși, în linii mari, poetul a trecut *de la* o atitudine de atent și voluptuos

observator al realității *la* una de inventator ludic al unei realități proprii. Acest al doilea Emil Brumaru nu-și mai ajunge sieși și se multiplică, își pune în scenă impulsurile cele mai secrete prin intermediul unor personaje. Ca și Mircea Ivănescu, Emil Brumaru a reușit să facă faimoși (cu ajutorul unor poeme diafane, și nu al unor romane masive!) o suită întreagă de „eroi": detectivul Arthur (preluat dintr-o carte pentru copii de altădată și recondiționat liric), Julien Ospitalierul, Reparata-cea-cu-trei-sîni, Glycera și altele. Fiecare are trăsături distinctive. Detectivul Arthur este galant și declanșează la fiecare pas, spre grațioasa lui surprindere, întîmplări de vis (de o frumusețe barocă), Julien Ospitalierul pare parfumat cu esență de melancolie și profesează un devotament fără margini (un creștinism estetizat) față de orice ființă, oricît de umilă, și față de orice obiect, oricît de ieftin. Reparata este „frumoasa fără corp" sau, dimpotrivă, cu un corp al tuturor posibilităților, ivită parcă dintr-un corn al abundenței erotice (în poezia *publicată* are trei sîni, în cea încă *nepublicată* pune la dispoziția adoratorilor două sexe!). Glycera își afirmă o fire suav capricioasă și o cruzime delicată: „Glycera are vergi cu care bate/ Nervoasă portocalele prea dulci/ Și-un păr cîrlionțat de vechi păcate/ În care nu e bine să te-ncurci" („Glycera").

Față de toate aceste marionete, poetul își ia o distanță ironică. El face poezie știind că face poezie și amuzîndu-se pe seama faptului că face poezie. O anumită conștiință a literarității textului exista și în prima etapă, însă era mai discretă și se manifesta doar ca o irizație a fiecărui cuvînt folosit. Acum, orice urmă de gravitate existențială dispare și literatura se transformă într-un *joc de-a literatura*: „La capătul unui burlan/ Se pune cel mai dens bostan/ Și-n orele de după masă/ Se suie răvășit pe casă/ Și se suspină prin burlan/ Tot mai adînc, mai diafan,/ Și-atunci bostanul, din solid,/ Devine luminos lichid/ Evaporîndu-se prin tub/ Într-un incub și un sucub/ Ce te invită, triști, la dans/ Pe țiglele cu fin balans,/ În timp ce iarăși sub burlan/ Se solidific-un bostan" („Mic tratat despre plăcerea de a bea bostani ca mierea").

Cu cine seamănă Emil Brumaru

Despre un autor original, toată lumea se întreabă „cu cine seamănă". Și, de fapt, tocmai această întrebare dovedește că el nu prea seamănă cu alții. Noutatea modului de-a scrie neliniștește.

Așa s-a întîmplat și cu Emil Brumaru. Aproape fiecare critic literar a încercat să-l clasifice, să-i găsească predecesori, să-i identifice măcar afinitățile. În eseul „Emil Brumaru sau falsul poet minor"

din volumul *Existența poeziei*, Gheorghe Grigurcu îl compară cu B. Fundoianu, Ion Pillat, Radu Stanca, G. Călinescu, Jean Cocteau, Eduard Bagrițki, Leonid Dimov, G. Topîrceanu, D. Anghel, poeții Văcărești, Tudor Arghezi, Const. Tonegaru, Ion Minulescu, Miron Radu Paraschivescu. La rîndul lui, Eugen Simion, în *Scriitori români de azi* (vol. I), în capitolul „Ironiști și fanteziști", îl pune pe Emil Brumaru în legătură cu simboliștii și postsimboliștii, cu Ion Pillat, B. Fundoianu, Ilarie Voronca, Perpessicius, Ion Minulescu, D. Anghel, Mircea Ivănescu ș.a.m.d.

Există însă și o comparație care nu s-a făcut, deși este, poate, cea mai îndreptățită : cu Eminescu. Emil Brumaru are în versuri o *claritate visătoare* ce aduce aminte de marele poet din secolul al IX-lea. În plus, textele sale, ca și textele eminesciene, reușesc – prin muzica lor interioară și printr-o artă a persuasiunii care nu se mai întîlnește decît la hipnotizatori – să-i creeze cititorului o adevărată *dependență.* Plăcerea de a citi versuri de Emil Brumaru, ca și plăcerea de a citi versuri de Eminescu, devine la un moment dat vicioasă. Un sentimentalism răscolitor (poate de origine slavă), combinat cu o senzualitate ritualizată (poate de origine latină), îl asediază, cu succes sigur, pe cititor.

Deosebirea esențială dintre cei doi poeți constă în faptul că Eminescu rămîne mereu grav și responsabil (chiar și atunci cînd se joacă), în timp ce Emil Brumaru, adesea, parodiază actul scrisului. Totuși, unele poeme ale contemporanului nostru fac un fel de atingere electrică cu cele ale modelului său ipotetic din secolul trecut. Poemul „În dormitor", de pildă, reeditează atmosfera – de dogoare erotică și, în același timp, de adorare mistică a femeii – din *Călin, file de poveste*, și anume din secvența în care este descrisă fata de împărat dormind : „Nici un chip n-a căzut în paloare/ Ca al tău, adormit și frumos./ Fulgera, luminîndu-te-arare,/ Cîte-un vis sub al tîmplelor os.// Respirai cu atîta sfială/ Încît aerul ud se-nchega/ Lîngă nările-adînci în petale./ Respirai, surîzînd, catifea.// Fascinat de-al său geamăn, spre-oglindă/ Brațul tău prins în somn se-alungea/ Visător. Oh, să nu se desprindă !". Singura notă distinctivă o constituie ultima propoziție, exclamație de îngrijorare „jucată", în stilul imediat recognoscibil al lui Emil Brumaru.

Din literatura interbelică, pot fi aduse în discuție mai multe nume : B. Fundoianu, pentru epicureismul adaptat vieții provinciale, Ion Pillat, pentru motivul cămării cu fructe, G. Topîrceanu, pentru umorul său neologistic, Ion Minulescu, pentru solemnitatea parodică (la el însă, parodică de multe ori doar involuntar).

Emil Brumaru preia – nu este exclus – unele sugestii oferite de poeții de prim-plan ai liricii noastre dintre cele două războaie

mondiale. Acuitatea uimitoare a „înregistrărilor“ („Doar în alcool exploziile fine/ Ale iluziilor se aud distinct“) ni-l aduce în gînd pe Lucian Blaga, care auzea razele lunii izbindu-se de geam; curiozitatea de a vedea pînă unde se poate merge cu valorificarea estetică a urîtului („Ți-i murdăria strînsă în buric/ Mai dulce decît mierea cea din faguri“) ni-l evocă pe Tudor Arghezi; iar rigoarea cu care pitorescul balcanic este rezumat în enunțuri lapidare amintește de Ion Barbu.

Și în literatura română de dată recentă Emil Brumaru are o familie spirituală: Marin Sorescu, Leonid Dimov, Petre Stoica, Șerban Foarță, Gheorghe Azap și alții. Ca să nu mai vorbim de posibilele repere din literatura universală: americanul Robert Frost, brazilianul Jorge de Lima, francezul Francis Jammes (în special Francis Jammes, cu franciscanismul său voluptuos, efeminat, avea la harfă cel puțin o coardă care vibra asemănător).

Există totuși, în modul de-a scrie al poetului ieșean, chiar în mai mare măsură decît la alții, ceva ireductibil, ceva care vestește de fiecare dată, tranșant ca o trompetă (de înger): acesta este un text de Emil Brumaru. De cine altcineva ar putea fi un poem ca acesta: „Degeaba scrisori cu reproșuri/ Îți scriu pentru suflet și trup/ Cînd fustele tale în cloșuri/ Au trîntori fugiți de la stup// Și cînd doar serafii-s de vină/ Că sînii ți-i umflă c-un pai,/ Iubito topită-n lumină/ Precum o biserică-n ceai“ („Cîntec naiv“)?

Sau cine altcineva decît Emil Brumaru ar fi putut compune următoarea „Numărătoare pentru puștoaice și babalîci“: „elefantul/ dă/ din/ trompă/ strada/ gării/ dă/ din/ pompă/ avionul/ dă/ din/ bombă/ însă/ nimeni/ nu/ sucombă“?

Cultul desuetudinii, umorul de o delicatețe infinită, erotismul obsesiv și totuși mereu artistizat, spiritul ludic angelic, desăvîrșita tehnică a versificației, ca și un mod abrupt de a încheia uneori joaca, asemenea unui copil bosumflat, toate acestea la un loc și poate și alte componente, mai eterate, imposibil de sesizat de către un critic prozaic, contribuie la crearea unei frumuseți seducătoare, narcotizante și inconfundabile.

Mai mult decît cu oricine altcineva, Emil Brumaru seamănă cu sine. S-ar putea spune, chiar, că *seamănă prea mult cu sine.* Aceasta este, poate, și singura primejdie pentru poezia sa: consecvența dusă prea departe, *in extremis* pînă la manierism. Deocamdată însă nu s-a ajuns atît de departe. Poetul ne oferă încă surprize, ne recucerește cu fiecare nou text.

Alex. Ștefănescu

Versuri
(1970)

Elegie

O, vechi și dragi bucătării de vară,
Simt iar în gură gust suav de-amiază
Și în tristețea care mă-nconjoară
Din nou copilăria mea visează:
Ienibahar, piper prăjit pe plită,
Pești groși ce-au adormit în sos cu lapte,
Curcani păstrați în zeama lor o noapte
Spre o delicatețe infinită,
Ciuperci cît canapeaua, în dantele,
Icre cu bob bălos ce ochiu-și cască,
Aluaturi tapisate, crescînd grele
Într-o dobitocie îngerească,
Moi miezuri de ficați în butoiașe
De ou de melc, înlăcrămate dulce,
Mujdeiuri ireale, șunci gingașe
Cînd sufletu-n muștar vrea să se culce,
Și-n ceainice vădindu-și eminența
Prin fast de irizări și toarte fine
Ceaiuri scăzute pînă la esența
Trandafirie-a lucrului în sine!

Cîntec naiv

Fecioarele se încurcau în gene,
Motanii se frecau de damigene
Și ne era la toți atît de lene.

Torceau femei de angora în pat!
....
Și-ncet sufletul nostru-a căpătat
Ape adînci cu lustru-ntunecat.

În dormitor

Nici un chip n-a căzut în paloare
Ca al tău, adormit și frumos.
Fulgera, luminîndu-te-arare,
Cîte-un vis sub al tîmplelor os.

Respirai cu atîta sfială,
Încît aerul ud se-nchega
Lîngă nările-adînci în petale.
Respirai, surîzînd, catifea.

Fascinat de-al său geamăn, spre-oglindă
Brațul tău prins în somn se-alungea
Visător. Oh, să nu se desprindă!

Baladă

Vechi piftier de țîțe clocitoare,
Prin pîlnii scurs în bălți de somn ca lapții,
Nemăturat cu geana de fecioare,
Cel mai becisnic dintre toți inapții,

Ou putrezindu-și gălbenușu-alene
Pe polițe, din nou mi se arată
VEDENIA! Parfumul face pene
Și-năbușă nări, căni, odăi și, iată,

Prin iadul cald din jur mișc-o femeie
Piciorul ei, greu minutar de carne.
Ce fante ca din bumbi pieptu-și descheie,
Preauleios sufletu-n cești să-și toarne?

Închinare

O, ACEL VERS, subțire maț de flutur,
Chioșc de cocon, desmăț al smirnei moale,
Crud pîrț de înger chiflicind cristale,
Rouă regească-n turn ce-arar o scutur!

Cîntec

Amiezi înfășurate în vanilii,
Pe tăvi trîntite, gingașe și moi,
Cu clopoței gălăgioși la gene
Și degete prelinse din oloi,

Trec în dulapuri, rîd dintre lichioruri,
Pîndite de păianjeni cînd lipsim.
(Oh, pentru ele-n căni au loc omoruri
Și drame dulci cu caracter intim!)

Și-n urmă le mai flutură o clipă
În marile odăi blazonul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mînă peste-o pajiște de-azur.

Prezentare

Trăiam în bulion, trăiam în fructe,
În dulci latrine cu hîrtii murdare,
În untdelemn duceam naive lupte,
Sticlele mele aveau dop de soare.

Iubeam păianjeni fără ca să-mi pese
Și lîngă ziduri mirosul de var;
Pe tăvi dormeam alături de mari fese
De piersice roz-albe ce transpar.

Iar perna mea, ca laptele de moale,
Puf de cocor ce zboară-n ea avea.
Piperele cu rangurile sale
Vechi pretendente-au fost la nara mea.

Și pentru-a-mi fi stăpînă și regină
Peste imperiul vast de lene calmă
În fața mea creștea ciuperca fină
Cu reverențe și cu spori în palmă.

Ceas

E ceasu-n graniți fine de răcori
Oprit, pînă cînd sufletul îl umple,
Motanii îmi surîd curtenitori
Și sclifosiți din blănurile scumpe.
Și litera se-nfundă mai docilă,
Mai aromată, mai neprihănită,
Ca-ntr-un fotoliu-n afînata filă;
Cu-o temenea imagini mă invită.
Calești ce-mi poartă încă-adolescența
Ca pe un crin de delicată vază
Lunecă line prin luminescența
Pereților care se subțiază.
Înfășurat în lirice caftane,
Nu pridjdesc silabele să număr...
Oh, eu am vrut să spun numai că treci
Cu-o umbreluță de mărar pe umăr.

Amnezie

Dacă iei o portocală
Și-o dezbraci în pielea goală
Ca să-i vezi miezul adînc
Peste care îngeri plîng
Cu căpșune-n loc de ochi
Și aripi din foi de plopi,
Se întîmplă să uiți totul...

Ea stăpînește

Ea stăpînește linguri cristaline,
Pîlnii de somn, pipere pătimașe,
Cuțite ce ucid prin limpezime,
Ibrice-adînci cu falnice panașe.

Și-n timp ce eu cetățile cutreier
Spre-a spune lumii cît îi de frumoasă
Ea osîndește-n flăcări de mătasă
Ciuperci umplute iezuit cu greier.

Și cinstea mi-o păstrează fără pată
Alunecînd suav printre supuși.
O, fie-i mîna binecuvîntată
În liniștea curatului albuș.

Sentința

Fecioarelor căzute în genunchi
Li se retează genele pe trunchi
Fiindc-au surîs din somn în largi crivate
Cu șoldurile neînfășurate,
Și-n miez de noapte, avînd bluza lipsă,
Au pus cu sînii luna în eclipsă,
Și-au îndrăznit să-ntreacă-n rotunjime
Izvoarele credinței din vechime.
Au tulburat mișcările cerești
Prinzîndu-și seara fustele în clești
De rufe pe subțiri și crude funii,
Miresme cotropindu-ne ca hunii.

Și-acum plutesc și-n palme roze bat
Mingi pline cu un aer necurat.

Glycera

Tu în cămări, ferită de Austru,
Cu puf de gîscă sînilor dai lustru
Și, ca să-ți cadă chipul în paloare,
Îți pui la șold, cu greață, lipitoare.

Și faci pași mici să simți pe preșuri late
Gîdilituri la talpă, desfrînate.
Și-ncerci sub lampă văluri pentru șale
Pe ele cu picturi cu animale.

Pe urmă, în peceți de la inele,
Clatini corăbii, numeri turturele
Și-aplauzi cînd coboară din tavan
Pe-o piersică păianjenul profan.

Exclamație

Ce bine-i să trăiești în cărămida
Care se sfarmă moale printre spini,
Să-ți fie gîndul dulce ca uleiul
Dovlecilor la care te închini,
Și sufletul să ți-l împaci cu sticle,
Cu piersici și cu trenuri timpurii.

O, adormind în dosul unei case
De melc suav, ce bine-i să nu scrii!

Pastel creștin

Cu țîțele-nțepate de tăuni,
Vacile roșii rumegau scaieții.
Lîngă izvorul sacru-al dimineții
Netulburat, Isus făcea minuni.

Inconștiente-l pipăiau pe pulpe
Rîmele lungi. El, simplu și supus,
Adolescentul, palidul Isus,
Hrănea din palme cu furnici o vulpe.

O fată-ascunsă-n frageda cucută
Îmbrățișa un șarpe adormit.
Și, cînd sleită coapsa s-a oprit,
I s-a părut că Fiul o sărută.

Dulapul

Dulap obscur, în tine arde-un înger
Îmbobocit pe rîșniți de cafea
Visînd piper rotund și zahăr cubic,
Fără să-ți știe taina nimenea.

Ouă adînci cu-amiezi sub coajă fină
Tu-ascunzi tăcut, miresme ce le ierți,
Dulci farfurii cu sufletul ca roza
De parfumat lîngă mari pești inerți.

Dar la amurg cotloanele de umbră
Pline-s de spaima furilor gîndaci!
Unde e cheia tandră și subțire
Spre-a rupe neputința-n care zaci?

Ca s-auzim cum pentru-ntîia oară
Cuțitele vorbesc de mărul acru
Și scos suav din căni miezul de apă
Să-ți tremure pe rafturi, dulap sacru.

Apocrifa I

Timpul ceasurile-și plimbă
Îmbrăcate în civil.
Dintr-un cîine curge-o limbă.

Apoi trece-o săptămînă.
Cuiul intră în perete
Și găleata în fîntînă.

Și-n bucătăria pură
Cănile se coc și-așteaptă
Atîrnînd cu apa-n gură.

Glycera

Glycera are vergi cu care bate
Nervoasă portocalele prea dulci
Și-un păr cîrlionțat de vechi păcate
În care nu e bine să te-ncurci.

Ce zeu să născocesc să îmi ajute
Cu harul lui ca dînsa să mă lase
Să-i fiu umilul sclav ce scoate plute
Cu grație din sticle lungi la masă?

Și piersice, stropind-o lin cu apă
Să nu leșine, să-i așez în mînă,
Să strig la papagal cînd o să-nceapă
Să-i ocărască mersul de stăpînă

Și sînii mari ce-i ține doar afară,
Licențioși, pe ei motani să-și culce,
C-un pămătuf să-i scutur la picioare
Din copăcei miresmele năuce

Și seara să-i citesc cu vocea clară,
Spre-a adormi frumos, poeți sublimi
În timp ce-n porțelane-o să transpară
Războaie între guelfi și ghibelini!

Astenie

Vorbiți încet, sau poate chiar în șoaptă,
Azi sînt neputincios ca o mătasă,
Doar sufletul îmi lunecă prin casă
Pe marile covoare și așteaptă.

Intrarea lui în vis e-ngăduită
De mult. S-a pregătit cu sîrguință.
Hainele mele fragede palpită
Să-i înfășoare lirica ființă.

Căci va pleca. Și-n alba încăpere
O să rămîn cu fața mai frumoasă.
Și fiecare lucru îmi va cere
Să îi surîd. Azi sînt ca o mătasă.

Cîntec trist

Dulci bucătării de vară
Cu găleți de zoi la ușă,
Unde plitele-și înfundă
Nara moale în cenușă

Și lumina cade-n crătiți
Și-mbătați de-azur și izuri
Bat cu capu-n geamuri triste
Bîzalăii din brizbrizuri,

Doar în voi, suav și tainic,
Ca adus de un murmur,
Pot, suit pe taburete,
Să ating iar cerul pur.

Cîntec de adolescent

Șerpi uriași cu fluturi calzi în gură
Alunecă prin somn și prin mătase.
Din miezuri crude flori primejdioase
Țîșnesc subțiri. Și aerul murmură...

Însîngerat de frăgezimea ierbii,
Ce greu vinovăția-i să ți-o porți!
....
Pe lacuri mari, catifelați și morți,
Plutesc striviți de nuferi proaspeți cerbii.

Cerb

Ieri a venit un cerb frumos la gară
Să-și ieie un bilet de rouă moale.
Vroia să plece. Pentru prima oară
Pe la ghișee vechi dădea tîrcoale.

Creșteau încet pe coarnele lui triste
Mari portocale clătinînd lichide
De după-amiază, fragede batiste,
Bucăți de zahăr candel translucide.

Toți se mirau cum poate el culege
Cu botul, printre melci, ciuperca plină
De arpacaș din cratiți de rășină;
Femei se ofereau ca să-l proteje

Să intre elegant la clasa-ntîia,
Să aburească-oglinzile cu nara,
Cînd leșină, să-i stoarcă lin lămîia
Pe limba lui blajină cum e ceara.

Dar l-au predat în haltă conductorii
Și a rămas, cu iuți bătăi de pleoapă,
Să plîngă-adînc la marginile orei
În umbra unui turn opac de apă.

Cîntec de toamnă

Blînd clătinat pe marile cîntare
În toamna asta fără de folos,
Nemaiiubind, cu actele pierdute,
Eu, care nu mai știu să scriu frumos,

Și-mi clipocesc în suflet untdelemnuri
Stoarse secret și surde bulioane,
Renunț; copilăros de ce să caut
Mingi chiflicite putred prin burlane?

Și cărei vidme dulci i-aș mai trimite
Plicuri lipite cu albuș de ou?
Brumele-și pun în pieptul meu urechea.
Lămpi moi se surpă c-un suav ecou...

Apocrifa II

Parfumurile după ploaie
Ne bagă degetele-n nări.
Un kilogram de fluturi putrezi
Candoarea are în cămări
Din care cu delicatețe
Servește triștii musafiri.
Adolescenții mor de coșuri
În toiul marilor iubiri.

Rugăciune

O, vremea cînd eram copii,
Tutungerii, tutungerii,
Cărți de-aventuri, nuci cu magiun,
Ce să vă spun, cum să vă spun?
Iubiri ascunse în ghiozdan,
Sutiene mici cu miros rar
Decolorate an de an,
Plînsul adînc dintr-o vacanță
În frîna unui tren marfar...

Interior

Sînt încăperi în care așteptarea
Se sparge-n țăndări crude ca o vază;
Din solnițe, îndrăgostită, sarea
Să ne atace sufletul visează.

Ce gînduri stranii iau atunci ființă!
În farfurii, trîntite moi pe spate,
Piersice roz au pleoapele umflate
De somn ca de o tainică dorință.

Și-n după-amiezi suave, cu suspin,
Cînd geamurile-s bălți de apă dulce
Și tocătoarele de carne toacă lin,
Miresme-alături vin să ni se culce.

Romanță

Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

Din staule dulci de-amintire
Vițeii ne cheamă cu muuu,
Copacii-și procură jobene
De brumă și mor eleganți,
În cărți de ghicit către seară
Sînt dame iubite de fanți,
Și-n cești de cafea armistiții
Pe care le știi numai tu.

Iubirea, șaretă cu mere,
Prin sufletul nostru trecu.

În magazie

Cînd seara-n magazii de rumeguș
Ni se preling pe suflete vagi uși
Și ne-ntîlnim deodată față-n față
Cu mari păianjeni care cară ață,
Printre genuni de bălii largi și-adînce
Deasupra cepelor de nea se plînge.

Culcarea lucrurilor un heruv
Sfîșietor o cîntă dintr-un tub,
Aeru-i strîns cu grijă în dulap,
Împăturit de cel mai blînd seraf,
O, prin unghere îngerii fac liberi
Deschideri moi de aripi și închideri,
Pentru-adorare, din uleiuri scoși,
Pe crucea geamurilor zac Hristoși.

Și-i o cristalizare și-o scădere
A vieții în borcane vechi cu miere,
Și-i o surpare de cenuși în plite,
Și-n inimi rod cîntare ruginite...

Madrigal respins

Mi-au descifrat în palmă zeci de haruri
Și dulci femei vestiții chiromanți.
De-aceea îmi tocesc în madrigaluri
Creionul chinezesc cu elefanți.

De-aceea stau și dorm o săptămînă
Și-apoi o săptămînă rămîn treaz
Spre-a ridica în slăvi cu lira-n mînă
Sînii bombați și roua din obraz.

De-aceea uneori îmi iau motanul
Pe piept și lenevesc îndurerat.
Căci, iată, trece ziua, trece anul
Și eu nici umbra nu ți-am sărutat.

Încît, în timp ce tu îți mîni șareta
Prin păpădii, de jalea ce mă arde,
Ochesc scîrbit păuni cu arbaleta
Și-n ziduri bat aiurea cu bombarde!

Înger

Un înger s-a trezit într-o amiază.
Era prea grea lumina și-l izbea.
Alături tremura prelung o vază
Îndrăgostită de o catifea.

El și-a-ncălțat ușoarele botine,
Și-a luat din vis bastonul de parfum,
Și-a pus pe-aripi tristețurile fine
Și mîinile și-a-nmănușat în fum.

Oglinda-l aurea nedumerită.
Era fecior de spumă sau fecioară
Ce trebuia din perne moi s-apară
Parcă prelins, parcă cernut prin sită?

Cine-l iubea în încăperea crudă,
Necoaptă pentru marea întîlnire?
Vibra-ntre lucruri tandru și subțire
Fără să vadă, fără să audă...

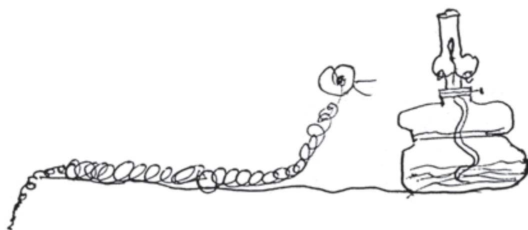
Cu nara doar simțea cum lîngă dînsul
Un crin durerea pură-și destrăma.
Și i-ar fi plîns alături. Însă plînsul
De ochi are nevoie. Nu-i avea...

Și-a vrut să facă-un pas. Oprit de ușă,
S-a speriat de-așa miresme reci
Prin care ți se umplu de cenușă
Unghia roz și sufletul cînd treci.

Și-a pipăit pereții cu sfială ;
Oh, porii lor ce-arome risipeau !
Fusese somnul lui oare-o greșeală
Și-acum odăi închise-l pedepseau ?

....

Și îngerul trezit într-o amiază
S-a dezbrăcat suav și adormind,
Din nou, invidiindu-l că visează,
Amiezile îl luminau pe rînd.

Adormind

Subțire și isteric piperul mă înțeapă,
Un miros gros de pîine mă mîngîie pe mînă,
Parfumuri moi și albe din maldăre de lînă...
Și-n toate, unsuroasă, aroma grea de ceapă.

Miroase a rugină și-a apă clocotită.
E ceaiul. Ascuțime stridentă de lămîie.
Apoi dulceața caldă, sărată și lălîie
A turtei ce se coace în untdelemn pe plită.

O tentă de povidlă de prune îngroșată
Cu indiscreții fine (mă mir!) de cîrpă arsă.
O clipă-o nuanțare de lapte, însă ștearsă...
Și deodată somnul pe frunte ca o pată.

Cîntec

O, azi sînt bucuros ca un cristal!
Fără cusur mi-s hainele de înger.
Mi-e fiecare nastur triumfal
Încoronat de proaspete răsfrîngeri.

Luați-mă, oglinzi, în cuarțul vostru
Încă puțin, căci vreau să plec de-acuma
Spre dulcele Septembre unde rostul
Meu este doar s-ating cu pieptul bruma.

Imn

Cinstiți aceste sfere de mătase,
Înzăpezite miezuri de tomate,
Crude cetăți cu punțile lăsate
Spre sufletele noastre curioase.

O, ce candoare-n gestul de-a desface
Fecioarei adormite în legumă
Pieptarul străveziei promoroace.

Tu o trezești, cu un sărut, din brumă.

Uimită-i de răcoarea dintre lucruri...

De rotunjimea ei o să te bucuri,
Căci ți se dă, cuminte și adîncă.
Pîn' la pămînt cinstiți aceste sfere, încă.

Nocturnă

Se-apropie ora cînd din piuliță
Piperul își suie în aer o spiță
Subțire și-nțeapă moi bile de apă
Ce-n spații din luciul găleților scapă.

Ooo, strigă un flutur de noapte prelung
Cînd putrede-antene dulapuri ajung
Și rupte cad fără sfîrșit într-o cană...

Pierduți printre solnițe-n camera vană,
Gîndacii umpluți cu un lapte prea acru
Au nimburi de spaimă și sufletul sacru,
Și trec prin inele uitate pe masă
Spre-o mînă ce doarme, de carne frumoasă.

Cîntec de copil

Cînd înserează albușurile-n ouă
Și trec ecouri prin borcane goale,
Oh, lămpile cînd blînd ne sug din suflet
Cu dulci fitile o lumină moale,

Și îngeri muți miresmele cu roaba
Ni le răstoarnă-n nări ca să ne placă,
Iar cănile atîrnă-ntre ulcioare
Pline cu lapte stors naiv din vacă,

Atît de-adîncă e uimirea noastră,
Că ni se face teamă în odaie!
Nu se ridică nimeni ca să taie
Cu fierăstrăul roua din fereastră?

Izvoarele

Între izvoarele care desfac în jur
Rănile uriașe de azur
Dovlecii plini de mațe stau candizi
Și-nlăcrimați în pături de omizi.

Din mîluri dulci cu mormoloci și sare
Lumina urcă iazurile clare.
Orele-atîrnă-n iarbă nemușcate
De vietățile ce clipocesc pe spate.

Arătare

Înmănușați în mușețel, pe cap cu ceainic
Și-n ochi cu umbre rupte din mărar,
Cînd zahărul se sfarmă și cad linguri,
Se-apropiau de noi îngerii mari.

Veneau rostogolind suave globuri
De lapte prins în ugere de crini,
Cu mîna picurată din veșminte
În degete subțiri de glicerini.

Și se-apleca ușor cîte-o fîntînă
Să li se verse-n suflete. Atunci
Ei scuturau din perii vechi de haine
Luminile... Și dispăreau prelungi...

Strămoșească

Pe măciulii gustoase de maci, într-a amiezii,
Urca domol cireada de buburuze roșii,
Umflați cu știr și steve se bucurau strămoșii
Că se-mplinesc dovlecii în țarină și iezii.

Plesneau muștele-n baligi de zeamă și căldură.
Din borți pîndeau păianjeni și coropișniți rele.
Apusurile grave chifteau în bătătură
Ca niște uriașe grămezi de patlagele.

Pătrunși de rostul vremii și-a scurgerii acestei,
În cele șapte zile și nopți din săptămînă,
Ei așteptau să prindă ulcioarele smîntînă,
Evlavioși, cu gîndul la bucile nevestei.

Femeilor spre toamnă le da țîțele-n lapte,
În vaci creșteau vițeii și în găine ouă,
Iar uneori venită în tindă peste noapte,
Năștea și Preacurata printre balerci de rouă.

Întîmplări

Se întîmpla să-mi cadă-un fruct în mînă
Ne-atins decît de inocența mea,
Să-mi izvorască pragul, cheia-n ușă
Să înflorească mi se întîmpla.
Și, cum eram și neatent și-aproape
De mine orice astru se rotea,
Tăiam candid cu borul pălăriei
Cîte un soare fericit, cîte o stea...

Asceți

Aeru-i cald și roz ca sub umbrele,
Crini înjugați trag care de parfum,
Fagi ceruiți în sobe fac un scrum
Mirositor și fin, ca să-i înșele.
Greieri răscopți de cîntece, din rană,
I-ademenesc țîrîitor și dulce,
Oh, pipe cu capac de porțelană
Vor între fumuri trîndave să-i culce.
Iar Vorbele-n pahare sînt purtate,
Pe lîngă dînșii, către depărtare,
Pe vîrf de deget moale de fecioare
Cu sînii albi ca două mari lăcate.
Și proaspătă, ca-n nări de bou, răcoarea
La sfat tăcut în jilțuri îi îmbie...

Ei își presară-n carnea crudă sarea
Din solnițe cu-o gravă bucurie,
Mult răbdători la tot ce se întîmplă,
Și cu ciocanu-și bat suave cuie
De puritate în rotunda tîmplă.

Gînd

Să intri în odăi din care nimeni
Nu te mai scapă.
Unde e totul proaspăt ca-n mărar,
Unde sînt căni cu apă!
Încet să te scufunzi pîn' la mătasa
Unui veșmînt uitat de o femeie
Deasupra căruia se zbate străvezie casa.

Detectivul Arthur
(1970)

Detectivul Arthur

Detectivul Arthur va sosi împreună cu umbrele serii, precaut,
Avînd în valiza-i ușoară motanul lui leneș pe care-o să-l lase puțin,
Înainte de-a-ncepe ancheta, să cînte-n fotoliu din flaut
În vreme ce dînsu-și va umple, trist, pipa cu crini.

Și-a doua zi, plin de candoare, la micul dejun,
Cînd fluturii beau catifea și cățeii mănîncă dantele de fețe de masă,
Va îmbrăca cel mai moale și fraged costum
C-un înger brodat sub rever și cu nasturi uciși în mătasă.

Apoi va citi elegii dintr-o veche revistă
Și, sprijinindu-se-ncet cu o mînă subțire, prelungă și stranie
De pianina pensiunii, deodată, spre-a-și dovedi că există,
El va muia, surîzînd dureros, o caisă-n șampanie!

Rugăciunea detectivului Arthur

1.

Nimeni și nimic nu mă poate opri, la ora cinci după masă,
Cînd lumina e albă și-n magazii toamna miroase a praf adormit,
În iarbă să pun un pantof cu șireturi subțiri de mătasă,
Așteptînd să se umple cu flori, și să fiu fericit...

2.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să caut prin șanțuri bucăți
de ziare,
Să iubesc către seară apa și pietrele mari de sub poduri ; oh,
istovit,
Să sărut o scară ce putrezește în brusturii de lîngă ziduri amare,
În timp ce furnicile trec, și să fiu fericit...

3.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să ascut pe o treaptă a
casei satîrul tocit
Cu care tai carne suavă de fluturi ce-i visul motanilor mei,
Să-ngenunchez pe podele în fața sticlelor lungi de oțet și ulei,
Fără sfială plîngînd, și să fiu fericit...

4.

Nimeni și nimic nu mă poate opri să desfac în amurg un
ceasornic de fată
(El are rotițe de înger!) ; să găsesc păianjeni bătrîni în pompe
stricate de flit
Și pe a șaptea ceșcuță din sumbrul dulap o amprentă ciudată,
Și-apoi să umblu tăcut prin odăi, și să fiu fericit...

Fluturii din pandișpan

1.

„Domnule, și vă rog să mă credeți, îmi vine atît de greu
Să vorbesc, de la o vreme, la masa
Pe care o iau sub portretul iubitului meu
Din pandișpanul tăiat la desert zboară fluturi albaștri și fini ca
mătasa!

Atunci cei doi motani somnolenți, îngrășați cu dulceață,
Ce torc de o parte și alta a coapselor mele,
Fac tumbe ciudate, se-agață rotunzi de perdele,
Iar eu, leșinînd, îmi acopăr cu palmele fața...“

2.

Detectivul Arthur puse molatec trei întrebări:
„Doamnă, n-ați observat, c-un surîs, uneori,
Melci uriași, tremurînd pe clanțele de la intrări
Cînd deschideți, pentru motanii de angora, ușile-n zori?“

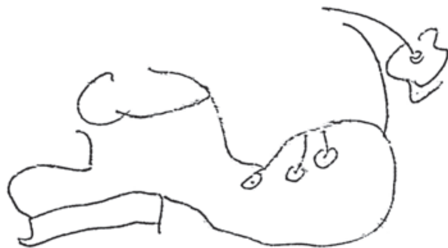
„După amiază, la ora aceea confuză,
Cînd sînii îi țineți, prea mari, pe tăvițe de cedru,
N-ați auzit hohote mici lîngă bluză?“,
Insistă detectivul Arthur, visător și integru...

„Cînd coborîți scările-n parc, către seară, fără ca nimeni să vă
așteptе,
N-ați întîlnit un seraf în mînă c-o ladă de mirodenii
Și cu cealaltă bătînd mingi parfumate de trepte,
Făcîndu-se că nu vă vede, din cauza jenii?“

3.

Glycera își strînse veșmîntul la piept. Nu răspunse.
Detectivul Arthur, plin de delicatețe,
Din buzunarele lui nepătrunse,
Scoase un pandișpan albastru pe dulcele-i fețe,

Îl așeză grațios și candid între ei
Și luînd un cuțit îl tăie dintr-odată!
O, ce pufoși se-nălțară, ce leneși, ce calzi fluturii, galbeni acum, prin odăi...
„Doamnă“, șopti detectivul Arthur, „permiteți-mi să mă retrag, n-o să vă uit niciodată...“.

Prima elegie a detectivului Arthur

Ții minte orășelul acela de munte
Cu ganguri subțiri și prepelicari lătrînd de-ncîntare ?
Treceau pelerini. Fecioarele-aveau jartiere de pluș cu nostalgice
funte
Cînd, pajiști scoțînd din corsaj, către-amurg, ieșeau la plimbare.

Călătoream (ți-amintești ?) în cea mai frumoasă caleașcă
C-un flutur miop, între noi, privind fericit înainte.
Eram pe atunci detectivul tău trist și cuminte
Care-ți turna la popasuri laptele dulce în ceașcă.

Apoi, într-o seară (caută-adînc în memorie !),
Ne-am dezbrăcat, neștiind întîmplarea aceasta ce-nseamnă,
Și renunțînd la găsirea pisicilor tale, la glorie,
Oh, ne-am pictat unul altuia, palizi, pe coapsele calde, vechi
peisaje de toamnă...

A doua elegie a detectivului Arthur

O, dac-ai vrea să ne-ascundem de lume în vechiul dulap
Plin cu jachete și rochii din marea sufragerie,
Cînd după-amiaza ne tulbură mințile-n cap
Și prin unghere sînt nasturi pierduți ce se roagă acolo pe veci
să rămîie...

Toți s-ar gîndi c-am fugit de prea multă iubire...
Singur, motanul tău blînd ne-ar cunoaște teribila taină
Și ne-ar aduce, pe-ascuns, portocale, prin rostogolire,
Ca să mîncăm, ghemuiți de plăcere-ntr-o haină...

Iar apoi, dac-ai vrea să ieșim, către seară,
Ne-am întrista atît de adînc clătinînd un albastru sifon,
Că, uluiți de obiectele strînse-n lumina aceea amară,
O, ne-am ascunde din nou sub patul imens de mahon...

A treia elegie a detectivului Arthur

Iartă-mă că te-am pîndit toată seara, de după perdele c-o vază în mînă.
Nu știu de ce, în timp ce-ngrijeai de ierbar și canari,
Mi s-a părut (ca-n fiece seară din ultima, vai, săptămînă)
Că risipindu-te-n aerul pur al odăii o să dispari...

Te-ai tutuit c-un seraf?
Oh, se-auzea de pe unghii cum oja îți picură rar,
De răsuflarea lui caldă, pe preșuri. Urme în praf
Am observat pe-o măsuță lucioasă: parcă-ar fi fost cineva încălțat în mărar...

De aceea, cînd te-ai culcat surîzînd (ce imensă greșeală!)
Fără să bănui că, trist, detectivul Arthur te veghează,
Ți-am ridicat de pe jos, întorcîndu-mi privirea cu multă sfială,
Rochia ta parfumată și am ascuns-o, gelos pe seraful acela, în vază...

A patra elegie a detectivului Arthur

Hai să intrăm la bătrînul bijutier
Acum, cînd amurgul de iarnă ne face să rătăcim printre vechile case,
Și să-l rugăm în genunchi, pîn' la lacrimi, sutienul fierbinte și tainicul tău portjartier
Să ți le bată în pietrele cele mai scumpe și mai somnoroase.

Și, fiindcă va trebui pentr-o clipă să i le dai,
Rămasă-n dugheana lui plină cu bile de fildeș în pielea goală,
O să-ți ascunzi, c-un surîs vinovat, în ceșcuțe de ceai
Sînii rotunzi și pe coapse-ți vei pune o portocală.

Iar dacă deodată, cu spaimă, la ușă vei auzi clopoțelul,
Să nu te întorci – detectivul Arthur e cu tine!
Va fi doar un înger venit să-și graveze-n inelul
De aur al frunții această-ntîmplare ciudată, c-o nesfîrșită rușine...

A cincea elegie a detectivului Arthur

Ieșisem din cinematograful acela de la periferie unde rulase-un film mut,
Ținîndu-ne-atît de sfioși de mînă... Cînta un pian...
Și, cînd ne-am oprit în mijlocul străzii și m-ai întrebat, visătoare, ce am,
Uitîndu-ne țintă unul la altul, deodată, ne-am recunoscut!

Eram (Dumnezeule!) domnul ce tocmai coborîse din vechea cabrioletă,
Cu fracul boțit și jobenul sub braț, venit ca să fure, spre seară,
Motanul familiei, și tu erai, sigur, naiva subretă
Ce-l vede și țipă, și el o împușcă-ntre sînii bombați, și-apoi o iubește-n cămară...

Și-atunci ne-am dat drumul la mîini și-amîndoi, pe trotuare,
Am luat-o la fugă cuprinși de-o teribilă panică
Și-n urmă, deasupra grilajelor, cărnoase și necruțătoare,
Plante gigante creșteau, ca să ne tragă-napoi, în Grădina Botanică!!

A șasea elegie a detectivului Arthur

Poate într-o dimineață îmi va sosi prin poștă un colet uriaș
Cu-albastre ștampile și timbre subțiri de mătasă
Pe care-l voi duce, plutind fericit prin întregul oraș,
Mirîndu-mă cît de ușor e și de parfumat, pînă-acasă.

Și-acolo, lăsîndu-l puțin pe îngustul trotuar
Ca să descui, voi vedea cu mirare cum, singur, din funde,
Încet se desface și cum dinăuntru apar,
Oh, goale și albe, picioarele tale prelungi cu mici unghii rotunde!

Și-atunci te-aș lua-nfrigurat din imensa cutie
Și-aproape nebun aș fugi cu tine în brațe
La vechiul bufet cu borcane lucioase și-adînci din sufragerie
Să-ți dau, căci ai fi leșinată de foame și dragoste, cu lingurița dulceață...

Ultima elegie a detectivului Arthur

Dacă într-o după amiază de toamnă ne-am duce la Julien
Ospitalierul,
Prietenul meu ce trăiește departe de lume c-o bilă în mînă,
O, l-am găsi în genunchi, într-un colț, sărutînd șifonierul
Și îndopînd șerpișori sinilii cu smîntînă.

Și, după ce s-ar scuza rușinat că la dînsu-i deranj,
Vorbindu-ne-ncet despre fluturi și sfintele taine,
Castane prăjite ne-ar da și pilaf de gutuie oranj
Și piersice-ar șterge, la urmă, de praf cu vechi perii de haine.

Apoi ne-ar cînta, de vecernie, din muzicuță-n veranda umbrită
de-arțari
Tangouri atît de ticsite de molii și valsuri atît de pufoase,
Încît ai începe să plîngi, amintindu-ți c-odată ai fost, pentru-o
seară, aleasă
REGINA MARELUI BAL DE ADIO AL DETECTIVILOR
PARTICULARI...

Testamentul detectivului Arthur

1. Trebuie să stai mult timp singur ca să poți auzi lumina. Trebuie să-ți lași nările în strujeni ca să simți cum miros îngerii după-masă. Trebuie să bați cuie în zid, și zidul trebuie să fie roșu ca zahărul din copilărie, ca să auzi cum cade o unghie de crin. Trebuie să-ți aurești manșetele cămășii cu fîntîni ca să atingi inocența. Și mai trebuie, vai, mai trebuie să salvezi un brusture de la albastru!

2. Un scaun poate fi inima ácelor, inima șinelor plutind în păcură – după-amiază cu ghiozdan zvîrlit sub pat – sau un măr, un măr prin care pot trece trenuri sticloase cu franjuri de frică la roți. Un scaun poate fi și liniștea vacilor, zgomotul unui parfum, tăierea piersicilor cu fierăstrăul și-a zilei cu o femeie cărnoasă.

3. Undeva trebuie să ducă aceste cuvinte. Poate la funte de ceară pe-acoperișuri subțiri. Și iată: pajiști cîrlionțate, vipere-n vînt, picături de aur pe șapcă de înger, fluturi înghesuiți sub genunchii fecioarelor și-acolo, departe, o spaimă imensă.

4. Mica mea pungă cu gînduri de veghe, mica mea cheie pentru desfăcut frica! Lîngă o pasăre de orez stă însuși orezul. Iar fața sîngeră de amabilitate. E vorba de fața florilor, de fața scîndurilor; e vorba de-un cîine ce mușcă crinii, iar crinii turbă și sfîșie marginea glastrei și urechea unei doamne-n baticuri, o, numai baticuri, cu sînii de pluș parașutat.

5. Ce bizare sînt uneori cărămizile! Ele urcă pînă sub streșini, ele trec din perete-n perete cu teamă! Și-ntre ele e ceva nedefinit: poate nisip, poate picioare de flutur, poate amanți sinuciși cu beladonă. Iar mai tîrziu ele crapă! Odăi desfăcute-n apus, cu miezul vizibil, cu sîmburi de oameni superbi.

6. Fără liniște, prin ganguri vechi, la ora tîmpită de-azur a amiezii, cînd se încarcă butelii de aragaz și sufletul cade pe rochii întinse în curți; fără liniște, în fața vitrinelor cu lumînări uriașe de ceară, pe lîngă casele cu uși de untdelemn, printre oamenii cu moartea la butonieră, o, mai ales printre femei (ciudatele oști adormite în mers) intrate-n ciorapi de mătase pînă la coapsele lor fără liniște...

7. Veniți să vă spun despre sînge! E cerul meu din patlagini, e sufletul vechiului gușter trecînd peste-o fată de smirnă. Amin. Veniți să vă spun despre carne. E marșul furnicii prin zahăr, e stamba întinsă pe șolduri. Amin.

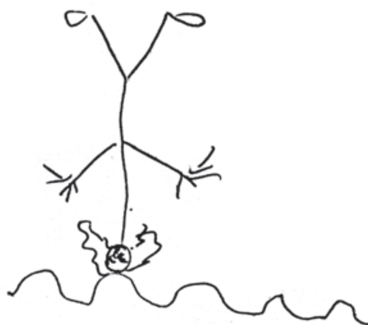
8. Un om ce bate crini subțiri cu ciocanul în scînduri, ce prinde fîntînile albe de frunze, ce-și lasă gîndul în stîlpii frumoși și suferă de lucirea liniilor ferate, un om fără iubire, fără tristețe, fără surîs.

9. Vom juca biliard cu săruturi. Vom flutura-n evantaie subțiri, abia clătinate de-o mînă, vom fi transparenți. Apoi, nedumeriți de hainele noastre cu nasturi uciși în tafta, de tot ce se întîmplă în case, vom risipi regrete din vechile noastre cravate. Cîte promisiuni, o, cîte saltele de lene sub suflet! Și la urmă doar fuga de aceste cuvinte sălbatice...

10. Prins între rochii scrobite sufletul meu povestește. Despre fîntîna uitată-n dovleci. Despre-un gard de leațuri subțiri, cînd roabele-s triste. Prin răsuflătorile beciului se preling rîme de unt slăjit. În cristale scîrțîie poarta numai de

umbră știută. O femeie își spală părul în ceai făcînd ziua să treacă.

11. Dulapuri, mari mistere ale copilăriei, flaute pline cu cești. O, zahărul cubic ce-mbată, o, rafturile voastre obscure, dulapuri adînci, cu cotloane de brînză, pline de spaima gîndacilor (ei, lenții, ovalii, amorfii). Dulapuri, nări moi ce ne-absorb în pereți, nu sîntem pentru voi decît un parfum? Ușile-acestea de apă, sertarele tremurătoare nu se închid din cauza sînilor tăi prea albi! Dulapuri de iarbă! Cui să dăruiesc un buchet de mînere de-alamă?

Șapte cîntece naive
pentru parfumat gura

1.

Octombrie în calendare
Bisericești îngălbenea...
Din ce dulap sublim voi scoate
Atlase vechi spre-a căuta,

Cu degete muiate-n aur
Ca de gutuie, țărmul pur
Pe care îți desprinzi ciorapii
Din catarame de azur?

2.

De ce nu vrei să-nnebunești la ora cinci
După amiază, cînd e-atît de bine,
Și în sufrageriile adînci
Să faci pe preșuri tumbe dulci cu mine?

M-aș milogi-n dulapuri vechi să-ți pui
Rochia moale și rămasă goală,
Ne-am bate cu lichioruri amărui
De chimion și mentă glacială.

Iar către-amurg, făr-a mai ține minte
Cine sîntem, aproape de mătasă,
Îngenunchind pe paturile sfinte
Am da cu sufletele noastre foc la casă!

3.

N-aș ști să spun mireasma
De n-ar pluti-n cearceafuri
Adînci părul tău negru
Sub raze, somn și prafuri.

Pustie-ar fi urechea-n
Pavilionu-i crud,
Dar îți lovești paharul
Ușor de dinți și-aud.

Și-ar trebui de lume
Ochii opaci s-ascund ;
Treci tu : caleașcă-i ora
Cu-aprins blazon rotund.

4.

Să facem leneși noduri la batistă
Spre-a ne aminti de noi și de azur
Și, fericiți că fluturii există,
Ținuți de mîini de razele din jur,

Tu nasturi mari să-mi coși cu ață tristă
La pardesiul meu de bun augur
În timp ce-o să-ntocmesc naiva listă
A vieții cu creionul cel mai pur.

Voi pune roua-ntîi ca-n vechi lighene
Să ne spălăm rîzînd cu calzi clăbuci,
Miresme-apoi cu talie și gene,

Motani invidioși și clăpăugi
Ce te păzesc cînd dormi, iar la sfîrșit
Sînii tăi albi cu fruntea-n infinit...

5.

Te-ademenesc cu pandișpan și zahăr
Și-n ani bisecți cu ouă de furnică,
Miresme-n samovare lucii scapăr
Și-ți văd șoldul țicnit și glezna mică.

Îți caut cu migală ceafa-n părul
În care-agrafe ard și mor panglice,
Rostogolesc din biblii groase mărul
Spre tine ca veșmintele să-ți pice.

Și ne iubim bezmetici, albi de pudră,
Elastici, fumegoși, crud sfîșiați
De fluturi ce scot țipete și zburdă
Imenși prin hăul ceștilor cu zaț.

6.

Am file moi de apă în găleți,
Jiletci cu molii dulci în piepți de puf,
Cutii de pudră-n care îngeri fleți
Se tăvălesc pe burtă și fac: buf!

Fotolii ce atrag prin șiretlic,
Mărare scumpe în calești de sos
Și lîngă vechi ibrice cu țuflic
Amiezi momite într-un glob lucios.

Dar numai tu cu sînii mari mă tulburi
Cînd leneșe și fără drept de-apel
Amurgurile urcă lin prin tuburi
În sufletul meu trist de dovlecel.

7.

Să risipim culorile cu ochii
Și cu urechea sunetele vagi,
Să fim, o, mai ales striviți de rochii,
De portjartiere, de sutiene dragi,

De căptușeli lucioase de mătase,
De buzunare-adînci pline cu nuci,
De lungi fermoare rupte ce ne lasă,
Cînd se desfac pe șoldul tău, năuci;

Să fim deci limpezi, puri, uimiți de viață,
Ferfenițiți de umbre și lumini,
Un nătăfleț iubind o nătăfleață
În miezul trist al unui vechi goblin.

Julien Ospitalierul
(1974)

I

Julien Ospitalierul

Mă numesc Julien Ospitalierul. Am treizeci de ani.
Duc o viață destul de retrasă, la țară, și iată, v-o jur,
În patul meu moale nu au dormit decît struguri și boi diafani
Și prieten nu-mi este decît detectivul Arthur.

Melcilor (celor mai leneși) le-am spus totdeauna: „Veniți,
Putreziți în fotolii, umblați pe oglinzi, intrați-mi în gură“.
Oh, fiindcă nu pot refuza nici un dulce capriț,
Tinere cepe scăldat-am în lacrima-mi pură.

Vara cultiv levănțică și-n vreme ce-aștept diligența poștală o dată la cinci săptămîni
S-aducă scrisori, în mînă c-o bilă de fildeș gălbuie,
De sufletul meu mirosind a gard proaspăt atîrnă-n extatice cuie
Subțiri lenjerii de fîntîni.

Apoi, cînd e toamnă și-ascult împăcat cum în lungi dup-amiezi
Iepuri de angora-mi ronțăie cărțile-n tufele-adînci de mărar
Și cum se surpă pe mese miresme-n prăpastia unui pahar,
Cu toată ființa mea-n praf jubilez.

Și-ngenunchind fericit lîngă ușă,
Furnicile portocalii eu le trec peste prag, în urechi, dintr-o cameră-n alta,
Iar către-amurg mă rog blînd și umil să plutească-n înalta
Sufragerie a casei mari gălbenușe...

Veranda lui Julien Ospitalierul

Poezia aceasta începe, stîngace și blîndă,
Cu un melc găsit dimineața-ntr-o ceașcă de teracotă albastră
Pe care îl iei cu sfială – și mîna atunci ți-e mai castă –
Și-l duci către-obraz și, oh!, îl auzi deodată cum cîntă

O melodie atît de naivă și tristă,
Încît ți-amintești c-ai iubit undeva, într-un mic orășel, cu
mulți ani înainte-o verandă sfîșietor de frumoasă,
Pe treptele-i vechi cu o veșnic pierdută portocalie batistă
Dar, vai!, îți dai seama că ești doar tu singur cu melcul în casă.

Și ca să nu-ți fie urît, împreună cu dînsul, nostalgic, pornești
pe stradele
Ferfenițite de rochii și-n vreme ce el se lipește-amețit de-o
cișmea
Cu blond robinet și cu jghiabul prelins virginal din dantele,
Iată, veranda atîrnă din nou lîngă tine, în aerul proaspăt,
răscoaptă și grea.

Amorurile lui Julien Ospitalierul

Mult timp am iubit o ceșcuță de ceai chinezească
Pictată cu scene naive din viața fîntînilor pe porțelanu-i subțire,
Dar, sufletul meu neștiind îndeajuns s-o uimească,
M-a părăsit, alegîndu-și dulapul cel sumbru drept mire.

Apoi m-am îndrăgostit de un blînd șifonier.
De-obicei dup-amiaza, cînd hainele dorm, mă duceam lîngă dînsul
Și, mîngîindu-i furnirul, duios și stingher,
Îl sărutam și simțeam că mă-năbușă plînsul.

Pe urmă-am ținut pătimaș la o bilă de fildeș lucioasă
Cu pîntece mic, ce-mi sărea uneori pîn' la buze
Stîrnindu-mi spre seară dorințe ciudate și gînduri atît de confuze,
Încît mă sfiam să rămîn cu ea singur în casă.

Și-astfel mi-au trecut anii limpezi și-acum sfătuiesc răbdător
Melcii prea grași să postească-n adînci butoiașe
Și, vag amintindu-mi de oameni – oare ei mai există? –, pe poliți cu fragezi canari ciuruind papanașe,
Apa de ploaie o las, melancolic, să se-ndulcească în vechi stropitori...

Secretul lui Julien Ospitalierul

Voi lua într-o dimineață tristă de toamnă, din magazie, suavul burghiu,
Ascunzîndu-l sub haină, și-abia respirînd de emoție și fericire
Îl voi culca pe mătăsuri, în casă, și cu glaspapir argintiu
Voi mîngîia, spre-a-i reda tinerețea și patima, trupu-i subțire.

Apoi voi aduce o scîndură moale de plop de la vechile stive de lemn,
Geluită cu melci și-mbătată de ploi acrișoare,
Și plin de sfială-o să-nșirui, legat c-o eșarfă albastră la ochi, găuri, nedemn,
Strîngînd rumegușul curat în casete de fildeș cu balamale din piele de căprioară.

Iar seara, nostalgic, voi parfuma ferestrele mari cu lavandă
Și-n lampă voi pune fitilul cel brav, de pe cînd mai trăia detectivul Arthur,
Și-atunci va sosi, ca de-atîtea ori, leneș și tandru, prin spațiul obscur,
Îngerul lui cu zulufi de motan siamez ca să facem, plîngînd, contrabandă.

Primele tangouri ale lui Julien Ospitalierul

1.

Vino la mine să jucăm popice!
Tu bila de cristal, eu cea de puf
Vom arunca-o spre Euridice
Îmbujorați și puri, cu pămătuf

De rouă fragă la reverul umed
Și-n cap cu pălării de fin batist,
Și cine-o va atinge moale-n suflet
Din magazii o s-o aducă trist,

Cînd după-amiaza face fleașcă murii
Și gramofonul cîntă în neștire
A veșnicie tandră: „Luri-Luri,
Vieața este vis de fericire...“.

2.

Încins de-un străveziu cilindric godin
Cu mici ușițe și enorme cahle,
Iau iar cuvinte, le sug miezul, ah, le
Arunc spre tine cu candoare, Odin!

Respir ușor să nu stîrnesc cenușa
Și grațios bag lemne tropicale
Cu miros delicat și burta moale,
Luate (căci le doare) cu mănușa.

Și piersice prăjesc pe tăvi de-alamă,
Alene-mbolnăvite prin piper,
Sfîrîitoare, adormite-n zeamă,
Cu sîmbur fin, montat la bijutier.

Apoi frec brume roz în castronașul
De bărbierit și-nfiorat tresar
Gîndind cum o să-l spulber pe trufașul
Bob de cafea în rîșnițile mari!

3.

În edificii vechi de cărămidă,
Pe canapele moi, ca pe ciuperci
De aur matlasat, mă lăfăi dulce.
Oh, pe plafoane sînt serafi cu vergi

Ce bat la tălpi bezmetice fecioare
Și uneori pe sîni căci au greșit
Cu ei, dezvirginîndu-i, iar pe urmă,
Duioși, le umplu rănile cu chit

Și-nlăcrimați le iau din nou la pieptul
Lor plin de pene și-n aripi le strîng,
În timp ce ele cu delicatețe
Le trag pe frunte nimburile-adînc!

4.

Ți-am adresat o întrebare : Crinul
E-un animal din vremuri de demult
Trist transformat în frăgezimi de chinul
Extazului îndelungat ? Te-ascult.

Și mi-ai răspuns : Oh, crinu-i animalul
Cel mai pios, îmbrobonat de-amor
Poartă jiletca proaspătă ca valul
Și-n loc de gură are un izvor

Cu tari miresme, uneori fatale
Dacă-l aduci în silă lîngă pat ;
Și limba-i se-ndulcește-ntre petale
Ca într-un bot de miel cîrlionțat.

5.

În fragedul picior al unui scaun
Un pește auriu plutește lin,
În melci bat minutarele de rouă,
În fluturi sînt monezile de in.

În sobă arde-un crin cu pară lungă
Turnînd pios cenușa prin grătar,
Serafi uituci cu cepe dulci în mînă
În uși de lapte uluiți apar.

Și spre-a luci în sufletele noastre
Din căni adînci miezul de apă-i scos.
Oh, piersice tăiate cu toporul
Pe moi butuci de unt au carnea roz!

6.

Semeț ca roua, blînd ca arpacașul,
Viteaz ca fulgul dalb de porumbel,
Înflăcărat de fluturi, trist și frel,
Sufletul meu nu și-a pierdut curajul.

Ci-mbobocind în fragede căpițe
De pătrunjei celești și crini bufanți,
Încheie dulce lanțul vechei spițe
A îngerilor la pantofi cu glanț.

Și de aceea c-o sfială sfîntă
Pisicile mă iau de după gît
Și, rușinați, prepelicarii cîntă
La clavecin să-mi treacă de urît.

7.

Ce gratii mătăsoase am la geamuri,
Ce moi capcane-mi pune roua-n prag!
Deasupra casei pîlpîie pe flamuri,
Muiat în ceaiuri, auriu posmag

Pe care-o să ți-l dau în seara clară,
Îmbujorat și tandru, să-l mănînci,
Cînd flăcările-ncep suav să doară
În plitele și-n lămpile adînci,

Și-amurguri fericite-adorm în fluturi,
Și se topesc în jgheaburi lujeri vechi.
Destinu-i plictisit. Crude perechi
De miei ling sare. Lin pocnesc săruturi...

8.

Dar cîrlionții ce-i suspină mielul
Îndrăgostit lulea de fragi spuziți,
Vița-ntețită-n franjuri de tot felul
La marile verande, din capriț.

Șipcile dulci în zori, cînd melcii schimbă
Piper pe rouă și pilaf pe flori,
Motanii ce își pun parfum pe limbă
Și, chercheliți, adorm în cimbrișor,

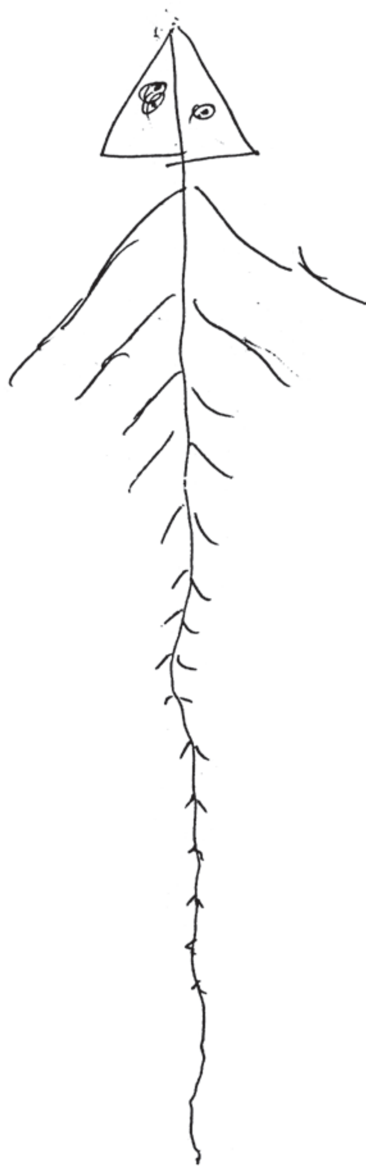
Și-acele putini mici și diafane
Iubind burlane pînă la extaz?
Dar îngerii ce-mi dăruiesc bomboane
Fierbinți și mă sărută pe obraz?

9.

Să luăm surîzători străvechea birjă
Spre-a vizita gentili cișmele dulci
Și dimineața, fără nici o grijă,
Cu sufletele-mpăturite-n fulgi,

Să ne spălăm pe față lin cu umbră
Prelinsă de pe-un gri mărgăritar;
Oh, admirînd naivi cum roua umblă,
Am duce-o viață moale de mărar,

Vecini cu melcul și cu leușteanul,
Topiți pe veci în flecăreli de-azur
Și zile-ntregi am mîngîia motanul
Pufos al detectivului Arthur.

II

Melancolia lui Julien Ospitalierul

Julien Ospitalierul va fi îmbrăcat întotdeauna în surtucul lui
plin de grăsimi vegetale,
Auster și naiv precum preafericitul Bernard ce supsese din
sînii Fecioarei Maria,
Cînd o să-și descrie în dosul șopronului vechi, cu un foarfece
galben tăind toporașii crescuți în sandale,
MELANCOLIA...

Căci toți l-au uitat. Însă el, surîzînd sufletește-n azur, nu disperă
Ci-n fiece zi, copleșit de viziuni, bate cuie în apă
Și bea bulion vișiniu, și privește cum trec dirijabile fragede
prin atmosferă,
Rugăciuni murmurînd pentru prietenul său, detectivul
Arthur, lîngă sfintele straturi de ceapă.

Și nimeni nu știe că dînsul îngroapă pe-ascuns
În glastre de flori, ca să fie parfumul mai fin, patefoane stricate
Și seara-și dictează doctrina la îngeri, plimbîndu-se palid prin
casă cu mîinile-i strînse de-un flutur la spate
Spre-a nu și le pierde, desprinse extatic, în tainele de nepătruns...

Îmbărbătarea lui Julien Ospitalierul

Tu trebuie veșnic să porți, printre oameni, un fluture-n spate,
tăcut și umil,
Și seara în fundul grădinii să strîngi dovleceii elastici în brațe
plin de ardoare,
Și-ncet să te-mbibi de arome, prin șanțuri și magazii diafane,
ca un fitil.
Noi sîntem îngerii tăi grijulii. Am ieșit dintr-un glob de mărar
pentru-ntîia îmbărbătare !

Singur, pe drumuri înguste de țară, trîntit în lumină, praful
catifelat să-l respiri
Iubindu-l adînc, cum doar roțile și animalele știu și pe urmă,
fără cruțare,
Să torni peste dînsul căldări cu dulceață de trandafiri.
Noi sîntem îngerii tăi serioși. Am ieșit din fîntîni și din stîlpi
pentru încă o-mbărbătare.

Și să-ți amintești : detectivul Arthur împușca-ndrăgostit portocala
de la o mie de iarzi
Și-apoi unei Doamne necunoscute, c-un fraged abis între sîni
și rozalbe picioare
Înmănușate pios pîn' la coapse, i-o oferea împreună cu
sufletul său ; rochia-i galbenă în buline de rouă s-o arzi ! !
Noi sîntem îngerii tăi avîntați. Am ieșit din căpițe de crini
pentru ultima îmbărbătare !

Julien Ospitalierul își amintește de detectivul Arthur

Uneori, către toamnă, cînd dinții-l dureau atît de melodios,
Încît i-asculta fericit și naiv ca pe-un cîntec de limpede harfă
Copiind în jurnalul său intim (ținut într-un blond samovar)
cu cerneală din boabe de boz
Cele mai blînde și tandre plecări și sosiri ale lungilor trenuri
de marfă,

Sau măsurînd cu un metru subțire și proaspăt de croitorie,
Plin de emoție, fire de ață stinghere,
Desfășurate încet de pe moi papiote, prin casă, fără ca nimeni
să știe,
Spre-a se iubi în ungherele calde cu îngeri topiți pe podea de
plăcere,

Julien Ospitalierul își amintea, cu bătăi delicate de cord,
De detectivul Arthur, prietenul trist și ciudat, dispărut din
prea multă decență în urmă c-un an;
Parcă-l vedea și acum închizînd portiera brodată de-amiază a
vechiului Ford
Și, cu un ultim claxon de adio, pornit grațios pe șoseaua
îngustă de munte, etern surîzînd la volan...

Marșul lui Julien Ospitalierul

UN pelerin fericit rătăcește, cîntînd de plăcere, pe pajiști, c-un strugure dulce în geantă ;

DOI îngeri răpesc o clătită umplută cu mentă și-n fiece seară o dau, pătimași, pe traverse de-a dura ;

TREI fluturi de angora trec pipăind plictisiți mari bucăți de fîntîni mătăsoase pe-aleile-n pantă ;

PATRU acari vor să-și ardă-n cantoane chipiele lor parfumate la fel și, deodată, de spaimă le tremură gura ;

CINCI corijente subțiri înțeapă, plîngînd în spatele școlii, cu sînii pătați de cerneală, vacanța c-un spin ;

ȘASE mici franjuri de la perdeaua portocalie din vechiul antreu al pensiunii (dar nimeni nu spune) sînt destrămate puțin ;

ȘAPTE ori șapte fac patruzecișinouă de portocale închise-ntr-un cald mușuroi de furnici, acum și oricînd ;

OPT croitori delicați s-au decis, către-amurg, de pe gard căptușeala de rouă s-o rupă ;

NOUĂ suspine a scos trandafirul albastru din supă ;

ZECE e cifra la care se moare rîzînd !

Ultimele tangouri ale lui Julien Ospitalierul

1.

O, iar zaharisește crini prin casă
După-amiaza-n aerul divin!
Îngenuncheat pe fețe vechi de masă
Din nou secrete fragede dețin.

Dulapuri toropite-mi cad în brațe,
Nostalgice, cu diafanul gînd
De a-mi gusta extatica dulceață
A rugăciunii spuse surîzînd.

Și-n timp ce-n vînt cuvintele se-mbină
Cu fluturii, iubindu-se frumos,
Mi-e sufletul suflat în lene fină,
În praf de mușețel și-n rouă roz.

2.

Să intri în dulapuri vechi de sticle
Ce te iubesc subțiri, ca-ntr-un delir,
Și-n lemnul de la raft de noduri clare
Să te îmbeți, uleiuri să respiri,

Oțetele să ți le torni în suflet,
În cești cu-nfrigurare să cobori,
Izbit de lapte-n piept, cu nara-n zahăr,
Tot mai suav, tot mai ciripitor,

Pîn' ce pierdut prin lămpi, fără nădejde
Împotmolit de-amurg lîng-un fitil,
S-auzi sfîșietor cum te recheamă
Dulci gîngăveli de ceainicel debil,

Și-ncet, cu-o oboseală grațioasă,
În pelerine moi de bulion
Înfășurat, spre camerele triste
Să te întorci stingher și monoton...

3.

Cugetul mi-e fără nici o pată.
Cu delicatețe și alene
Am învins celeste damigene,
Falnice cetăți de vișinată.

Fierb în jur veșminte și covoare,
Dulci fotolii lin mi se supun,
Așteptat de fragedul magiun
Celofane rup. Clipele-s rare.

Și-și frămîntă-n aer nebunește
Flama invincibilul piper.
Dureros oglinzile mă cer :
Trupu-mi absorbit le adîncește !

4.

Melcul cel mic cu muget lin
Iubea în taină-un serafim
Și bea buton după buton
De bulion c-un gentilom.

Și astfel zilele treceau,
Îngerii blînd doxologeau,
Pe pajiști se lua la trîntă
O portocală cu o sfîntă.

Dar în dulapul nesfîrșit
Melcul cel mic s-a-mbolnăvit.

Și-atunci sosi, tăcut și pal,
Un flautist provincial
Cerîndu-și voie să înceapă
Să-i pună perne moi sub ceafă
Melcului mic, lipit de-o ceapă...

5.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrînesc piftea după piftea.

O, hai să sugem ciucuri de perdele ;
Afară plouă, ploaia va-nceta
Și-o să ieșim blînd uluiți pe trepte
De strălucirea șanțurilor vechi,
Din streșini picături o să ne-aștepte
Să ne sărute tandre în urechi,
Bălii cu apă leneș îndulcită
De nostalgie, lîng-un strat de cepi
O să ne ducă iarăși în ispită
Să-ngenunchem, și-atunci o să pricepi
De ce-s atît de trist cînd cherestele
Trăiesc și mor iubite de-o cișmea.

Motanii mei sorb rom pe catifele
Și-mbătrînesc piftea după piftea.

6.

Degeaba port cravată aurie
De fîn ca să impun firme de ceai
Și la manșetă, cu melancolie,
Buton de rouă țiplă și corai,

Și umplu cu amurguri vechi bidoane
Spre-a înmuia în untdelemnul lor
Trenul format din fragede vagoane
Prin care umblă domnul conductor,

Și fluturi creți învăț cu sîrguință
Și-n crătiți curăț mazărea zglobiu ;
Vai, mi-s obrajii rumeni de căință
Și cozorocul veșted la chipiu.

7.

Eu trebuia să fiu în soare,
Să nu cunosc nici un cuvînt
Lăsîndu-mi mîna ca pe-o rază-n
Fîntînile de pe pămînt.

Și bun prieten cu cristalul
În proaspăt m-aș fi-adăpostit,
Fără să-mi tulbure tăcerea
Femeile cu pas greșit.

8.

Mi-e teamă de o portocală!
Ea este-adîncă și rotundă!!
Mi-am pus costum cu fulgi de gală.
Oh, simt cum trupu-mi se scufundă

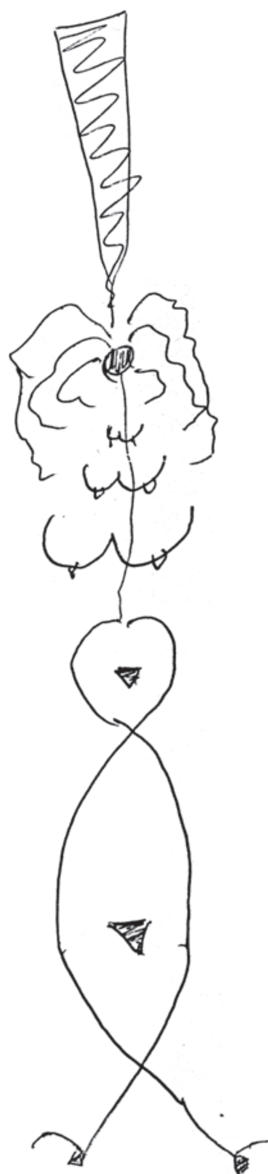
Ca într-o balie, alene,
Spre miez, acolo unde-i bine,
Cu fragede genuni în gene
Și ceafa pe dulcețuri fine,

Să fii pecetluit de-amiază.
Zadarnic cei rămași în casă,
Deasupra, de pe-un țărm de vază,
Mi-aruncă frînghii de mătasă.

9.

Nu am nici un regret ca să mă certe.
Prin simțurile mele schimbătoare
Plutesc încă bucăți subțiri de soare,
Fărădelegi de vis, dorinți incerte.

Pe punți lucioase, printre fenomene,
Ținîndu-mi liric cumpăna c-un crin,
Înaintez puțin cîte puțin,
Umbrit de somn, catifelat de lene.

III

Fericirea lui Julien Ospitalierul

Mi se dăduse voie să-l privesc și un timp am fost fericit. În diminețile de vară mă trezeam bucuros și nerăbdător. Mă îmbrăcam repede, mă bărbieream (niciodată nu mi-aș fi permis să mă duc nebărbierit), beam ceașca de lapte, mă mai uitam o dată în oglindă și plecam. Era rece și curat și scrobit ca un guler de cămașă de mire. Temelia-i înota, aproape transparentă, în rouă. Mirosea. Parcă s-ar fi parfumat anume pentru mine cu lavandă ! După-amiaza, de data asta toamna, cînd soarele cădea aiurit și alb peste el, mă fascina. Fiecare cărămidă se deslușea limpede și clară, continent zaharisit în aerul moale, pierzîndu-și greutatea, mai mult plutind decît stînd. Copacul își plimba umbra pe dînsul cu precauție, pipăindu-i orice amănunt, lenevind nepermis de mult pe cîte-o cărămidă mai frumoasă, mai dragă. Tăceam uluit, cu sufletul sfîșiat de mîhnire. Pentru că după cîțiva ani am ajuns și la asta. Desigur, știam că e un zid, știam că a fost ridicat de cineva ; uneori, după ce ploua, căpăta o culoare atît de ciudată, încît îmi venea să-l mușc, să-i mănînc pofticios cărămizile umede, făinoase, înecăcioase, altădată îl atingeam cu mîinile, cu obrazul și, ca să mărturisesc totul, pînă la capăt, într-o seară chiar am îngenuncheat copleșit de nemișcarea, de stăruința lui maiestuoasă de-a dăinui. Dar, și aici trebuie să scriu cuvîntul cel mai potrivit, însă și cel mai dureros, nu-l înțelegeam. Era ca și cum aș fi vrut să-mi amintesc de-un vis simplu și blînd pe care-l simțeam încă împrăștiat în mine, neevaporat, irizînd cîteodată orbitor, vis mîndru și pur ce-mi

înlocuise trupul c-o fîntînă, c-un stîlp, sau c-un flutur. Și fără-ndoială că numai așa, amintindu-mi-l, aș fi putut pricepe. Și-atunci, oh, Doamne-Dumnezeule, sînt sigur, absolut sigur, zidul m-ar fi iubit!

Fîntîna lui Julien Ospitalierul

Din ziua în care mi-am propus să construiesc o fîntînă, nu m-a mai interesat nimic altceva decît locul unde o voi face. Doream să fie cît mai aproape, să pot bea apă oricînd, indiferent dacă afară plouă sau e-ntuneric și mi-e frică de bolovanii cărării. Grădina pe care o aveam, cu pomi fructiferi, cam neîngrijită, era destul de mică. În octombrie plutea un miros fetid de melci fermentați, prunele se topeau voluptos, în plimbările de dimineață, prin rouă, nuci cu fitil pocneau sub tălpile mele pudrate. La început m-am gîndit s-o fac aici, dar am renunțat curînd. Exista pericolul să fie înfundată de fructe. Iar un capac m-ar fi indispus! Astfel că am ajuns la concluzia frumoasă și demnă de mine că cel mai bun lucru ar fi s-o săp chiar în casă. N-are rost să mai enumăr avantajele. Și-n plus, aerul odăii ar fi fost mereu fraged, trandafiriu, parfumat lacom de răsuflarea fîntînii. Bineînțeles, trebuia să-mi iau adio de la cumpănă, tavanul fiind prea jos. Dar, la urma urmei, nu-i mai plăcut să-nvîrți o roată gălbuie, înjghebată din lemn tare, și s-auzi scîrțîitul dulce al lanțului în propria cameră?

Hotărît deci asupra locului, avînd materialele necesare, nu mi-a rămas decît, mîndru și plin de ambiție, să mi-o construiesc singur, cu mîinile mele. Ziua săpam ca un diavol, cu ușa încuiată, iar noaptea, cînd nu riscam să mă vadă nimeni, căram pămîntul c-o roabă. Și-ntr-o sîmbătă seara – fîntîna avea un ghizd trainic, iar apa pîlpîia în adînc, nobilă și buclată – m-am îmbrăcat în costumul meu moale și pufos, croit dintr-o veche stofă moștenită, am pus patefonul pe masă, i-am întors manivela și, emoționat, în ritmul unui vals

cu clopoței, am scos prima găleată. Îmi auzeam inima ticăind. Cană după cană, apa feciorelnică și tandră lunecă pe gît ca o consolare divină, primită de la cineva nesfîrșit de blînd, pentru toate mizeriile vieții mele de pînă atunci.

Totuși, bucuria aceea deplină și licăritoare nu a durat mult. Căci, deodată, tot într-o seară, tocmai cînd ridicam înmănușat un pahar de cristal, mi-am dat seama că nu mai pot fi mulțumit. Avea loc, fără îndoială, un proces de alterare, o vestejire a luciului răcoros, insesizabilă pentru alții, dar nu și pentru mine, amant rafinat și capricios al apei. Găleata și apoi cana sau paharul, oricît de delicate, îi deflorau aroma de miez crud, o deformau fatal, mi-o dăruiau, chiar dacă grațios, ca și cum ar fi fost a lor. În pribegia ei de la culcușul lichid pînă la gura mea, în calvarul acela interminabil, prin atmosfera prea caldă pentru dînsa, simțeam c-o încearcă o tristețe de nesuportat. Și, cedînd cu docilitate găleții, știam că durerea de a-și rupe trupul fragil în bucăți albe și reci e chinuitoare. Drept care, cavaler nedezmințit, m-am decis să cobor eu însumi în fîntînă ori de cîte ori îmi va fi sete.

Au trecut astfel două săptămîni. Coboram și urcam c-o sprinteneală uluitoare. Ajuns la apa timidă, ținîndu-mă strîns de pietre, mă aplecam și-i sorbeam neliniștit și galant undele subțiri. Uneori stam ceasuri întregi agățat într-o poziție destul de incomodă, dar ce conta! Fericirea avea acum o cu totul altă substanță, necunoscută înainte. Dorința îmi îmbujora fața. Eram din ce în ce mai nestăpînit. Pînă cînd o sete cumplită, continuă, nefirească m-a făcut să cobor definitiv. Și, cînd am intrat în apă, mi s-a părut că nici nu cad la fund. Și-ntr-adevăr, o vreme m-am legănat sfîșietor de lin pe superficia verzuie și calmă, parcă amintindu-mi de copilărie, parcă respirînd într-un fel gingaș, nemaiîntîlnit, cum doar plantele știu să respire sau poate îngerii – o lungă și delicioasă desfacere a mirării în Ether...

Postume

Confidența lui Julien Ospitalierul

Am vrut adolescența să-mi închin
Dulcilor jafuri de fecioare, însă
Numai de rouă nu mi-a fost respinsă
Privirea desfăcută ca un crin.

Sori de amiază asfințind în piept,
Am ridicat cuvinte luminoase
Să bată-n vînt și-am început s-aștept
Femeile cu nume de mătase.

Dar n-a venit nici una... Cine-anume
Ca mine de tăcut a mai rămas?
Acul lucind de spaimă-al unui ceas
Mă caută stăruitor prin lume.

Cruzimile lui Julien Ospitalierul

Cu timpul, plictisindu-mă efortul inutil și anost pe care mi-l cerea bunătatea, istovit de o prea lungă așteptare a fericirii ce credeam că-mi va fi dăruită drept răsplată, am început să exersez timid, apoi tot mai îndrăzneț, mai necruțător, mai rafinat cruzimea – ultim deliciu al singurătății mele. Andrelele purificate-n untdelemn de zarnacadele, luate spre seară cu-o delicatețe infinită în mîini și petrecute voluptuos prin inima fragedă a unui ceasornic de bucătărie, mă făceau să jubilez. Cu-o bucată strălucitoare de țiglă – o sfărîmasem pătimaș și abil! – tăiam, ingenuu, viscere moi de fîntîni, vii încă, palpitînd în găleți emailate, cu toarte dibaci arcuite peste carnea suavă. Curios, fără nici un scrupul, desăvîrșindu-mi gloria de asasin manierat, sfîșiam cu așchii proaspete de salcîm aluaturi dospite blînd, plăpumi cusute cu ață tare în romburi portocalii, vestoane subțiri de vară, micșunele și mingi. Uneori, exasperat de monotonia faldurilor, smulgeam euforic perdelele grele și vechi – de mult spărsesem geamurile, fremătînd – și le tocam, îmbibîndu-le mai întîi cu oțet, ca să usture, franj cu franj, pe pajiștea din fața casei. După amiaza (dar asta se întîmpla cîteodată și puțin înainte de amurg, principalul fiind ca lumina să aibă o lîncezeală de vis izbit în catifea) țărușii înfipți zglobiu în păianjenii din colțurile magaziilor, sub maldăre de zdrențe – hainele mele de gală ferfenițite la baluri de binefacere –, îmi îngăduiau să rîd în hohote, pînă la lacrimi. Petreceam zile întregi strivind coropișnițe naive și monstruoase în țîțîni de-arpacaș, sfredelind melci devotați cu burghiul, flagelînd fluturi de marfă din plăcerea de-a auzi pocnetul aripilor frînte în dosul latrinelor

văruite trandafiriu. Cînd ploua, ca să pot nimici eu însumi cît mai multe bile de apă, umpleam exaltat curtea cu umbrele deschise-n suprafețe senzuale și plane. Nu mai eram prieten cu nici un parfum. Ademeneam aromele în flacoane de sticlă șlefuită și rece cu-o gentilețe perfidă de copil fanfaron. Iar pe cele care nu cristalizau imediat, renunțînd pe veci la vagabondajul lor virginal, le vărsam în gropi imunde clocotind de luxura duhorilor ; și nările mele se amuzau ! De obicei alegeam cărămida cea mai topită-n surîsuri, cea mai umil înverzită de brusturi și o pisam pe plăci de faianță, anume pe plăci de faianță !, spre a-i mări rușinea. Gardurile-abia închegate, cu leațuri încă îmbujorate în jurul cuielor, amintind finețea gleznelor lui Isus, putrezeau armonios în sufletul meu scelerat. Pînă la urmă am spînzurat legume (ce viciu !), am rupt bulioane, am trîntit perne în trenuri la bariere, am scos din răzoare, de pleoape, îngeri cu țipătul scurt. Nimeni nu-mi cunoștea încîntarea ! Prăbușit în fotolii uzate, cu fruntea împurpurată de noi și adînci bucurii, eram *Campion al Cruzimii* ! !

Cîntece naive
(1976)

Cîntec naiv

Să fim anonimi ca dovlecii
Și fleți și suav răpitori
De suflete-nchise-n fecioare.
Pe mingi să ne scrim. Iar în zori
Să batem din palme la rouă
Muiați pîn' la piele-n destin.

Poeți, un surîs ca de teamă
Pe străzi umblă brambura lin.

Mierea lumii

Închisă într-un crin mi-e viața,
Mîinile-mi tremură-n parfum,
Luminile îmi taie fața.
Vai, nu mai știu nici cînd, nici cum

M-a prins în ghearele lui calde
Un fluture crepuscular.
Alături mie, copilandre
Torc mierea lumii din mărar,

Funii sfințite leagă timpul
De păpădii, roua-i țigaie.
Îngeri gigantici țin cu schimbul
Deasupra-mi jerbe de văpaie!

Balada poetului de duminică

Eu sînt un poet de duminică.
La haina mea roz am o mînecă

Albastră, cealaltă vernil.
Eu scriu doar în luna april

Și-atunci nu mai mult de un vers
Pe care deja l-am și șters.

Îmi plac portocale și sîni.
Iubita mea are trei sîni!!!

Ea dă samovarelor lustru
Cu dînșii, schimbînd la ceai gustul,

Și ține morțiș să-i învețe
Cititu-n zaharnițe crețe.

Dar cîteodată sînt trist,
Vai, parcă nici nu mai exist.

Sparg mingi cu andreaua și pești,
Ucid păpădii cu calești,

Cu îngerii roua din șanț
O beau pîn’ la ultimul sfanț!

Invitație la Dolhasca

De ce nu vii să bem din șanțuri apă
Cu mormoloci și raiuri dulci în ea,
Să ne-mpletim cruzimea-n cozi de ceapă
Și să ne batem joc de catifea

Rostogolind pe dînsa bile calde
De ied timid și melancolic miel?
O, dac-ai ști cît de nostalgic arde
În lămpile adînci fitilul frel,

Și cît de-mpalidat de-amor e cerul
Topind la piept un soare zbuciumat,
Ți-ai scotoci de rouă șifonierul
Flogistic și-ai sosi într-aripat!

Mic tratat despre plăcerea De a bea bostani ca mierea

La capătul unui burlan
Se pune cel mai dens bostan
Și-n orele de după masă
Se suie răvășit pe casă
Și se suspină prin burlan
Tot mai adînc, mai diafan,
Și-atunci bostanul, din solid,
Devine luminos lichid
Evaporîndu-se prin tub
Într-un incub și un sucub
Ce te invită, triști, la dans
Pe țiglele cu fin balans,
În timp ce iarăși sub burlan
Se solidific-un bostan.

Viața la țară

Nu trebuie, iubito, să te miri
Că geamurile-s roase de zefiri
Și nici că din dulapuri, cu răsfrîngeri,
Paharele lovesc geloase-n îngeri.

Iar apa dintr-un crin de-o scoți cu cana,
Nu te mîhni cînd ți se-ntoarce geana
Pîrlită de parfum, ci-n timp ce-ți scriu
Pune la copt dovleac portocaliu.

Apoi, ca să vînez melci de aprile
Și rîme roz, dă-mi flinta cu fitile.
Și pantalonul de poet, bufant,
Calcă-l solemnă cu un diamant.

Cîntec naiv

Un pește mic și foarte trist
Din heleșteul contelui
S-a-ndrăgostit de-un ametist
De la inelul contelui

Și-ntr-o caleașcă a sosit
Să ceară mîna contelui
Dar refuzat și-adînc jignit
Muri sub ochii contelui

Atunci un falnic servitor
Din ordinele contelui
Îl prepară cu cimbrișor
Pentru motanul contelui

Povestea cavalerului cu brici

Trăia într-un castel, pe Rin,
Un cavaler ce din capriciu,
Gustînd bobițe din ciorchin,
Tăia șopîrlele cu briciul

Și-apoi le prepara în sos
De leuștean și portocale
Și preasupușilor, voios,
Le da în de-alabastru oale.

Și azi așa și mîine-așa,
Pînă ce-o slujnică fecioară
Rămase din mîncare grea
Și se-aruncă în scoc la moară.

Iar castelanul nostru-amar
Visă de-atunci întreaga-i viață
Șopîrle cu sîni albi și mari
Strîngînd copile dulci în brață...

Cîntec naiv

Să ne iubim în pălării de fetru,
În solnițe cu fluturi moi, sub masă
Pe pătrunjei și țelini ca finetul,
Lîngă oglinzi cu căptușeala groasă.

Iar seara, durdulii și-n pielea goală,
Scăpați de haine ca de o tortură,
Să facem baie într-o portocală
Coaptă de-amor, cu vorbe dulci în gură.

Scrisoare

Primește-mă, iubito, cu simbrie
La sînii albi și ți-oi sluji frumos!
Voi face foc alchimic în chilie,
Cu leuștean spăla-voi lin pe jos,

Și-n mături galbene cu coada lungă
O să adun paianjenii hoinari
Ce-atît de mult în păr vor să-ți ajungă
Călătorind îndrăgostiți pe var,

Și casa-n garduri proaspete și fine
Ți-o voi împrejmui ca să-ți păzesc
Sufletul blînd și coapsele haine
De băiețandri cu surîs diavolesc

Ce îți trimit bezele printre leațuri
Și-ți dau să guști bomboane cu parfum,
Iar seara voi aduce două brațuri
De biblii moi sub plăpumi să le pun,

Fără păcate dulci să-ți fie somnul
Și să visezi doar sfinți și izmă creață!
Primește-mă, iubito, întru Domnul,
La sînii albi, pe-un sfanț, slugă pe viață!

Faun

Crescut de nimfe pîn’ la treisprezece ani
În parfumate scorburi de platani
Și din ulcior hrănit cu sucul dulce
Ce în Arcadia din vaci se mulge,
Am ajutat un timp melcii la treabă
Cărînd cu sîrg roua și bruma-n roabă
Și am umflat pe-ascuns cu țeava mărul
Fără să afle zeii adevărul.

Jurnal

Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți

Și botul pipărat de umed
Ce-n prima clipă nici nu-l simți.
Dar cît de tare m-au durut
Trupul și mințile spre seară!

El, în surîsu-i ne-ntrerupt,
Sta moale, cu parfumu-afară,
Pe laba-i dulce, fără umblet,
Și-n scăfîrlie plin de-arginți.

Azi m-a mușcat un crin de suflet
Cu dinții calzi și ascuțiți.

Elegie

Copilă dulce, rîma trece,
Drugii de rouă se topesc,
Un fluture cu burta rece
Plutește-n ceaiu-mi chinezesc.

În burg din zidurile calde
Picură-ncet cuie de fier,
Șopîrlele înghit smaralde-
Le domnului bijutier.

Și iarăși sufletul ni-l pierde,
Pe străzi întortocheate lin,
O balama pictată-n verde
Și care scîrțîie-a destin.

Idilă

E-atîta liniște și-atîta nemurire
În pietrele ce nu știu să respire.

Boii se-adună galbeni lîngă apă
Și se gîndesc de unde s-o înceapă.

Măgarii cresc uimiți și cruzi din rouă
Să vadă cum țestoasele se ouă.

Vacile cad trîntite de ugerele lor
Nemulse, și cu ochii limpezi mor.

Cîntec naiv

În mînă c-o fresie
Îți scriu o poesie.

Nu-i vorba de-o plîngere,
Iubitule îngere,

Și nici de-o afacere
Ce-ar fi să ne macere

În zori pîn' la suflete,
Ci numai de-un fluture

Dormind pe o scîndură
Ce-adînc mă îngîndură...

Cîntecel

Floare limpede și grea,
Cu trupul într-un pahar
Așezat pe masa mea
Din lemn de ienibahar,

Lasă-mă hain să-ți smulg
Sufletul cu nările
Și pe urmă să-mi încurc
Prin lume cărările...

Scrisoare

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii

Tremurînd de infinita
Gingășie a luminii?
Și de ce se iau la harță
Îngerii lîngă cantoane?
De ce are roua scoarță
Și amurgul vechi bidoane
De ulei pentru elita
Leușteanului grădinii?

Pentru ce se duc, Nichita,
Trenurile lungi pe linii?

Cîntec de faun

Scaieții se sărută ușor cînd bate vîntul,
E-o sfîșiere crudă de fluturi în lumină,
Izvoarele spre alte izvoare se înclină
Și Chloe după maluri își leapădă veșmîntul.

Ascuns în buruiene n-o să-ți mai cînt din flaut.
N-o să-ți mai scriu poeme. Poemele-s cuvinte.
Sînt faun și e timpul prin scorburi să te caut
Ca să te frîng în iarba înaltă și fierbinte.

Fluturele capital

Aștept din partea verii
Un flutur capital
Cu aripile-n flăcări
Și proaspăt iz de cal

Să-mi bată dulce-n țiglă
La ora anumită!
O, l-aș hrăni din cratiți
De fragi încinși pe plită

Și nu i-aș strînge frîul
Nici șaua, ci-amîndoi
Am sta trîntiți pe preșuri
Bînd sticle vechi de-oloi...

* * *

Trăiesc la barieră
Mari fluturi ce disperă
Că nu mai pot să treacă
La noi din lumea greacă.
Ci țipă-acolo singuri
Pînă ce morți de friguri
Sînt îngropați sub șine,
Printre traverse line,
Pe unde trec marfare
Cu scînduri răpitoare
Și-s palide cantoane
Muiate-n bulioane...

Cîntec naiv

Ce corp subțire are clipa!
Eu sînt naivul ei copil,
Parfumurile le distil
Ca limbile unui pistil;
Și mobilele ondulează,
Sînt munți în cărți de geografie,
Uimit susțin pe mîini o vază
Și-o duc plîngînd în dreptul frunții...

E timpu-nvinețit pe-alocuri,
Pe unde zilele sînt reci.
Cuminți traverse, linii seci:
Destul! În sufletul meu toate
Iubirile îs deraiate!
O, fluturi, inimi desfrînate!

În bucătărie

Miresme stau pe masă ca niște spade late,
Legume-și țin răcoarea-n catifelate pungi,
Pereții ne ignoră, purtînd cu dignitate,
Pătrunși de var, blazonul păianjenilor lungi.

Vai, în bucătărie cui poți să îi explici
Că ne e foame numai de vis cînd la perdele
Vom ridica în soare ca să privim prin ele
Sticle de-oțet în care s-au înecat furnici.

Dar ce neașteptată și nouă întîmplare
Ne-ademenește și ne-nspăimîntă totodată!
Spre trupurile noastre-o caisă se dilată
Cu-o poftă vegetală ca să ne, ah!, omoare.

* * *

Cînd o să vin prin înserarea clară,
Voi flutura în vînt ștergarul pur
Cu patru crini purtați de o fecioară
În mînă peste-o pajiște de-azur.

Scoate-mi atunci, iubito, din cămară
Vechi vișinate, brave saramure
Ce cerul gurii dulce-mi alintară
Departe de cetățile sperjure,

Pune pe flăcări plitele de aur
Și-n străchini opărește cimbrișor,
Și-mpurpurată ceartă-mă sonor
Căci mi-am riscat iar viața c-un balaur.

Bocet de adult

Poate c-ar fi trebuit,
De cît sînt de amărît,

Să-mi dau drumu-n infinit
C-un flutur legat de gît.

Vai de păpădia mea
Ce-n abis se scutura

Suflată de oameni răi,
Reparată hăi!

Povestea unuia din îngeri

Eram un înger serios,
Dar m-a vrăjit un diamant
Și-ntr-un castel cu crini pe jos
I-am devenit curînd amant.

De-atunci toți îngerii ceilalți
Mă ocolesc ca pe un iz
Cînd sug bomboane dulci cu malț
Sub ziduri vechi de cărămizi.

Și-n magaziile pustii
Păianjenii fac plase-n rîs
Spre-a-mi prinde-aripile de vii
Și-a mi le unge cu sacîz.

Și rîme roz, în cîte-un gang,
Ies fragede din caldarîm
Căci vor, mînjindu-mă pe rang,
Cu buzele să le sfărîm.

Și înșiși fluturii mei freli,
Ce-i foloseam drept caligrafi,
Îmi toarnă în urechi bîrfeli
Subțiri, ca pe-un albastru praf.

Și-n jur doar măselariți cresc
Și încă asta nu-i destul,
Oh, lucrurile se topesc
Dacă le-ating cu degetul!

....

Ci eu, cu sufletul bufant
De pofte, ca din rouă scos,
Mă lăfăi cu un diamant
Într-un castel cu crini pe jos!

Cîntec naiv

Dacă numai crinul
Vrea gură de crin
Îndulcindu-și chinul
Parfumului lin,

Dacă numai cana
Cere altei căni
Să-i deschidă rana,
Răni sîntem pe răni,

Miere ruptă-n miere,
Îngeri palizi, o!,
Strivind cu plăcere
Coropișniți bleu!

Scrisoare

Sînt fericit, arare
Îmi dau un fin balans
Rachiuri de mărare
Topite-n Île-de-France,

Iubesc pe Reparata,
Divina cu trei sîni.
Mi-e sufletul ca pata
De micșunea-n fîntîni

Și jubilînd, din mîzgă,
Cu-o bucurie-adîncă
Îți scriu pe-un ou de gîscă
De angora, cald încă!

Elegie

Vino, cuminți, la ora de tristețe
Să stăm în bănci. O, cumpără-ți caiet
Cu pătrățele. Azi o să ne-nvețe
Severa rouă marele-i secret!

Nu trebuie cu sînii sau cu guma
Dac-ai greșit ceva să ștergi, doar știi
Că literele ce le face bruma
Sînt sufletele noastre străvezii.

Cînd o să fim curînd chemați la tabla
Aceea neagră cu burete roz
Să explicăm (și-o să-ncercăm degeaba)
Iubirea ca pe-un fluture pletos.

Cîntec naiv

Iubiții sînt îngeri lăsați
În pauză ca să se joace.

Ferindu-se doi cîte doi
De lume, de-o vreme încoace,
Aripile lin își desprind
Din bumbi și cu coapsele pline
Și ochii aproape închiși
Petrec într-o dulce rușine.

Povestea fecioarei descurcărețe

Și dînsul glăsui așa
Fecioarei stînd în fața lui:
„De îți sînt drag, mă vei urma
La capătul pămîntului“.

Și-i dărui trei elefanți
Și o panteră cu ochi verzi
Ținută de-un pitic în lanț
De-argint: „Ai grijă să nu-i pierzi“.

Și-apoi plecă strîns în veșmînt
De crini cusuți mărunt, iar ea,
Nepretuindu-i sfatul blînd,
Bătu piticul c-o nuia,

Și trompele le răsuci
La elefanți, și cu un ac
Înfipt în dreptul inimii
Panterei îi veni de hac.

Pe urmă lanțul de argint
Îl duse-n taină la zaraf
Spre-a se întoarce tîrîind
Un cufăr uriaș prin praf...

Elegie

Ții minte fluturele-acela trist, din vînt,
Cu două colturi cu mînerele de-argint
Asasinînd grădini și surîzînd?

Îți amintești de o căpșună mare
Ce se ruga de-un înger s-o omoare
Din dragoste, călcînd-o în picioare?

Dar de cișmeaua care, într-o curte,
Trăia-mpreună cu șopîrle scurte
Și moi fără să-i pese de insulte?...

* * *

Eu sînt total învins de rouă,
Definitiv trăsnit de crini!
O, Reparata, dă-ne nouă
Lumina celor trei calzi sîni

Și nu ne duce în ispită
Cu ei, ci poartă-ne sublim
Ca-ntr-o caleașcă infinită
Spre-un cer ținut de-un serafim

Unde-o să bem o săptămînă
Dintr-un cristal întors pe dos,
Cu spini încolăciți la mînă,
Copilăria, dureros...

Balada crinilor care și-au scris frumos

Trăia într-un oraș din miazăzi
Un crin înzăpezit în datorii

Care primea, scrise pe pluș cu lapte,
Scrisori de la alt crin, din miazănoapte ;

Oh, pentru cruda lor corespondență
Aveau cea mai naivă diligență !

Ei își tăiau cu zimții de la timbre
Miresmele-ntre dînșii să le schimbe,

Poștași înflăcărați puneau ștampile,
Cîntînd din corn, pe sacii cu pistile,

Plicuri adînci pudra, sculat din zori,
Însuși directorul caleștilor !

Dar crinul ce trăia în miazăzi,
Fiind înzăpezit în datorii,

Îi răspundea din ce în ce mai rar
Celuilalt crin ce bea pe-ascuns mărar.

Apoi tăcu de tot. O rouă grea
Strivi parfumul amîndurora.

Și astfel cei doi crini nu și-au mai scris,
Poștașii au murit, poșta s-a-nchis,

Doar uneori mai trece monoton
Prin bulion un vechi poștalion...

Elegie

Telali duioși îți cîntă-acum prin ganguri
Fustele calde ca pe-o amintire,
Spițerii mai storc izuri, după ranguri,
Și-amor din rufăria ta subțire.

Și-ți mai aduc în zori poștașii timbre
Cu nuduri și ștampile moi îți pun
Pe pragul casei. Roua vrea să-ți schimbe
Patul în schit pentru făcut minuni.

Și-n firme dulci pictați-s cu mult soare
Ciupicii veșnici peste o lalea,
Iar eu îți fierb sutienu-n samovare,
Spiritul sînilor să ți-l pot bea!

Cîntec naiv

Roua
Se plimbă cu șarpele boa.

Nuiaua
Se plimbă cu catifeaua.

Durerea
Se plimbă cu mierea.

Dar tu,
Cu cine te plimbi psihi-mu?

Balada dispariţiei lui J.O.

E timpul să dispari, bătrîne J.O.!
Degeaba, ca să uiţi, joci domino

Şi pipăi la oglindă, pe mătase,
Spre-a-ţi trece de urît, omizi pletoase.

N-auzi în frîna unui vechi vagon de marfă
Cum cînt-un înger stingerea la harfă?

Nu simţi, pe masă, către-amurg, în cană
Cum apa-ncepe să miroasă-a rană?

Priveşte blînd, te cheamă din azur
Motanul detectivului Arthur

Şi însuşi dînsul, detectivul sfînt
Ce-a fost cîndva îndrăgostit pe-acest pămînt.

Ia-ţi rîma credincioasă. Reparata
Cea cu trei sîni ţi-a pregătit fregata.

Las-o rîzînd prin somn în pielea goală
Pe Leprocika-n Leprozeria Ideală

C-un şarpe mic de angora sub pernă:
Virgină, repetentă şi eternă

Şi fă la toată lumea din batistă
Şoptindu-le că viaţa nu e tristă;

Fiindcă, vezi, ce mai încoace şi-ncoló,
E timpul să dispari, bătrîne J.O.

Bocet de adult

Casa nu mai are sobă,
Nici hainele garderobă.

Fluturi explodați în sos
Mi-au întors viața pe dos.

Căci nimic nu mă consolă :
Geaba melci umpluți la rolă,

Geaba îngeri ce-mi prefir
Roua ca pe-un chilipir,

Geaba chiar femeia goală
Și-n gură cu portocală ;

La treizeci și cinci de ani
Stau și plîng printre motani.

Elegie

O, magazii de mărfuri!
O, sfecle vechi de zahăr!
Sînt ștampilat de îngeri,
Nu pot să mă mai apăr.
În săli de așteptare
Cu miros de harbuz
Beau iar dulci decilitri
De-amurg și fac abuz
Cu timbre dăruite
De factorul poștal,
Și-ador cîntarul gării
Și balega de cal,
Și-ascult traverse calde
Sub linii spunînd: ah!
Și scriu scrisori naive
Pe benzi de telegraf
Cu chimicul, în gură
Muiat, ca la-nceput.

Mi-e sufletul biletul
Pentr-un marfar pierdut.

Cîntecel

La iubita mea la poartă,
Amor trist, viață deșartă,

Stă o păuniță moartă,
Amor trist, viață deșartă,

Drept în piept de rouă spartă,
Amor trist, viață deșartă,

Fluturii să și-o împartă,
Amor trist, viață deșartă...

Ultima elegie

A fost un timp cînd vă spuneam și vouă
Umila mea părere despre rouă

Și chiar purtam, topită-n fragi, pe scuturi
Umila mea părere despre fluturi,

Iar uneori v-a speriat puțin
Umila mea părere despre crini

Și parcă și acum plutește-n burg
Umila mea părere despre-amurg...

Ultima baladă

Singur, în lumina albă,
Sprijinitu-m-am de-o nalbă

Fericit că pot s-aștept
Fluturii să-mi intre-n piept

Și am stat pînă-n amurg
Privind îngerii cum curg

Peste un perete blînd,
Lîngă nalbă-ngenunchind.

Iar apoi, cînd s-a-nnoptat,
Am rupt nalba și-am plecat

Și nimeni nu mai știú
De-atunci de trăiesc sau nu...

Adio, Robinson Crusoe
(1978)

Cîntece naive

Elegie

Bucătării, bucătării de vară,
Creme de zahăr ars strălucitoare,
Mari șervete de-azur, dulapuri-sfinxe,
Dulci utopii din linguri vechi prelinse ;
Sînii aici sînt plini, coapsele grele,
Miresmele iau foc de la perdele,
Luminile s-așază lin pe scaun,
Din cratițe bea lapte prins un faun,
Nasturii cad subțiri de la cămașă,
Bucătării încinse, pătimașe...

Sticle

Sînt sticle cu toracele îngust
Și umeri transparenți neluate-n seamă
De cei ce au idei. Ele reclamă
Prezența mea. Știind c-o să le gust
Se prelungesc anarhice spre mine
Cînd trec pe lîngă rafturi, din instinct.

Doar în alcool exploziile fine
Ale iluziilor se aud distinct.

Cîntec naiv

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

Oh, viețile noastre, din praf,
Tresar uneori surîzînd
Cînd trece pif-paful seral
Alene prin timpul viran.
„Noi nu vrem să fim geniali“,
Ci veșnic să spunem : Miarlam !
Dormind fericiți sub cearceaf
Și fără să scriem vreun rînd

Noi vrem să cîntăm la pilaf
Perdele cu murmurul blînd.

Ecuson

Îți trimit un ecuson,
Cel mai gingaș și mai trist.
E barat cu bulion
Și-n triunghiul de deasupra
Are-un melc cu crucifix
Care ține pe un corn
Patru fluturi ce-și beau supa
Cu cravatele la fix.
Iar în cel de dedesubt,
Lîng-un domn cu portocală,
Două rîme pentru supt
În clipe de plictiseală.

Elegie

Covoarele-și tulbură-n vagi după-amieze
Grădinile calde cu plante obeze
Și vechi animale cu suflet de lînă
Vor iar lîngă scaune-n veci să rămînă.
Oh, cănile-și dau una alteia gura,
Pe mese sînt fructe ce-și sfarmă armura
Și-i poate și-un cîntec uitat de-un seraf
Ce lasă să-i cadă moi bile în praf.

Afară copiii rup măduva grea
A apei ce blînd a țîșnit din cișmea
Și fug de burlanul cel lung să nu-i soarbă
În pod, unde este o bufniță oarbă.

Apoi nu se-ntîmplă o vreme nimic.

Insecte cu frica închisă în plic
Așteaptă. Privesc melancolici pe geam
Cu ochii albaștri, motani de Siam
Ce nu pot pricepe cu mintea, pufoșii,
Pe domnii ce-și taie salate de roșii
Cînd ei doresc carne și carne și carne
Ce-acum și de-a pururi în somn să-i răstoarne.

* * *

Cînd aerul cade, prea greu,
La frageda crinilor bază,
Sfințească-se sufletul tău
În alba lumină de-amiază

Și fie-ți, în tîrgul cel orb,
Cu fluturi curgînd monoton,
De-a pururi, icoană, un ciob
Extatic de vînăt sifon.

Jurnal

Mi-s genele cîrlionțate
Și buzele fin despicate
De dragostea unui heruv
Ce mă distruge și-l distrug.

Oh, pentru tulburii lui nuri
Am achitat mii de facturi
În fluturi ieftini de cîmpie
Și-am locuit o coșmelie

Scobită într-un diamant
În anotimpul sufocant!

Elegie

În magazii cu șobolani bătrîni
Unde îți intră orele-n plămîni
Mă preumblam c-o dulce gravitate
Pe lîngă pompele de flit stricate.
Cutii cu cremă neagră pentru ghete
Sufletul pur știau să mi-l desfete
Și mă-mbătau cu-aroma lor sublimă
Butoaiele adînci de motorină.
Păianjenii murați în lămpi cu gaz
Îmi lunecau cu grijă pe obraz,
Primusuri mari, lucioase, de alamă
Mă-nțelegeau și mă luau în seamă.
Priveam uimit cum lucrurile-apar
Și se scufundă-n hăuri de mărar,
Cum ruginesc vechi cercuri de la plită
În maldăre de lînă părăsită,
Cum arcuri frînte mor în canapele
Ce-au clătinat sufragerii pe ele
Și cum prin colțuri îngeri diafani
Suflau cu-amurg mărgica la curcani.
Și-atît de mult doream în bulioane
Să lenevesc, visînd sub celofane
Femei subțiri și tandre ce-or să vie,
Cînd prafurile cad de-o veșnicie,
O, sticla-n care sufăr s-o desfunde
Spre-a mă turna în cratițe rotunde...

Cîntec naiv

Spre-a simte timpu-ntr-adevăr
Ți-ai agățat ceasuri în păr
Scobite dintr-un miez de măr.

Vechi orologii, limbe dulci
Îți trec pe față cînd te culci
Făcîndu-ți genele mai lungi.

Rotițele-n parfumul lor
Năuc și ademenitor
Ți-aduc aminte de-un popor

De îngeri care, cronța-cranța !,
Duc păpădii cu tărăboanța
La ghilotinele din Franța !

Balada trecerii Reparatei

Lîng-un felinar cu-acetilenă
J.O. mănînc-o limbă de balenă.

Este ora zece făr-o dungă,
Reparata trece nibelungă,

Sînii ei sînt prinși în curelușe,
Poartă-n mîini căpșune drept mănușe,

Îngeri cu obiele parfumate
Îi țin trează rochia la spate.

Însă ea la el nici nu privește
Cum mănîncă limba unui pește,

Ci îl lasă veșnic plin de jenă
Lîng-un felinar cu-acetilenă.

Idilă

În universul nostru dens și mic
Urșii mănîncă și nu fac nimic.

Vulpile dau de-a dura printre spini,
Nevinovate,-aricii bruni și fini,

Sub maluri verzi racii stricați și moi
Deprind pîraiele să curgă înapoi.

Blestem

Sub gratii să trăiești de dimineață
Pîn' la amurguri, schingiuită dulce,
Seara, cînd termini de-nvîrtit dulceață,
Un dovlecel cu tine să se culce.

Deasupra să așezi doar plăpumi pline
Cu lînă sfîntă. Îngerii, din rolă,
Să-mprăștie miresmele sublime
De papanași ce-nalță și consolă.

Miei orfelini și triști, lieduri suave
Să-ți cînte la trezit. Iar serafimii
Să te îmbrace iute-n haine grave,
Ca nici tu singură să nu-ți vezi sînii!

Cîntec naiv

Afară plouă laic și-aș vrea să fii aici,
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie,
Să lîncezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smîntîna (slup-slup!) din farfurie.

Ți-aș spune-ncet: Dă-mi mîna... și poate că mi-ai da-o
Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leșină dulci cucoane
Vărsînd pe sîni ceșcuțe de lapte cu cacao.

Ți-aș da deoparte părul cu gura de pe gît,
Cu gura ți-aș desface nasturii mici de bluză
Și ți-aș șopti-n urechea ta fleață și confuză:
„Afară plouă laic și-s trist și mi-i urît...“.

Elegie

Treci, vară. Vom rămîne neputincioși de-acuma
Să măsurăm grosimea pe care-o pune bruma
Pe ultimele fructe. Docili și fără grabă
O să răspundem: „Lasă..." la cei ce ne întreabă
Prin gări cu vechi cîntare și cherestele acre
Pe unde stau marfare la bariere sacre
Și-i miros de traversă ce-n păcură se-nmoaie,
De cărămidă dulce sfărmată-ncet în ploaie...

Pe urmă, cînd, spre seară, cișmeaua curge-ntruna,
Tu o să-ți scoți ciorapii cei violeți ca pruna
Și o să-ți lepezi fusta cu papagali la poale
Ca-n rumegușul umed al magaziei goale
Avînd, naiv, sub brațe, preatulburați zulufi,
Să ne iubim extatici cu oh, cu ah, cu uh!...

Pretenții

Vreau să mă iubești ca pe un prinț,
Să te răsucești în pielea goală
Pe mătăsuri pînă, scos din minți,
Voi izbi în tine-o portocală

Poruncind să vină scribii sluți
Ca să-nsemne-n acte cum te guduri,
Vreau să-mi ștergi de praf și să-mi săruți
Mîna pe inelul de cinci puduri.

Țîțe de crăiță să-mi arăți
Și buric într-însul cu căpșună,
Coapse năvălind din două părți
Care, eu fiind trist, să mă dispună.

Să-mi șoptești minciuni șarlatanești,
Să ai trupul proaspăt, gîndul putred
Și-o să-ți dau o mie de calești
Să-mi străbați regatele din suflet!

Idilă

E-atît de roșu bulionul
Cînd cîntă-n casă gramofonul,

Și-atît de galbenă-i lumina
Prin care umblă-ncet găina,

Și-atît de verde leușteanul;
Oh, lîngă el stă-ntins ligheanul

Pe un pămînt atît de negru,
Pe un pămînt atît de negru...

Elegie

Lui Florin Mugur

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi,
Ți-ai prinde fața-n palme,
Plîngînd, să n-o mai vezi.
Și plini de umilință
Și fără întrebări
Am asculta furnica
Fin tropăind pe scări
Spre portocala moale
Ce zace în dulap ;
Iar dac-ar trece trenul,
Am da naivi din cap
Întrezărind la geamuri
Femei cu sîni sublimi
Pe care niciodată,
Vai, n-o să-i pipăim
Și conductori nostalgici
Cu soare pe butoni
Ce rătăcesc prin lume
Suavi și monotoni ;
Și poate că atuncea
S-ar ridica măreț,
Cu labele-nflorite
Și fluturi în musteți,
Din iarbă, ca să-ți toarcă,
Motanul meu obez.

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi...

Balada trandafirului cu aburi

Eu știu o vampă care țipă
Cînd sfîșie hîrtie țiplă,

Și pe oceane-un vechi pirat,
Balenele pe ceafă-l bat.

Și într-un port un vameș trist
Păzind bagajele lui Crist ;

Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Sînt zile-n care vampa vrea,
C-un decolteu adînc, să bea,

Vameșu-i plînge-n sîni, piratul
Cu golfuri își parfumă patul

Unde pe vampă o va duce
În brațe ca pe-o bombă dulce ;

Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Vampa de-un ruj îngrozitor
Muri șoptind : amor-amor,

Piratul dispăru-n chip straniu
Pe flamura cu propriu-i craniu,

Iar vameșul, zîmbind candid,
Se agățã de-un cui pe zid;

Oh, pe toți trei mi-i poartă-n gînd
Un trandafir cu aburi, blînd.

Cîntec de adolescent

Fluturi monstruoși se clatin,
Florile împroașcă sînge,
Rupt nerăbdător cu mîna
Ceru-n falduri mari se strînge.

Și cu miezuri uriașe
Putrezesc în aer mure,
Dar din ce în ce un cîntec
Prinde parcă să murmure...

Sfaturi pentru Reparata (VII)

Nu te lăsa cu zăhărelul dusă
De crini pițigăiați la hanuri sumbre
Unde pitacii au momeli ascunse,
Plușul deșală, fluturii fac zîmbre
Și-ndeosebi nu-nchiria căpșune
Și nu umbla prin roua rău famată,
C-un dedițel în dinți, sălbătăciune,
Și-ntre genuni, pe lobode culcată,
Nu sta în vraiște, fără sutană
De viespi virgine. Ci, spre-a fi mai pură,
O, tu, jnapancă botticelliană,
Din damigene cloș pline cu bură
    Bea-mi sufletul și fierbe-ți în sparanghel
    Cărniță de piept dulce de arhanghel.

Elegie

Nu mai avem în vestă tabacheră
Ticsită cu amurguri, nici baston
Și-n semn de stimă nu ne mai oferă
Surîsul lor motanii c-un ron-ron...

De mult n-am mai trecut, răpuși de lene,
Prin burgurile vagi, purtînd zglobii
Jabou plisat și magice jobene,
Cu birja plină de bijuterii.

Degeaba bibilici și portocale
Pe mese stau ucise iscusit.
Nu mai tînjim să le gustăm, ci-agale
Ne umplem dulce rănile cu chit.

Cîntec naiv

Iubita mea nu-i ușă de biserică!
Ea are coapse șui și țîța sferică
Și se dezbracă de cum se-ntunerică
Într-o căpșună din peninsula Iberică.

Acolo mă așteaptă și mă judecă
În timp ce piei de piersică adulmecă
Stînd goală-ntre miresme și impudică,
Părul curgîndu-i către emisfera sudică.

O, ca să scap de-ademeniri obraznice,
Eu îi citesc din cărți pasaje groaznice
Cu fluturi orbi înnebunind la praznice
Și scorpioni cu obiceiuri casnice.

Și, spre-a nu fi de viu bătut pe-o cruce
De chimion de poftele-i năuce,
Pîrjoale de păianjen promit că-i voi aduce
Și escalop de scolopendră dulce!!

Invocație

Cu clopoțelul necromantic,
Înconjurat de cercuri dulci,
Te chem, iubito, dintre greieri
Să sari și-n patu-mi să te culci,

Sfioasă, dar mai tandră încă
Decît atunci cînd respirai ;
Ci lasă-mă să iau o rîmă
De pe urechea de emai

Și nu te teme c-o să-ți sfarme
Îmbrățișarea trupul fin ;
O să aprind doar lumînarea
Să te-ncălzești la tălpi puțin

Și-o să petrecem cu pastrame
De țap și filtre de amor
Din utere de turturică
Făcute pulbere-n cuptor

Și-o să se rupă-n bucățele
Sub noi saltelele cu fîn,
Iar la plecare o să-mi dărui,
Lin desfăcîndu-ți-l, un sîn...

Cîntec naiv

Tu zile-ntregi, pe stilul vechi,
Ții chilote de puf sub șale,
Uleiuri calde în urechi
Ca sunetul s-ajungă moale

Și-n nări miresme după rang,
Și-n palme glob de apă clară.
La tine sui trecînd prin gang
Proptit în stîlpi de scorțișoară.

Și-n urmă porți cu arc se-nchid
Alene, făr-a-ntinde mîna,
Și numai sînii tăi decid
Cînd se sfîrșește săptămîna.

Elegie

Am înnebunit în casa
Sufletului meu închis!
Bolovanu-i ca mătasa,
Guri cărnoase de plictis

Cască zgripțorii din rouă.
Vreau să pribegesc prin ploaie,
Pentru că afară plouă
Cu stropi mari cît o lețcaie.

Și-s trist ca plantagenetul
Prăbușit între patlagini
Ce și-a cheltuit bugetul
Fluturilor pe paragini.

Cîntec de toamnă

Trec prin ziua de toamnă
Ca printr-o lacrimă mare.
Cîte-un fruct dilatat de parfum
Se scufundă încet la picioare.

Trec prin lumină și vînt.
N-am știut niciodată de ce
Anotimpuri sfîrșite își lasă
Ramuri în cei ce mai sînt.

Cîntec naiv

Dacă ai vrea să mă iubești
Și să m-aștepți numai pe mine,
Ți-aș face un palat din cești
Pline cu miere de albine,

Și ți-aș aduce un motan
De dimineață ca să-ți spele
Sînii de optsprezece ani
Și pletele pîn' la podele,

Și ți-aș tocmi un crin la uși
Să te sărute pe picioare
Și-un gramofon cu gălbenuș
Pentru de-amor și de mîncare.

Cîntec naiv

Cînd trecea fecioara lui Brumaru,
Se topea de oftică mărarul
Și cădea cojit de pe crini varul.

Sînii ei stîrneau pe străzi durere,
Melcii mugeau lin a-njunghiere,
Casele-n burlane cloceau miere.

Șerpii, de sub ziduri vechi de urbe,
Îi ieșeau în drum și-i făceau curbe
De-ncepea în jur roua să turbe.

Liote de îngeri scurși prin leică
O încolăceau ca pe-o suveică
Dornici să le fie teleleică.

Ci, mai pură decît e cleștarul,
Prinzînd dulce fluturi cu paharul,
Ea era fecioara lui Brumaru!

Poveste fără sfîrșit

Prieten la toartă c-un crin
Umblam prin bogate ținuturi;
Pitacii în pungă puțini,
Dar inima plină de fluturi!

La cîte un han mai adînc
Ne-opream: el să beie o rază
Spirtoasă de după amiază,
Eu roua din blid s-o mănînc.

Apoi o porneam iar la drum
Cu vîntul roșindu-ne fața
Și adesea nici nu știam cum
Pe cîmp ne-apuca dimineața

Mergînd și mergînd în pas lin
Și-abia respirînd, oh, abia,
Ci de la o vreme-acel crin
În urmă mereu rămînea...

Cîntecel

O, canarii și buldogii
De la cîrciuma Pirat!
Bat în suflet orologii
Vechi cu sunetul stricat

Și-i atîta fir de nalbă,
Și-s atîția fluturi creți;
Doamne, ce lumină albă
Cade toamna pe pereți...

Elegie

Slujbaș la trandafir am fost.
Sculat de dis-de-dimineață,
Cîntînd și măturînd pe jos
Intram în catedrala-i creață.

Pe urmă m-a tocmit un melc
Din șapte săptămîni în șapte
Blînd pragul casei să i-l șterg
C-un borangic muiat în lapte.

Apoi, la cîte o cișmea,
Prin curți interioare, crinii
I-am slugărit, căci trebuia
Să sprijin razele luminii.

Și astfel zilele-mi se scurg
Și uneori, ca printr-o sită,
Mai sînt zărit cărînd spre-amurg
Mari saci cu praf de cărămidă.

Între anotimpuri

Intrăm în vară. Fructele își leagă
În carnea crudă miezurile bune.
Viperi fierbinți se răsucesc. Dospesc căpșune.
Ziua își stoarce sucul și-i întreagă.

De undeva copilăria ne mai cheamă.
Solii timide : melci și buburuze.
Zîmbim ciudat. Ni-s mîinile confuze,
De-atîta frăgezime ne e teamă.

Ne-ndepărtăm. Intrăm în vara lungă.
Sînt seri cînd umbra cumpenelor de fîntînă
Neliniștită-ncearcă să ne-ajungă.
Cine din noi, înduioșat, o să rămînă ?

Catalog de nimfe

* * *

Sosisem dintr-o obositoare călătorie
făcută în jurul lumii pe-un vechi vas de
comerț. Tangajul îndurat eroic aproape trei
ani de zile îmi pricinuise o boală subtilă
și incurabilă, un fel de balansare leneșă,
plină de suferințe și delicii, a ideilor.
Barba crescută violent (rezultat al vînturilor
capricioase) o purtam cu destulă neglijență,
în buzunarul de jos al vestei ticăia
cristalin un ceas cu carapace de teracotă
vernil. Fumam țigarete prelungi cu pocnitori
parfumate din centimetru în centimetru
pentru a-mi întrerupe nostalgia. Bănuiam peste
tot numai lucruri amenințătoare : scaune
abia înăbușindu-și revolta în lemn, sticle
dorind să-mi toarne-n palme licori caustice,
paltoane cu cîrlige ascuțite în mîneci. Încetul
cu încetul încercam să mă reobișnuiesc
cu uscatul.

* * *

Azi-dimineață am ridicat de jos un măr
purpuriu. Ținîndu-l în lumina albă a zilei,
între degetul mare și cel mijlociu al mîinii
drepte, l-am privit îndelung, copleșit de tristețea
de-a face parte din alt regn, mai gălăgios,
mai impur. Cînd l-am lăsat din nou în
iarbă, devenise transparent.

* * *

Părîndu-mi-se o absurditate faptul
că sînt obligat să ies și să intru în
propria-mi casă pe ușă, sătul pînă-n gît
de umilințele unei vieți mizerabile, m-am
decis. De altfel ajunsesem la o vîrstă cînd
se cuvenea, era chiar de datoria mea să
iau o hotărîre capitală! A face o gaură-n
zid și a-ți strecura trupul prin ea devine
de la o vreme nu numai nedelicat, ci
și înjositor. Calculele mele, executate cu
instrumente fragile (dar precise!), mi-au arătat
că, alipindu-mă tandru de unul din
pereții camerei, indiferent de care, și avînd
răbdare, îi putem străbate, grație
unor fenomene gingașe și austere, într-un
timp aproximativ acceptabil. În felul acesta,
vă dați seama, îmi salvam onoarea!

* * *

Ieri, după contemplarea trecerii personalului
de patru și douăzeci, m-am simțit
atît de pur, încît o ușoară răbufnire de miresme
răcoroase, ieșite prin răsuflătoarea
beciului, m-a înălțat cu cîțiva centimetri
de la sol într-un zbor lin, neobservat de nimeni,
asemănător alunecării pe-un parchet de
aer ceruit prea tare. În timpul acestei levitații
întîmplătoare, ce-a avut loc în spațiul
trist și pustiu din spatele casei mele,
mi-a fost frică să nu fiu răpit de îngeri.

* * *

Pentru a nu provoca o suferință inutilă,
ocoleam întotdeauna cu vîrful peniței
porii hîrtiei pe care scriam lungi și tînguitoare
scrisori unui prieten necunoscut
și drag. Mesagiile mele deveneau astfel grațios
ilizibile sau, și mai tulburător, derutante
prin confuziile ce le pricinuiau. Dar
asta nu avea nici o importanță. Coala continua
să respire fericită, indiferent de semnificația
cuvintelor! Mai mult, neputînd suporta
țipătul de durere al filei îndoite cu
brutalitate, întrebuințam plicuri moi, odihnitoare,
generoase, de obicei galben-pai, sau
bleu-pal, sau lila, lipite cu clei monahal de
molift sau cu albuș de ou proaspăt, încă păstrînd
aroma viscerelor de șopîrlă. Reușisem
chiar să conving factorul să nu mai folosească
ștampila lui de fier, ci una de cristal,
dăruită de mine, muiată-n tușierele îmbibate
cu ulei, care mîngîia afectuos timbrele
cu zimții piliți dumnezeiește de dirigintele
poștei.

* * *

Acum cîteva săptămîni mă uitam nemișcat
și-abia respirînd, ca să nu le trezesc,
la cele două bile adormite pe masă:
una galbenă de fildeș, cealaltă albă, de
marmoră. Deodată, exact în clipa în care
lumina a căzut prin geamul din fața mea
în oglinda din spate, învăpăind-o, am fost
ispitit de diavol să le pipăi! O rouă de
după-amiază, fină și senzuală, îmi îmbrobonase
fruntea, la gît jugulara se zbătea
delicios. Printr-un efort supraomenesc am
făcut doi pași înapoi, băgîndu-mi mîinile
într-o lădiță cu cenușă rece.

* * *

De fapt, în ziua în care am găsit în rigola
fragedă a trotuarului o bilă tristă și cenușie,
de mărimea unei cireșe amare, nu am avut
impresia că mi se întîmplă un lucru extraordinar.
Mă obișnuisem să descopăr mereu cîte
ceva în timpul lungilor mele plimbări de după-amiază,
de obicei obiecte fără importanță
pe care le luam totuși, înduioșat de singurătatea
lor, de abandonul acela sfîșietor în mijlocul
unui oraș probabil necunoscut pentru ele.
Am ridicat-o deci politicos, am privit-o cu
un surîs indulgent și, pipăindu-i cu arătătorul
o cicatrice fină, rămasă în urma unei vechi
răni nemărturisite, am băgat-o în buzunarul de sus
al hainei, lîngă batista înfocată, convins că
fac exact ceea ce trebuie. Am tresărit surprins
însă cînd, a doua zi, aproximativ în același loc,
am zărit o altă bilă, tot cenușie, dar de o nuanță
mai deschisă, puțin mai grasă ca prima și
parcă mai vioaie. Am salvat-o și pe aceasta
c-o imperceptibilă mirare a sprîncenelor, păstrîndu-mi,
calm și protector, eleganța înnăscută
și atît de apreciată în almanahul Gotha.
Am trăit apoi cîteva luni de adevărată încîntare.
Întîlneam din ce în ce mai multe bile, de
dimensiuni variate, irizînd culori tandre, avînd
în preajmă-le un aer rarefiat, trandafiriu, mai
dulce decît cel pe care-l respiram normal, închizînd

muzici laice și limpezi, declanșate la
cea mai ușoară atingere, în sferele vesele, îmbujorîndu-mi
obrajii cu rotunjimea lor juvenilă.
Mă delectam ceasuri întregi rostogolindu-le
pe scînduri vajnice de brad, geluite pînă la
catifelare, evitînd cu grație ciocnirile ilicite
sau scufundîndu-le, aproape leșinate de plăcere,
în găleți pline cu șampanii calde și aurii.
Inițiindu-mă în arta delicată (dar virilă!)
a balisticii, le aruncam în oglinzi tulburător
de adînci spre-a crea, pentru o clipă
măcar, iluzia că-și vor săruta propriul
contur, însîngerîndu-și-l nostalgic. Suit pe
casă, răvășit de lumină și orgoliu, organizam
fermecătoare tablouri vivante, executate
cu voluptate pe marginea subțire a streșinilor
de șindrilă, înfățișînd scene de ură
și amor din viața învăpăiată a fluturilor
vaganți; iar dedesubt, pe pajiști: platbande
de crini, tapajul mieilor cruciferi!
Uneori, extenuat de zbenguiala lor gentilă,
le înțepeneam, din capriciu, în faldurile unor
melodii severe, cîntate cu un singur deget
la orga hidraulică a familiei, ca după
aceea, plictisit, să le îngădui cele mai deșucheate
traiectorii printre vaze cu buze
groase și răsfrînte, pe stofe și plușuri
pubere, în spații rău famate. În sfîrșit, nemaiputînd
să le suport, sîcîit de rouă, le
dam pradă, numărîndu-le în prealabil cu abacul,
ca să nu se piardă în tufele proaspete
de năsturel, motanilor mei opiomani.
Pînă ce, pe neașteptate, într-un amurg de
țipirig am înțeles totul. Tocmai mă chinuiam
să cuprind o bilă copilăros de timidă,
aparent părăsită pe lespezile unei curți
pustii, în realitate înconjurată cu dragoste
de remize parfumate discret cu tabac, reușisem

chiar s-o iau în brațe – îi simțeam
apăsarea dureroasă de piept – cînd,
într-o fracțiune aprigă de secundă, am priceput
o dată pentru totdeauna, înfiorat de
calvarul ce aveam să-l străbat de acum înainte,
că nu, nu eu le adunam îndatoritor și naiv
în calești închiriate anume (adio, adolescența
mea amanetată la muntele de pietate!),
ci ele, oh, da, ele mă căutau cu neliniște, cu
patimă, cu trufie, pretutindeni. Eram, pur și
simplu, urmărit pas cu pas de bile!

* * *

Trebuia să dispar. Bineînțeles, fără
ca nimeni să observe. Mă gîndeam la o ardere
bruscă, totală, lipsită de flacără, într-o sobă
construită cu delicatețe în jurul meu,
pe grătarul căreia să nu rămînă nici un
pic de cenușă, ci doar aerul încăperii să
se dilate ușor, presînd îndurerat pereții,
ferestrele, ușa... O altă posibilitate ar
fi fost să mă dizolv încet, silențios, într-un
mare creuzet de sticlă de Murano ascuns în
pivnița gazdei, comentîndu-mi în șoaptă,
cu citate din clasici, pe îndelete, descompunerea
în substanțe din ce în ce mai inocente.
Oricum, eram hotărît, într-un fel sau
altul, să iau melcul de coarne!

Roua lecturii

Insula misterioasă

Vine o vreme cînd sîntem părăsiți, nu
de oameni, ci de personajele cărților citite-n
copilărie. Nu mai plutim cinci săptămîni
în balon, nu mai călătorim spre centrul Pămîntului.
Adio, doi ani de vacanță ! Un ultim
salut și căpitanul Nemo se scufundă încet,
dar pentru totdeauna, cu vajnicul său *Nautilus*,
sub mări. Umblăm mai tăcuți și mai triști,
noi, cei rămași pe un țărm.
Și ne-am da toate bilele și toți nasturii
și cioburile de sticlă colorată și zmeiele
și sîrmele și cretele și mosorelele, ca să mai
fim lăsați o dată să văruim, într-o dimineață
strălucitoare de duminică, gardul lui Tom Sawyer.
„En garde !“ ; unde e D'Artagnan ?
„En garde !“ ; unde, unde sînt Athos și Porthos și-Aramis ?
„En garde !“ ; vicontele de Bragelonne ?
Veșminte subțiri de mătase, spade fine
și-alunecoase ca untdelemnul, marchize topite
de-amor în calești cu vizitii îmbrăcați jumătate
în alb, jumătate în negru : încă o clipă și nu-s.
O mie și una de după-amiezi, hoinărind pe
străzile-nguste și-n pantă ale unui orășel cu
nenumărate cișmele, prizînd cu deliciu, în umbra
zidurilor portocalii, cel mai nostalgic praf
de cărămidă, întrezărind tot mai aproape, tot mai
departe, tot mai aproape :
INSULA MISTERIOASĂ...

Nemaipomenitul roman

Capitolul I În care se arată mirarea,
dispreţul şi chiar indignarea unor
persoane grave, întrebate fiind dacă mai
citesc din cînd în cînd cîte o carte de
Jules Verne.

Capitolul II În care se vădeşte că
totuşi, deasupra noastră, a tuturor, printre
crengile unui arbore veşnic, stăruie încă
surîsul Pisicii de Cheshire.

Capitolul III Peste care nu se poate
trece decît cu ajutorul unui covor fermecat.

Capitolul IV În care, odată ajunşi,
ne apucăm cu mic, cu mare să căutăm comori
ascunse-n locuri pustii, dar nu găsim nimic.
Cît de trişti sîntem după aceea. Cum ne consolează
Contele de Monte-Cristo.

Capitolul V În care autorul, cu braţul
drept zdrobit de-o archebuză, îşi continuă
cu şi mai multă înflăcărare Opera. O pară
magnifică.

Capitolul VI În care: „Hm, miroase a spiriduşi!“.

Capitolul VII Pe care nu-l putem citi,
fiind invizibil. Dezastruoasa renunţare la lectură.
Hobbitul Bilbo se opune.

Însemnări despre detectivul Arthur

Detectivul Arthur venise anume. Ce enigmă
brumată! Un strugure mort putrezea între sînii
Eleonorii! Și-n jur doar brîndușe și gențiane
și, oh, trei fecule de înger mărite cu lupa lui
blîndă. Și-o nucă de cocos ciudată! Și dulci, uleioase
toxine-n pantofii de iuft. Doamnă, a spus,
v-a trădat lenjeria, sînteți asasină!!

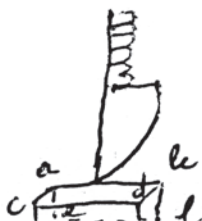
Detectivul Arthur avea pipa plină de rochii!
Pe cea albă, legumă pudrată-ntr-un jgheab
de cișmea, o fuma visător numai seara. Pe cea
verde-o-nălța spre tavan cu sfială. (Dantela ei
arsă-n dulapuri de-amiază!) Ultima, portocalie,
cu fructe blajine crescute sub mîneci și
nasturi uzați de tarhon, n-o aprindea niciodată.

Gumilastic duios îi ținea jambiera lucioasă
de pulpe. Avansa-n magazii cu prudență.
Ce crime frumoase-n borcanele-albastre de-osînză!
Și-n bălii ce spaimă și ce rumegușuri,
Arhanghele Umed! Ce sceptre de molii, o, tu desfătatule
veșnic de negrele creme de ghete!
Și-alături un primus imens de alamă...

Detectivul Arthur era prinț al piperului
putred! Un heruv de chișleac (amețit de destin)
îl păzea lîngă ușa cămării, morcovi cu arcuri
săltau sub picioarele sale de-azur. Limpede,
limpede curge oțetul...

Cîrpe moi de aromă strîngînd de pe jos,
detectivul Arthur cugeta : „Cepele scoase din
îngeri sînt dulci, transparenți tăiețeii din
sufletul meu de adult. Gutuia dansează în jurul
dulapului galben și-o bilă găsită pe pajiști
crește, oh, crește strivindu-mă tandră“.

Detectivul Arthur nu mai poate iubi decît
piersice mari întîlnite prin poduri. Stă în
jilț satinat toată ziua și-așteaptă mesagiul
cifrat de iepuri ! Dimineață (c-o tiflă !) un lift
îl aduce tăcut printre oameni, iar seara el pleacă
din nou pe vaporul cu aburi...

Scufițe (I)

A lui Perrault este, indiscutabil, „cea mai frumoasă“. A fraților Grimm doar „drăgălașă“.

Amîndouă sînt trimise, într-o bună zi, la bunicuțele lor, bolnave în ultimul timp, prima cu o plăcintă și-o ulcică plină cu unt, a doua cu un cozonac și-un kilogram de vin. Dacă Scufița lui Perrault nu primește nici un sfat de la maică-sa (ceea ce i-ar scuza oarecum greșeala din pădure), celeilalte i se atrage atenția în mod expres să nu se abată din drum, să nu alerge (ca să nu spargă sticla), să spună „bună dimineața“ cînd ajunge.

Intrate în pădure, și una, și alta dau de Lup, dar nu se sperie fiindcă, zice Perrault, fetița „habar n-are cît e de primejdios să te oprești și să asculți un lup“, iar frații Grimm adaugă : „Scufița Roșie nu știa ce lighioană rea e lupul...“.

Lupii, după ce află, în urma unui interogatoriu condus cu multă finețe, unde stau bunicuțele, ajung la ele înaintea scufițelor respective, le-nghit fulgerător și-așteaptă-n travesti, lungiți pe paturi, sosirea întîrziatelor. Și astfel, punînd capăt unei discuții în care ele se miră naiv („Și ce dinți lungi ai, bunicuțo !“), iar ei răspund cu cinism („Ca să te mănînc !“), sînt înfulecate și dînsele.

(*Va urma*)

Cîntec de pirat

Lui Șerban Foarță

Pirații de apă sălcie
Aveau un cadavru la bord.
Pirații de apă sălcie
Pluteau cu cadavrul spre nord
Deși nu erau toți de-acord,
    Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau trei butoaie cu rom.
Pirații de apă sălcie
Ziceau: „O să bem pînă vom
Vorbi un ciudat idiom“.
    Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau cel mai strașnic tutun.
Pirații de apă sălcie,
Privind poze vechi în album,
Scoteau gînditori pe nări fum,
    Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Pirații de apă sălcie
Aveau și-o femeie cu ei.
Pirații de apă sălcie
Plîngeau cînd trecea, cu sîni grei,
Cadavrul frumoasei femei,
    Căci cîteodată cadavrele-nvie.

Scufițe (II)

Pînă la înghițirea bunicuțelor ambii lupi
s-au comportat destul de inteligent.
După aceea însă, lupul fraților Grimm dă dovadă
de-o imprudență inacceptabilă. Dacă nu cumva autorii
n-au forțat în vederea unui deznodămînt fericit.
Pentru că altfel lupul, trebuie s-o spunem
pe șleau, nu poate fi considerat decît nătărău!
Prima greșeală. Uitînd ușa deschisă, creează Scufiței
senzația unui pericol iminent: „Vai, Doamne, ce-o
fi azi cu mine, de mi-e așa de frică?...“ și riscă
deci să-și piardă prada. A doua greșeală (fatală).
Odată săturat, nu găsește altceva de făcut decît
să se culce din nou și s-adoarmă cu ușa, presupunem,
tot deschisă, sforăind „de se cutremurau pereții“.
Profitînd de gafa enormă, e la îndemîna
fraților Grimm să trimită un vînător ce extrage
printr-o laparatomie executată c-un foarfece
Scufița și bunicuța din abdomenul lupului și-apoi
să i-l umple (toți cinci!) cu bolovani, fără ca acesta,
datorită profunzimii somnului, să simtă ceva.
Bineînțeles că, trezindu-se (în sfîrșit!) și vrînd
să fugă, pietroaiele îl vor trînti la pămînt și
lupul va da, vorba fraților, „ortu' popii“.
Finalurile basmelor diferă complet.
Frații Grimm omoară lupul, scot la lumină bunicuța
și Scufița, totul terminîndu-se cu angajamentul
acesteia: „De-acum înainte n-o să mă mai
abat niciodată din drum...“.

Perrault, modern și crud, lasă personagiile-n burta întunecoasă a fiarei vii într-un final deschis oricărei interpretări, indiferent de morala lipită, pare-se, din complezență:

„Vedem aicea cum copiii, deseori,
Și mai cu seamă tinerele fete
Frumoase, grațioase și cochete,
Fac rău dacă ascultă de orice trecători,
Și n-are rost să fim măcar mirați
Atuncea cînd de Lup ei sînt mîncați“.

Preferăm Scufița lui Perrault și pentru că ni se dă posibilitatea de-a o salva chiar noi!

Însemnări despre Julien Ospitalierul

Fermecătorul nimb de jenă pe care-l
căpătă J.O., surprizîndu-și motanul de angora
sărutînd (pe întuneric!) laptele. Umilința
cu care apoi, ceasuri întregi, așezat pe
un trepied vînătoresc în fața oglinzii,
căuta să și-l smulgă folosind o pensetă
pentru sprîncene de damă.

Principalul era să nu fie lăsat singur.
Altfel, ca să dizloce din terasamentul căii
ferate departamentale o traversă crăpată
extatic, mustind de păcură, prinsă drăcește în
buloane de diamant, J.O. dansa înflăcărat zile
în șir; sau, ca să rupă din propria-i cameră
un perete anume văruit pentru asta, cu
tencuiala matlasată și geamurile – omagiu
subtil! – înzăpezite în aer, și să-l dăruiască,
surîdea pînă la delir.

Flaconul acela subțire, plin cu bale
curate de măgăruș, ținut noaptea în geluituri
fragede de crin, prin care J.O. privea
zilnic, susținînd că întrezărește undeva,
foarte departe, parcă dincolo de orizont,
niște ființe nesfîrșit de blînde
făcîndu-i din mînă gesturi consolatoare sau
(dacă era-n amurg) fluturînd deasupra lor,
a despărțire: batiste, verande...

Boala spirituală a lui J.O. accentuîndu-se,
hulubăriile i se păreau din ce
în ce mai mici. În timpul îndelungatei sale
agonii, de cîte ori i se aduceau, dimineața,
pentru a-și face lectura, buchete de volbură,
constata neputincios că roua a devenit cubică.
Nu mai înțelegea nici un cuvînt, avînd urechile
înfundate cu parfumuri compacte...

Adio, Robinson Crusoe

Nimeni nu știe că împreună cu Robinson
Crusoe am stat și noi: eu, Ada, Cecina și
ceilalți. Eram cu toții, v-o jur, într-o haltă
înconjurată de salcîmi pe insula aceea
căreia nu-i cunoșteam prea bine numele. Șeful
hălții era chiar tatăl meu, avea uniformă
și chipiu și da drumul la marfare (ce mîndru
și zvelt!) cu paleta. Pentru că pe linia
noastră nu treceau decît marfare. Iar Robinson
Crusoe nu avea nimic împotrivă.

Dimineața desfăceam pe peron toate benzile
de telegraf și făceam pe ele, cu creionul
chimic, linii și puncte. Apoi le strîngeam la
loc și mă duceam în dosul magaziei de cereale
ca să scobesc zidul între cărămizi c-un
cuțit vechi și tocit de bucătărie. Acolo am
întîlnit-o pe Ada. De la început mi-a spus
că Robinson Crusoe i-a dat voie și ei. Am furat
imediat nasturii aurii de la uniforma lui
taică-meu, nasturii aceia ce au pe ei o roată
cu aripioare de vultur, la care ținea atît de
mult, încît își cususe două rînduri: unul pentru
cheutori, celălalt pentru plăcere. Doar nu
putea să se supere. Știa că-i vom da, pentru
că ne lasă pe insulă, lui Robinson Crusoe.

Apoi a apărut, de data asta într-o după-amiază,
Cecina. Era mai mare ca noi, terminase

poate liceul și ne-am mirat că a fost admisă
pe insulă, mai ales că la sosire nici n-a pomenit
de Robinson Crusoe, iar mai tîrziu,
cînd a venit vorba despre el, s-a eschivat
pur și simplu. Purta o rochie de stambă vișinie,
bombată ciudat la piept și la început,
cred că vă dați și singuri seama, n-am
crezut-o, pe urmă însă, după ce ne-a lăsat
să-i atingem cu degetele, da, ne-am convins :
avea sîni !, deși probabil că era vreo scamatorie
la mijloc. Totuși, lucrurile continuau
ca mai înainte. Spre seară, cînd marfarele
trecuseră de mult, și-abia a doua zi trebuiau
să vină din nou (dar nu eram siguri niciodată),
ne adunam lîngă grămezile de cherestea
din fața hălții și împreună cu servitoarea
plecam pe linie ca să rupem
volbură pentru iepuri. Noi rămîneam în urmă,
prindeam cărăbuși și-i îngropam în pămînt
acoperindu-i cu iarbă. Servitoarea se îndepărta
încet-încet și, dincolo de semafor, dispărea
după canton. Se întîlnea, fără discuție,
cu servitorul lui Robinson Crusoe.

Cu Robinson Crusoe, desigur, vorbeam numai
eu. Îl vizitam într-un vagon de persoane
stricat, aflat pe linia moartă, de obicei
după-masă, cînd lumina e albă și toți acarii
dorm sau sînt plecați. Puteam fi sigur c-o
să-l găsesc acolo. Intram în primul compartiment,
mă întindeam pe burtă pe banca lucioasă
și galbenă și-i spuneam ce-am mai făcut.
Prin geamul spart se vedeau în grădină
pătlăgelele mari, orbitoare, ne oglindeam în
ele. Mirosea a păcură-ncinsă și-a pătrunjel
copt. Uneori îi cîntam din muzicuță ; despre Cecina
nu-i pomeneam însă.

Și deodată, într-o zi, s-a întîmplat ceva
nemaipomenit. Mai întîi Ada, tam-nisam, în timp
ce mă coboram în fîntînă ca să-i
arăt cine sînt, a strigat, aplecîndu-se tare
peste marginea de piatră, că ea poate face
asta și fără ajutorul lui Robinson Crusoe.
Eram cît pe ce să cad! Apoi Cecina, mai
subțire parcă și mai frumoasă, a dat a înțelege,
rîzînd, că ea stă pe insulă fără să-și
fi cerut voie de la nimeni, chiar așa a zis:
„de la nimeni“. Și, culmea, servitoarea noastră
a început să se plîngă că Vineri, da, Vineri
i-e urît de moarte. Asta mi s-a părut
de necrezut! Mi-am pus în gînd să-l văd neapărat
pe Robinson Crusoe.

Iată cum a fost. Pe linia moartă vagonul
părea pustiu. M-am prins de bara ruginită
și, ca-ntotdeauna, am făcut un salt grozav.
Pe culoar un iepure c-o tașcă
verde după gît m-a privit uluit. Am intrat
în compartiment. Era cald, se auzeau viespile
ce-și agățaseră fagurii în plasele de bagaje
rupte și parfumate. De pe insulă nu venea
nici un zgomot. M-am așezat pe burtă și-am
așteptat așa pînă seara. Pe urmă m-am dat jos,
m-am scotocit prin buzunare, am scos creta
și-am scris cu litere mari, de la un capăt
la celălalt al vagonului, sub geamurile sparte,
ca să se vadă bine:
A D I O, R O B I N S O N C R U S O E

Dulapul îndrăgostit
(1980)

Cîntec

În carnea noastră fragedă doar vîntul
Își pune gura moale ca un crin
Și străvezii doar sufletele vin
Și roua să ne mîngîie veșmîntul.

Pășim uimiți alăturea de cerbii
Catifelați, cu gîndurile crude
Și pasul nostru umed îl aude
Numai urechea florilor și-a ierbii.

Dar uneori tristețea ne încearcă
Primejdios, cum miezul unor nuferi
Lopata de pe-o margine de barcă.
O, prospețimea de-a putea să suferi!

Gramofon stricat între două dulapuri

Superstițios, asemeni vechilor almanahuri, sufletul meu se pierdea în presupuneri tot mai fistichii. Așteptam ziua și ora menite de zodiace cînd înneguratul dulap, ieșindu-și din calmul lemnului său nobil, va înșfăca definitiv trupul de carne trandafirie al Reparatei și-l va închide, pentru torturi delicioase, în încăperile lui speciale. Acolo ea va plînge deznădăjduită, își va frînge mîinile și boiul pînă ce eu, ca un alchimic făt-frumos din athanor, o voi scoate la lumină și-i voi acoperi sînii magici cu sărutări.

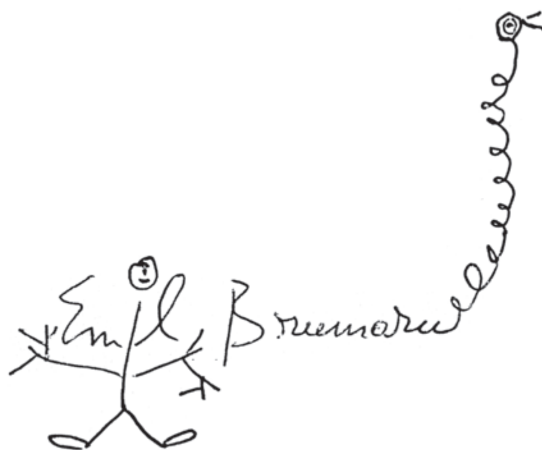
Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Oh, Doamne,-n lumina de toamnă atîrnă
O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Intram în dulap ca-ntr-un imperiu. Granițele lui, abia trecute, mi se păreau de mult lăsate-n urmă, atît de nou, de înspăimîntător și totodată de naiv se desfășura peisajul. Pe pajiștile necuprinse ale unui sertar greoi (cu mîner încolăcit nesățios de pofta viperii ce-și înghițea coada solzoasă de argint), rătăceam zile întregi, beat de mireasma nostalgiilor secrete, scăldat în lumina verzuie, din ce în ce mai densă, mai fierbinte, mai haină a destinului. O rouă clandestină, ușor lăptoasă-n miezu-i alterat, îmi umezea, pe furiș, gleznele subțiri. Întîlneam insecte fascinante prin monstruozitatea lor

fragilă, sensibilă la țipătul meu ascuțit ce le încremenea, străvezii, într-o catalepsie fosforescentă. Nebănuit de pur, îmi simțeam trupul dispersat în particule tandre, polen umil și brun purtat de vînt spre ovarul mătăsos al acelei uriașe flori angiosperme pe care trebuia s-o fecundez în cel mai tainic spațiu al dulapului cu prețul vieții.

* * *

Să azvîrlim poemele în troace
De bulion cu franjurile moi
Și-n dup-amiezi cu muște columbace,
Printre gigante bule de oloi,
Să mursecăm femeilor dulci țîța
Cea prinsă,-n sus să stea, de sfîrc cu ață,
Cu nara dilatată de tărîța
Mărarelor tocate pentru rațe!
Să prețuim în perne șolduri dalbe!
Obraji mai proaspeți are Dumnezeu?
Au roua sau smîntîna sînt mai albe?
Au rostogolul sferei e mai greu?
    Și să cîntăm, cît ne mai ține firea,
    La orga hidraulică iubirea!

Marș

Tăia-vom rîma cu toporul
De groasă-i ce-i.
Naivi, audia-vom corul
Grașilor miei.

Vom ajuta melcii la treabă.
Roua din prag
O vom căra, subtili, în roabă
Din lemn de fag.

Și pentru a-i mări misterul,
Cînd cade jos,
O să umflăm cu țeava mărul
Cel unsuros.

Apoi vom scărpina copacii
Să crească blînd.
Preapofticioși, ugerul vacii
Vom lua mulgînd.

Și astfel, spre-a ne trece veacul,
Din tată-n fiu
Vom coace-n role vechi dovleacul
Portocaliu.

Hermaphroditus

Apoi am fost lăsat să plec în lume
Printre izvoare ce au prund și spume
Și printre fluturi orbi izbind în mine
Aripile lor mari cu țigle fine.

Și într-un lac, către sfîrșitul zilei,
S-alunec vrînd în undele ce fac
Bulboane moi de lapte și vanilii,
M-a îndrăgit nimfa acelui lac.

Și ne-am iubit priviți suav de-o turmă
De june junci, dar am fugit pe urmă
Căci mîngîierea-i mă făcea să sufăr
Ca nufărul de globul altui nufăr.

Atunci ea s-a rugat cu vorbe crude,
Miresmele făcîndu-le s-asude
În izuri iuți și melcii să pocnească,
De-a pururi trupurile să ni se unească!

Și ce mi s-a-ntîmplat nu pot a spune
Nici celor mai nefericite pagini.
Sălbătăciune am rămas, sălbătăciune,
Surîs al fumuriilor paragini.

Elegie

Degeaba-mi stau pe clanța de la ușă
Și-mi cîntă porumbeii: ugul-ugul,
Vreau sînilor tăi albi să le simt jugul,
Prinde-mi cu părul viața-n dulci cătușe
Și lasă-mă să-ți scriu umil pe rochii
Și fructe mari să umplu cu lumină
Liturgică. Nu mă izbi cu ochii,
Fii ca-n dulapuri calde o diftină
Pe care, trist, în orele de-amiază
Un înger cu melon o vizitează.

Elogiul Reparatei (I)

Ești proaspătă în dimineața asta
Ca fructele cu pijama de brumă
Pe care melci spumoși își lasă pasta.
Făptura ta aluaturi moi însumă
Crescute bine-n untdelemnuri sfinte
Și-n locuri rușinoase cu smochine.
Sînt sluga blîndă de acum-nainte
A celei mai gingașe și mai fine.
Ți-e inema ca inema de ceapă
(Și sînt și cepe ce au două inemi!),
Usturătoare celor ce-o dezbracă,
Dar c-o dulceață ce n-o știe nimeni.
    Privește farfuriile cu borș,
    Mi-e sufletul ca sfecla asta: roș!

Bulionul

Închis în pieptul sticlelor largi zac.
Ermetic dopuri josnice mă strîng.
Mă ocărăsc sigilii după plac.
Sînt inima ce bate-n raftul stîng
Al unui grosolan bufet nătîng
Plin cu scrumbii. Vă par vulgar și-opac.
Injurii fără nici o socoteală.
De-ajuns mi-i un bulbuc mai colorat.
Sînt sufletul tomatelor! Mă scoală
Orgoliul lor din limpedele-mi pat.

Elegie

Îngăduie-mi să-ți spun ciupicii lucii
Plini de zambila gleznelor, ucis,
Jartiera cum înconjură năucii
Ciorapi purtați de tine ca-ntr-un vis.
Oh, fusta ta (piu-piu!) scoate-o cu totul!
Dă-mi lingurițe lungi ca să mănînc
Cu grație și-ndurerat compotul
Din peștera castronului adînc.
Și lasă-mi trupul moale să se culce
Alături de al tău. De ce nu vrei
Să mi-l destrami ca pe o cîrpă dulce
De borangic muiată în ulei?

Bagatela

Diavoli subțiri, din pură încîntare,
Degenerați la suflet și copită,
Suflau, spre a ne duce în ispită,
Prin mosorele globuri verzi pe care,

Înfășurate-n lungile lor gene,
Cu sîrme-n sfîrc și coapsele umflate
În moi butuci de umbră, sub lăcate,
Fecioarele pluteau trîntite-alene...

Elogiul Reparatei (II)

Ți-s unghiile moi ca pătrunjelul
Crescut la umbră. Florile-n urechi
Îți toarnă praf. Cînd treci, sfărmi cu pudelul
Protoierii de rouă-n țelini vechi.
Asemeni unui domn fanariot
Pe care-n țara asta l-au pus turcii
Într-un amurg surpat ca moțul curcii
Vreau să te pup amarnic peste tot
Ce mă-nspăimîntă și îmi este drag
Că pînă și Allah de poftă rage.
Cît de frumos te-apleci între vîzdoage
Cu fustele-nălțate ca un steag!
    Și cît de inocenți la toate cele
    Ți-s ochii precum unei iepi fidele.

Elegie

Mai știi dup-amiaza să-ți bagi
Sub pompe picioarele dragi
Și mîinile albe să-ți culci
Pe burta borcanelor dulci?

Și spune-mi, oh, spune-mi, mai ai
Esența aceea de ceai
Din care-ți plăcea să servești
Motanii sosiți în calești?

Și-acel bulion legendar
Ce viața-mi umplea de fiori,
Clocind lîngă ziduri de var:
Beții, strălucire, amor?

Elogiul Reparatei (III)

Ți-i rotunjimea țîței geluită
Și la mijloc cu cafeniu buton,
Și coapsa ta cu fierbințeli de plită
L-ar fierbe pînă și pe Solomon
Pe cercurile ei ca pe-un ibric
Cu lungul său țurlui cuprins în aburi.
Ți-i murdăria strînsă în buric
Mai dulce decît mierea cea din faguri.
Și corpul tău didactic ce ne-nvață
Să-i prețuim savantele delicii
Are plăceri într-însul pîn' la greață.
Îndrumă-ne, o, dă-ne vagi indicii
    Cum să-ți iubim mai bine carnea plină
    De zmieură murată în rășină.

Poveste

Lîng-un șarpe de mătase
S-a oprit o floare verde
Fericită să-i dezmierde
Liniștea primejdioasă.

Dar pufoși de spaimă cerbii
L-au strivit și-ntre izvoare
Singur-a rămas o floare
Peste frăgezimea ierbii.

Reparata și Pirata

Reparata și Pirata
Cea chioară de-un sîn fac plata
Ieșind din restaurant
Și-angajeaz-un diamant
Să le plimbe prin oraș
În amurgul pătimaș.

Pirata chioară de-un sîn
Vede-un fluture bătrîn
Bînd absint într-o tavernă
Cu-aripa-nfundată-n pernă
Și șoptește: „Reparata,
Tu ești gata? Eu sînt gata!".

Și-atunci amîndouă intră
În tavernă să cuprindă
Fluturele trist în brațe
Pentru-ntreaga lor vieață
Căci, oh, totul, totul, totul
E-un zuluf făcut cu drotul!

Johnny Răducanu
Mîngîind pianu-n
Șaluri cu motanul
Do-Do

Cum zace icra veche de știucă-n blid umbros
Sau găinațul gîștei de angora în praf,
Sufletul meu netrebnic trîntit cu fața-n jos
E-n pernele topite de-amor ca-ntr-un pilaf.

Căci nu mai pot. Tristețea cu îngerii ei hîzi
Trage pe roată roua, tocește colțul murei;
Oh, unde sînt candoarea mea dată cu sacîz,
Războaiele naive și tragice cu Burii,

Montgolfierii palizi urcînd un cald balon
Din straturi de zambilă în atmosfera sacră,
Butelia de Leyda și chiar de Bulion
Și-acele hălci de carne sălcii de-omidă macră?

Defăimarea Reparatei (I)

De mîini și de picioare ți-am prins cu frînghii groase
Trupul viclean și trîndav de patru strașnici fluturi
Ca să ți-l rupă-n calde bucăți. Stînd pe mătase,
La geam, cu talpa-n lapte și buzele-n vermuturi,
Voi admira mari flenduri din fusta ta de stambă,
Canari pletoși cîntîndu-mi cu tril de marmeladă,
Și mestecînd crenguțe voi arunca în ladă
Melci gîtuiți zburdalnic c-un vechi fitil de lampă!
Iar către seară, tandru, voi aduna din iarbă
Sînii tăi zmulși și capul cu părul lung de-un metru
Și coapsele voioase, ștergîndu-le de barbă,
Spre-a le păstra-n borcane cu căptușeli de fetru,
    Dovezi pecetluite în saramure fine
    Că mi-ai iubit motanul mai mult decît pe mine!

Bocet de adult

În van mă-ndeamnă la păcate
Crini cu petale suflecate
De li se vede tot parfumul,
Mi-e tot mai leneș, frate, drumul,
În lămpi fitilul nu mai are pîlp,
Fluturii mei sînt arși de vii la stîlp.
Mă trezesc de dimineață
Înger condamnat la viață
Și mă seacă, frate, seacă
Tot ce trece și-o să treacă :
Dulcele tren de persoane
Cu coconi și cu cocoane
Mirosind la geamuri zarea
Pîn-i-apucă disperarea.
Și mă doare, frate, doare
Tot ce stă pe policioare :
Praful cu grumaz de rază,
Roua de după amiază,
Aerul din sticlă, moale,
Amintirea dumitale...

Defăimarea Reparatei (II)

Chivernisită țață, dacă-ți pup
Laba piciorului sau laba mîinii,
Nu te-nșela. Au nu știi că stăpînii
Din mult plictis din cinste se-ntrerup
Și milogind își terfelesc ei crinul
Ce pe blazon mereu stăruie pur?
Cum crezi că unui Domn tu poți Destinul
Să i-l înghiți cu lacomii tăi nuri,
Cățuie dătătoare de miasme,
Tu, care faci și dintr-un fruct bordel
Și născocești iubiri tot mai altfel
Pîn' ce plămînii ți se-neacă-n astme?
    La tine vin ca la un Antihrist
    Și-apoi promulg bule de aur, trist!

Elegie

Risipit îmi e destinul,
Luat de vînt ca fluturii,
Lacom își apasă crinul
Gura lui pe-a ciuturei.

Nici un înger nu-mi mai ține
În spinare sufletul.
Duce-m-aș pe cărări line,
Dar mi-e pieptul nesătul,

În lumina dureroasă,
De-un perete alb de casă ;
Să-i mîngîi și să-i răsfăț,

Ca o pacinică omidă,
Varul, pîn' la cărămidă,
Oh, cu carnea mea de preț !

Cîntec de toamnă

Trebuie bine-nțeles anotimpul :
Miresmele sînt pentru morți.
Trebuie bine-nțeles anotimpul
Prin care nările,
Ca pe un suflet ucis,
Ți le porți.

Dulapul îndrăgostit

Mult timp Julien Ospitalierul (pe atunci logodit în taină cu ștampila Adelfina) și-a ținut hainele, o cămașă și un pantalon de doc, pentru a le păstra prospețimea și sfințenia galantă a răcorii în țesuturi, într-o fîntînă din fundul grădinii sale sferice. (Nu-și construise încă fîntîna din sufragerie, în care s-a și coborît definitiv apoi.) De la o vreme, obosindu-l trambalarea rituală a veșmintelor, în fiecare dimineață și seară, cu ajutorul ciuturei, și incomodîndu-l faptul că toți știau cînd se dezbracă (îngerii își luaseră obiceiul de-a vesti, prin sfîșietoare tangouri cu figuri, executate în verandă, momentul în care J.O. desfăcea din cheutoarea mîhnită a gulerului cămășii primul nasture, cel capital!), de la o vreme deci, se gîndi să-și cumpere un dulap. Și l-a adus în casă într-o după-amiază incertă de aprilie, cu cerul plisat fin și burlanele înfundate de melancolie, victorios, dar istovit de efortul încărcării și descărcării din caleașca pusă la dispoziție de prietenul său, detectivul Arthur, aceeași caleașcă în care, peste cîțiva ani, proprietarul ei tandru și trist și-a plimbat iubita ideală pe coclauri, iar peste alt șir de ani, J.O. (detectivul Arthur nu mai era) a transformat-o în poștalion de bulion. Zgîrieturile cîrlionțate în formă de R, scrise de dulap pe panourile pudrate ale caleștii, au vădit în mod briliant clarviziunea lui erotică; știa deja cum se va numi tulburătoarea femeie, cea cu trei sîni mistici și două suspine laice: Reparata! Băgîndu-l în casă, așezîndu-l tainic într-un colț ferit de debandada lentă a melcilor, măgulindu-l cu mănunchiuri de piedecuțe și bile rostogolite printre labele-i cafenii, grija majoră a lui J.O. a fost să-și domine dulapul îmblînzindu-l. Fiindcă, de ce n-am mărturisit-o de la bun început: din lemn tare, aspru, sălbatic, cu fibre vijelioase și

noduri hipnotice, dulapul era de-o bestialitate zvăpăiată. Murseca hainele îmbătat de foșnete, rupea curelele ca pe șopîrle, în căutarea unui sînge rece și vîscos, sfărma nasturii cu plăcerea diabolică, mereu crescîndă, a desființării sidefului. Broaștele ușilor scoteau răgete minuscule, dar feroce ; la apropierea mîinilor țîțînile visau, fremătînd, să zdrobească pătimaș, ca într-un delir osteologic : falange, falangete, falanguțe ! ; muchii ascuțite tînjeau după fruntea lui bombată. J.O. își dădu imediat seama că numai biciuindu-l în fiece zi, cîteva ore, sistematic, pe dinafară și pe dinăuntru, ar reuși să-l supună, să-l facă să simtă umilința (sau bucuria) capitulării, intimitatea generoasă a hainelor umane. Dar, în marea lui blîndețe, nu putea proceda astfel. Își consultă prietenul. Detectivul Arthur – tocmai punea la punct schițele unei uriașe portocale cu zbaturi – sugeră întîi o metodă perfidă de moleșire și viciere a incarnatului vînjos prin înlocuirea cuielor de oțel cu cuișoare, lucru dovedit practic imposibil datorită timidității lui J.O., el însuși vulnerabil la mirodenii ; pe urmă îl sfătui să se autoflageleze, îngenunchind în fața mobilei neînduplecate și monstruoase și cravașîndu-și umerii goi, către amurg, cu parfumuri dezgustătoare. După șase luni de chinuri (nările lui J.O. se dilataseră enorm din cauza penitenței pestilențiale, iar pielea-i înflorise corole crude, pline c-un lichid verzui, al disperării), dulapul, impresionat de suferința ce i se prezenta zilnic (cel puțin așa au crezut ei), s-a hotărît să accepte cămașa și pantalonul de doc în interiorul sumbru cîndva, acum parcă îmbujorat de-o rouă îmbietoare. Cam tot atunci a apărut și Reparata : cei trei sîni mistici răspîndeau o lumină de dinainte de Potop, suspinele ei laice lichefiau cristale ! Însă nici J.O., nici prietenul său, detectivul Arthur, n-au bănuit adevăratul motiv al domesticirii. J.O., fericit că-și menține îmbrăcămintea intactă, nemaifiind obligat să poarte mănuși de șmirghel contra țîțînilor ce deveniseră moi și muzicale, nici nimbul greoi, prea călduros, ce-i protejase fruntea de muchii, trăind din ce în ce mai absorbit în studiul dureros al balanțelor melifere, n-a aflat niciodată nimic. Detectivul Arthur a auzit, dar mult mai tîrziu, abia după ce dispăruse în vechiul său Ford pe întinsele domenii

ale rezervației naturale de îngeri, din chiar lira îngerului Emil Brumaru, despre pasiunea adîncă și mistuitoare pe care dulapul a făcut-o pentru Reparata din clipa bleu-jandarm în care dînsa, fără să-i pese de consecințe, și-a agățat indiferentă, de un mîner de-al lui, calzi încă, transpirați ușor de-o fugă grațioasă prin ierburile lungi ale deziluziei, ciorapii de mătase țiuitoare. Au urmat, povestea îngerul Emil Brumaru celui care nu mai era decît o fermecătoare amintire vesperală a lui J.O., au urmat, spunea el surîzînd lilial, într-o veșnică irizare a sufletului, au urmat, repetă iar, incantatoriu : levitații dezordonate, mînjirea celor trei sîni mistici cu dulceață, dezbrăcarea înduioșată a Reparatei, prăbușirea ireversibilă a dulapului din regnul vegetal în cel animal...

Ruina unui samovar
(1983)

Cîntec naiv

Îți dau un strugur galben să mănînci.
Acopere-l cu palma. El transpare
Prin degetele cu falange clare,
Prin carnea lor cu unghii mari și-adînci.

Ci vorbele izbite în oglindă
Se vor întoarce, ele înseși strugur,
Ciorchine clătinat, rouă timidă
Pe care ți-o arunc. Și-o să mă bucur

Că pot sclipi pe-alămi mai inspirate
Ca aurul, căci le-au atins lin rochii
Cu papagali feerici și palate
La poalele-n dantele ce-mi iau ochii.

* * *

Mi-e sufletul împins de rouă
În groapa unui crin adînc.
Mă țin cu mîinile-amîndouă
De marginile lui și plîng.

Nu vreau miresmele să-mi umple
Gura cu fluturi, nici lumini
Să mă îmbrace-n raze scumpe
Cu nasturi ticălos de fini.

Ci îmi doresc o portocală
Mare și grea (oh, pe-ntuneric!)
Ca să mă joc în pielea goală
Cu trupu-i copilin și sferic.

Elegie

Vai, nu mai porți corespondență cu scaieții,
Vrafuri întregi de flori stau nedeschise,
Începi să rupi naive recipise,
Mari fluturi iscăliți ai dimineții.

De-atîta vreme n-ai mai înnoit
Abonamentul tău pentru PATLAGINI,
Săptămînale moi la pipăit
Cu roua tipărită-adînc în pagini.

N-ai mai citit miresme-mpăturite
Și-nnobilate de parafa fină
A micilor melci principi de grădină :
„Turnirul are loc între răchite“.

Nu mai cunoști emoțiile rare,
Fragranța țiplei, țipătu-i subțire
Cînd sfîșiai în coarda suplei lire
Pachete străvezii pline cu soare.

Rugăciune

Dă-mi rană grea și dulce-n piept
Și-n așternut femeie-amară,
Poate c-așa o să-mi deștept,
Blînd, cîntecul de-odinioară
Spre care-n zori de zi mă-ndrept,
Ci nu-l găsesc în nici o seară.

Și-apropie-mi cu mîna ta,
Prinsă-n lumina de amiază,
Un crin curgînd ca o cișmea,
Pune-mi, viclean și crud, de pază
Îngeri frumoși ce pe saltea
Fac dragoste c-o lină groază.

Și lasă-mă să jinduiesc,
Să-mi umplu inima cu-afaceri
Murdare-n rouă, nefiresc,
În moi închideri și desfaceri.
Căci nimănui nu-i trebuiesc
Cuvintele ce mi le maceri.

Bocet de adult

În gară la Merișani
Cad castane din castani
Și am patruzeci de ani.

Și-aș mai sta și n-aș mai sta
Să beau apă la cișmea
C-un acar alăturea.

C-am crezut, la început,
Cît marfarele-au trecut,
Că nici nu mai sînt adult.

Ci-n gară la Merișani
Cad castane din castani
Și am patruzeci de ani.

Chiuitură

Leliță,
Paraleliță,
Astăzi o să-mi pun la punct
Archebuza cu rotiță
Și-o să-ți scriu defunct.

Căci cred c-a sosit momentul
Dulcei dup-amieze
Să-ți tai părul cu patentul
Ca să nu mă curenteze.

Și să-ți pup
Cu gura tenul
Și cu sufletul sutienul
Pe care-o să-l rup!

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

elefantul
dă
din
trompă
strada
gării
dă
din
pompă
avionul
dă
din
bombă
însă
nimeni
nu
sucombă

De-aș avea o sumă fabuloasă

De-aș avea o sumă fabuloasă,
Mi-aș lua o mie de calești
Înhămînd, la fiecare, șase
Dragi femei cu sîni dumnezeiești

Și-aș porni bezmetic la plimbare
Hățuind voios coapsele mari
Șfichiuite, ca din întîmplare,
Cu biciușca-mi fină de mărar.

Și-aș umbla prin burguri mai tot anul
Ca să-mi vadă lumea echipajul,
Iar pe capră,-n spate, blond, motanul
Mi-ar păzi onoarea și bagajul

C-un rubin în dinți și trei pistoale
Doldora de gloanțe la centură.
Și, cînd, înspumate, albe, goale,
Ele, mestecînd zăbala-n gură,

Ar izbi nervoase cu piciorul,
Lin oprit alături de fîntînă
Eu le-aș adăpa cu binișorul
Și le-aș da să pape melci din mînă,

Și le-aș pune oje moi pe unghii
Și în coame tragic centrifuge
Izuri iuți ce-ar răscoli rărunchii
Gloatei dezmățate care muge.

Și-aș pleca din nou cu spița roasă
De zefiri prin vechile povești.
De-aș avea o sumă fabuloasă,
Mi-aș lua o mie de calești!

100000000000 dolari!
Emil Brum

Dragoste nemărturisită

Eu miercuri iar am fost la farmacie.
Era o farmacistă
Sensibilă, pedantă, tristă.
Și m-am rugat timid să-mi facă bon.
Ea l-a făcut cu chimic și-a oftat,
Ea a oftat așa, nemotivat;
Și doar făcea cu chimicul un bon!
Și am tușit încet și-am zis pardon...

Eu miercuri iar mă duc la farmacie.

Sonet

Ți-am pus piper pisat în așternuturi
Ca să tresari uimită cînd te culci
Din pat și pijamalele să-ți scuturi
Cu patimă, dorind doar lucruri dulci!

Atunci o să-ți aduc din vechi ținuturi
Mari cozonaci pe care-o să te urci
Gălăgioasă, nuci de zece puduri,
Aluaturi franțuzești, faimoase bulci.

Compoturi limpezi o să-ți torn în ceașcă,
Creme de zahăr ars o să despic
Subtil, lîngă caise-aproape fleașcă,

Pîn' ce sătui de liricul picnic
O s-alungăm motanii din verandă
Ca să dansăm cea mai naivă allemandă...

Cîntec naiv

Nu crini, ci viperi porți în gură!
Pletele-ți zbîrnîie în vînt
A raiuri smulse din scriptură
Și-a iederă ucisă blînd,

Nepotolita mea puștoaică,
Tu, ce mă chemi să te sărut,
Nebună ca o balalaică-n
Permisia unui recrut,

Pe sînii îndopați în silă
Cu zahăr. Ca pe poze-n bîlci
De ne vom giugiuli, ai milă
De un bătrîn motan cu gîlci!

Sfat

Nu mai bate cu degetu-n arbori.
Cine știe ce duh te aude.
Scufundată-n tulpina lui caldă,
Te-ar cuprinde cu brațele-i crude.
M-ai uita. N-aș putea nici măcar
Pumnul mic ca pe-un fruct să ți-l mușc
Pofticios dintre frunzele vii.
Fii cuminte. E-n tine un suflet
Jucăuș ca în mingi și copii.

Scrisoare

Lui Florin Mugur

Nu-mi scrii, nu-mi scrii și vara trece:
Un camion cu cai bolnavi.
De ce nu vrei prin roua rece
Să fim zburdalnici și nababi,
Poeți în corn de vînătoare
Sunînd, cu pantalon bufant;
Îndrăgostiți pîn' la-mbătare
De Turturica-Diamant,
Să strîngem bale de la vacă
În păhărele de lichior;
Mi-e sufletu-n amurg o troacă
În care foi de varză mor
Și vin motani să beie apă
Și-s fluturi putreziți pe fund;
O, ce n-aș da din nou să-nceapă
În noi copilăria, blînd,
Ca-n fructe moi să ni se-nece
Tristețea și s-ajungem bravi.

Nu-mi scrii, nu-mi scrii și vara trece:
Un camion cu cai bolnavi...

Bocet de adult

Surioară, surioară,
Face-m-aș o birjă clară
De surîsuri dulci de fante,
Cu perdelele bufante,
Trasă-n praf pe două mure
Să te port tot în murmure
Pe la chioșcuri și cișmele,
Trîntită pe canapele
Ca să-ți speli trupul de jele.

Și mai face-m-aș garoafă
De pus noaptea-n șip cu apă
Ca să n-ai vise de scroafă.

Și placă de bulion
Să-mi asculți la patefon
Sufletul ca pe-un boston,
De din zori și pînă-n seară,
Surioară, surioară...

Baladă

Eram la mare, tebeciști,
Atît de grași, atît de triști
Și stam la bar, nebînd, fumînd,
În pielea albă tatuînd
Durerile și-apoi plîngînd:
De ce exist, de ce existi?

Femeile cu șoldul gol
Și sufletelul de nămol
Treceau încet, zîmbeau adînc,
Aveau poșetă de oblînc
Și-n fiecare mîn-un țînc
Făcut după un blînd viol.

Tocuri ojate la pantofi,
Sîni mari ce-ar fi plăcut la grofi,
Talii bătute lin de vînt
Priveam, oftam făr-un cuvînt.
Cît de ciudat că ești, că sînt
În piept cu-același rumen of.

Și tot mai tragic surîdeam
Și stam la bar, nu beam, fumam
Țigări străine, lungi, subțiri.
O, preventorii, amintiri!
De ce mă mir, de ce te miri
Că fluturii trag roua-n ham?

Chiuitură

Cînd treci prin oraș ca
Zînele prin ceață –
Pupa-ți-aș caleașca
Pe roata din față –,

Sufletul din mine
Iese-n straie fine
Și-o ia după tine
Pe ulițe pline,

Cu ochii cît ceașca
Și fluturi pe coate –
Pupa-ți-aș caleașca
Pe roata din spate.

Cîntec naiv

Iubita mea îmi poartă scrisorile-ntre sîni
Și e nebună de legat cu funii groase
Și de adus pe-ascuns la mine-acasă
Și de ținut în șir cinci săptămîni.

Zic unii că-i prea mică și nu știe
Cum face roua fluturii să moară,
Cît puf există într-o păpădie,
De unde-și iau motanii scorțișoară.

Dar asta n-are nici o importanță!
Oh, ea nu contenește să mă cheme,
Netrebnică, în fiece vacanță,
Cu chica spumegînd de dulci blesteme!

Și îmi trimite-un milion de poze
Lascive și dilii pîn' la ruină
De-mi vine să sparg melci și să rup roze
Căci – Doamne-Dumnezeule! – i virgină.

Cîntec de pirat

Piratul ce n-avea o mînă
Iubea în taină o balenă,
Dar delicat și plin de jenă
Bea whisky cu cealaltă mînă.

Atunci o vampă făr-un sîn,
Fiindu-i foarte veche-amică
Și pe balene purtînd pică,
Îi arătă, dur, cel’lalt sîn.

Și-astfel piratul făr-o mînă,
Oh, vampei ce n-avea un sîn,
Îi prinse cu cealaltă mînă,
Sub vela trincă, cel’lalt sîn.

Cîntec naiv

Bătut de whisky și de vînt
Ieri am umblat prin tîrg desculț.
Era-n amurg și îngeri mulți
M-au răsfățat ca pe un sfînt.

Zefirul este odios
Pe lîngă pasul tău velin,
Mi-a spus din ei cel mai frumos,
Tu-acuma crezi că mergi pe jos,
Însă plutești precum Hristos
Tras de o lebădă și-un crin.

Un fluture-ți atîrnă greu
Și fraged ca un bolovan.
C-o frînghioară unsă-n seu,
De glezna ta legat, mereu
Îl vei purta, bine sau rău,
Zbătîndu-se în praful van.

Folia rochiilor subțiri
Să nu te sperie nicicînd.
Există-n floarea ce-o respiri
Parfum mai plin de presimțiri
Decît un șold pentru iubiri
Făcut de ceruri pe pămînt?

Bătut de whisky și de vînt
Am străbătut ieri străzi întregi

Desculț, și-oricît ai vrea s-o dregi,
Iubito,-n văzul lumii-ntregi
Am început, naiv, să cînt.

Baladă

Am studiat jurisprudența și cadastrul,
Dar luminozitatea mea de june astru

Fu repede întunecată de femei
Într-un oraș pierdut în nordul Angliei.

Și de atunci străbat oceane-n spume
Bînd catifele, mestecînd lungi gume

Și trimețînd, senin, din naufragii
Îngeri cifrați în sticle drept mesagii.

Iar uneori, cînd valul bate-alene,
Rad cu cuțitul solzii la sirene

Într-un lighean, spre-a fi mai pătimașe,
Și-apoi le bag, plîngînd, în butoiașe.

Bocet de adult

Călină, Călină,
Pomușoară fragă,
La mine-n grădină
Tristețea-i pribeagă.
Melcul nu mai are
Coarne
Să răstoarne
Crinul din picioare
Lîng-un șold de carne.
Roua nu mai știe,
Călină, Călină,
Să-mi stea-n farfurie
Doldora și fină.
Și-mi dă ghes urîtul ;
Cine-o să-mi desprindă
Din funie gîtul
Atîrnat de-o grindă ?

Cîntec naiv

Te-ai răsturnat în clime dulci
Pe cărțile de geografie
În atmosferă-s nori naivi,
Din soluri soarele învie

Și, ca să se reverse-n tine,
Cruzi afluenți te urmăresc.
Cînd vin, ascunzi rîzînd la spate
Sub rochii globul pămîntesc.

Chiuitură

Vino, Tami,-umflată-n blugi,
Pe suflet să mi te culci!

Căci mi-e sufletul divan
Din cele cu arcuri fine,
De-abia-ți ține
Trupul dulce și avan:
Coapsele
Întoarsele,
De-ți pocnesc lin capsele
Și se rup fermoarele
Cînd ți-ndoi picioarele,
Și sînii
Dînd ca hapsînii
Buzna-n toiul săptămînii
Peste mine,
Din bluziță.

Vino, c-o să-ți fie bine
Ca-ntr-o miere de albine,
Leliță...

Epigramă

O, melancolia
Acelor zile :
Palidul scaun Vasile
Iubea pe masa Maria !

Și-n ce bulion
Își îneca infidela
Strecurătoare Angela
Amorul ei pentru ligheanul Napoleon !

Iar sticla Dumitru
Satisfăcea
Tristețea-i de-un litru
C-o patimă grea.

Astfel, întrucît,
Își băga către seară
O sforicică pe gît
Nemaiscoțînd-o-n-afară...

Cîntec naiv

Iubito, hai să mîncăm cretă,
Să bem sticluțe cu cerneală,
Să fim din nou elevii leneși
Din catalogul de la școală.

Ne-am face temele pe mîine
Și hărțile la geografie
Cu sufletele-n munți și-n ape
Fără ca nimeni să ne știe.

Iar la sfîrșitul săptămînii,
Neascultați, uitînd de toate,
Mi-ai arăta, oh, Doamne, sînii
În magazii dărăpănate!

Elegie

Caleașca-mi produce vertij,
În cești de cafea văd ruine,
Paingii cu ghearele fine
Pe care-i purtam drept rubine
La deget acuma-i neglij.

Cu fluturii pînă tîrziu
Alaltăieri tîmplă la tîmplă
Mai stam. Azi mi-e inima tîmpă
Și, iată!, chiar iapa cea scumpă
În șolduri mi-o dau pe-un rachiu.

Să-mi iau un motan psihopomp
Ce-alene lingîndu-și lin nimbul,
Nu eu în zgărduța lui plimbu-l,
Ci el să mă treacă în schimbul
Pîrjoalelor, ca să sucomb?

Niet! Sigur că iar o să port
La-ngustul rever gură arsă
De nimfă, din coapse întoarsă
Spre-a-mi rîde în față. Oh, dar să
Strivim sînii ei ca pe-un tort!

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

orișice
se
poate
bea
am
băut
ieri
o
perdea
vișinie
și-o
traversă
tolănită
pe
sub
trenuri
tandră
moale
și
perversă

Cîntec naiv

Noi sîntem motanii cei grași
Cu vechi magazii în lulea

Și sufletul plin de rîntaș.
Femeile, ele, oh, da!,
Ne-arată pe cerul sublim
Un mult mai eroic destin.
Noi însă, prea leneși, iubim
Adînc doar picioare de scrin
Și-apoi ne culcăm în talaș
De crini geluiți spre-a visa.

Noi sîntem motanii cei grași
Cu vechi magazii în lulea.

Lampă

Lampă cu picioru-nalt,
Cin-te-a așezat pe-asfalt
Ziua în amiaza mare
Și-a aprins
C-un chibrit lins
Roua fitilașului
De te vezi pînă-n cel'lalt
Capăt al orașului?

Lua-te-aș lua la mine-acasă
Să te sui zveltă pe masă,
Nu culcată, ci-n picioare,
Ca să nu se verse gazul,
Să-ți pup glezna și obrazul
Luminos,
Din sticlă tare,
Pînă-n șold flacăra-ți moare
Cu miros...

Viața, mărirea și decăderea Bul-Bukului Dantelat

În roua unui blond havuz
Trăia un pește mult ursuz
Și păduchios și slab de-auz
Ce-și număra mia de scuzi
Din punga pînă la refuz
În roua blondului havuz.

Ci într-o zi, la crepuscul,
Sosi o morsă ca un sul,
La cărți doar chintă și doar ful,
Ea inventase-un mare Bul-
Buk Dantelat pe care nu-l
Ceda decît la crepuscul.

Dar, precum scrie și-n Balzac :
„Vai de picioare cînd nu-i mac“.
Căci peștișorul cel posac
Bul-Bukul Dantelat c-un ac
Îl mîngîie și-acesta : „Pac !“
(După cum scrie și-n Balzac).

De-atunci prin lume, morsa tristă,
Cu lungi mănuși, plînge-n batistă
Trecuta-i viață de artistă
Ștergînd cu ojă de pe listă
Bul-Bukul ce nu mai există,
Îndantelat, prin lumea tristă...

Cîntec naiv

Iubirea noastră este cu păcat.
Oh, toată ziua stăm trîntiți în pat
Ca într-un rai adînc și afînat.

Veșmintele pe trupul tău boghet
Nu ți le pui, ci numai în sipet
Le ții, pe șolduri mîngîiată-ncet.

Papucii de-i încalți, cu chiu, cu vai,
Faci doar un pas și te oprește-un pai
Căci iar te-așezi, sufletu-n ceșți să-mi dai...

Sonet

E ora cînd ciorapu-i mai întins,
Mai leneș, mai ucis de jartieră,
Cînd, indulgentă cu-acel straniu ins
Ce-n vechi veston de catifea disperă,

Îl lași, scoțîndu-ți rochia-nadins,
Să te privească trist din șifonieră
Pînă ce-l simți de crize mov cuprins
Și-atunci îl chemi, calină și lejeră,

La marele dineu, cu coapse goale,
Spre a-i servi rîzînd pricomigdale,
Salături de-ananas și moi languste.

Iar el, avînd lavaliera-n sosuri
Și cu un tirbușon trăgînd din osuri
Măduva roz, sînii va vrea să-ți guste!

Cîntec naiv

Degeaba scrisori cu reproșuri
Îți scriu pentru suflet și trup
Cînd fustele tale în cloșuri
Au trîntori fugiți de la stup

Și cînd doar serafii-s de vină
Că sînii ți-i umflă c-un pai,
Iubito topită-n lumină
Precum o biserică-n ceai.

Elogiu

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Cel greu și alb ca un nămete,
Scos de sub rochii pe-ndelete
Și tăvălit pe largi divane
Ca-n basmele aliotmane.

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Cum să-i gust tainica dulceață,
Cînd o să-l iau, pios, în brațe,
Iluminat, ca pe-o icoană,
Spre-a-mi mîntui vieața-mi vană.

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Lin răsfoind și monoton :
Baudelaire, Verlaine, Lautréamont,
Rimbaud, Nouveau, Apollinaire ;
Ei n-au văzut ce tu-mi oferi !

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
În casa noastră de chirpice
Din balige de pitulice
Blînd frămîntate-n brume groase
De-un serafim cu-aripi stufoase.

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Cărînd senin găleți cu apă
Din care căni adînci se-adapă,
Băgînd surcele sfinte-n plită
Linse de flăcări ce excită.

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Precum elevul profesoara
Și-o-nchipuie-n vacanțe, vara,
De dimineață pînă seara...

Scrisoare

Lui Nichita Stănescu

Oh, Nichita, oh, Nichita,
Mă apucă Infinita
Cu o mînă lungă, tristă
Care nici nu mai există...

Cotcodac de prună rece,
Emil stă, Femeie trece
Fleașcă prin bufetul Zimbrul.
(I-aș lipi acestei moapse
Pupăcioase, ca pe-un timbru,
Sufletul meu cald pe coapse!)

Doamne, ce duioase turțuri!
Mi se face mintea țurțuri
De lumină țiuită,
Turțuri-Țari topiți pe plită...

Oh, Nichita, oh, Nichita,
Mă apucă Infinita
Cu o mînă lungă, tristă
Care nici nu mai există...

Policier

Plantă mică și păroasă,
Am în mine o angoasă
De parc-aș fi urmărit
De un ucigaș plătit
Să mă-mpuște
(După-masă, pe la șase,
Cînd tipi deghizați în pluș te
Duc spre, lin,
Zăcătorile de crin)
C-un glonț, în plin univers,
El venind din sens invers
În trenci bleu și ochelari
Stacojii,
Pe o ploaie foarte fină
Și-un pistol d-ăl cu surdină
Ce trage prin buzunar
De cazi lat pe trotuar
Și cred toți că „dom'le-i beat“,
„Hai să ne-adunăm, copii!“,
Tu fiind decedat...

Sonet

Azi vom pleca spre fericire
Cu diligența de Lyon!
Vom lua cu noi cinci elixire
De-amor, motanul din blazon
Și un prosop ca să ne ștergem
De-amurguri fața cînd ne-oprim.
Oh, și-o să mergem, și-o să mergem
Pe drumuri vechi cu praf intim,
Rupți de-amintiri, spuziți de rouă,
Roțile-n spume, caii-n unt,
La bor c-o pană de struț nouă
Și-n suflet nimiciți mărunt,
    Purtînd iubirii roz esența,
    Pîn' la Lyon cu diligența.

Cîntec naiv

Tu ești o iapă efemeră,
Eu sînt un crin umflat de vînt,
Parfumul meu prelung disperă
Peste această calmă sferă
Din rouă, aer și pămînt.

Petala-i cărămidă veche
De grajduri tandre și pustii.
Cu nări adînci și-ntr-o ureche
Sub coama ta fără pereche
Vai, niciodată n-o să vii.

Ci voi rămîne veșnic moale
În spatele unei amiezi
Cînd melcii fac bule papale.
Pe tine, de la bot la șale,
Fluturii sta-vor în grămezi...

Baladă

Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit cu zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cad, șase-nouă, între sînii
Ce-i țin pios în palma mîinii
Și le sărut țuguiul sfînt.

Nu-i fluture să îmi despoaie
De rouă sufletul, nici ploaie,
Pungi pline cu parfum solid
Să îmi dizolve, în ibrice
Electrice și inamice,
Iubirea ce în ele-o-nchid.

Pieptarul tăbăcit cu ambră
Mă apără de viața tandră.
Citesc, spre-a nu muri, Villon.
Căpșuna-mi lecuiește guta
Și te ador în absoluta
Pîlnie grea de gramofon,

Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit cu zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cînd, șase-nouă, între sînii
Ce-i țin pios în palma mîinii,
Cad și le pup țuguiul sfînt.

Chiuitură

Mi-am pus rouă la rever,
Pantaloni de ofițer
Cu vipușcă
Bleu ce mușcă
Sufletul de muierușcă,
Și șapca
De fluturi dulci
Luați cu hapca
De pe blugi
Cu prispă, de văduvă
Curentată-n măduvă
Lîngă putina de varză,
Arz-o visu-n somn s-o arză!,
Și ciorapii din pieliță
De uger de bivoliță:
Purtătoru-i gingaș-criță.

Căci eu sînt serafu-n care
Tristețea a prins lin floare,
Cine o miroase-o dată
Moare
Crăcănată!

Scrisoare

Lui Radu Petrescu

În fundul acelei provincii
    jucam pînă-n zori biliard
    cu marele-artist Leonard
    o da Vinci.

Pe urmă, tablouri vivante
    făceam, printre fluturi, lejer,
    cu palidul Alighier
    i Dante.

Și-n ceşti distilam sîni mai rari ca
    IDEEA (ce risc îngeresc!)
    alături de tristul Francesc
    o Petrarca.

Balada Piratului Negru

Îmi era la haină gaica
De argint și beam vîrtos
Numai romuri de Jamaica
Din sticle cu gîtul gros.

Căci eram Piratul Negru,
Făr-un ochi și făr-o mînă,
Dar cu sufletul integru,
Necotrobăit de rîmă.

Cel vestit de orologii
Prin bătăi adînci de pleoape,
De cădeau din bărci toți dogii
La Veneția, pe ape.

Precum Kidd, setos de sînge
Și comori, pe mări în spume,
C-o ghiulea putînd înfrînge
Orșice ambarcațiune.

Și ne-nvins decît de sînii
Mamei Vampe de pe-un bric,
Rozbombați deasupra cîrmii,
În Oceanul Pacific!

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

fluturele
de
dulap
cu
parfum
de
crin
în
cap
zboară
peste
o
femeie
ce
capotul
și-l
descheie
ca
să
i
se
vadă
țîța
cu
ochi
mari
se
uită
mîța

Corespondență

Ne vom trimite plicuri din ce în ce mai mari,
La început cît numai o petală,
Apoi cît frunza crudului arțar,
Pe urmă, oh, cît tine-n pielea goală!

Poștașii vor înnebuni pe rînd
De ce li se întîmplă seara-n tolbe,
Cînd timbrele-s în flăcări și cîntînd
Scrisorile-și spun dulci-ni-le vorbe.

Dar nici c-o să ne pese, ci mereu
O să ne scriem alintat și proaspăt
Pînă ce-n mila-i, bunul Dumnezeu
Se va-ndura, iubito, să-ți fiu oaspăt!

Cîntec naiv

De sub o fragedă batistă
Un mosorel cu ață tristă
A murmurat fragil și bleau :
„Ce mai încoace și-ncoló,
Vieața este dată s-o
Trăim ca-n parcuri de Watteau !“.

Sonet

C-un dedițel în vîrful ghetei și
Cravata-namorată de-o șopîrlă,
Prin bura dimineții voi veni
Sînii naivi să ți-i trezesc c-o sfîrlă

Din chichineața lor de organdi
Ca-n viață plini de zel să se azvîrlă
Și să-i apăs cu degetul : bi-bi!!,
În timp ce printre ei, oh, Doamne, gîrlă

Vor curge sărutările în jos
Făcînd bulboane lii lîngă buric ;
Și-atunci, deodată palid și sfios,

Voi scoate-un flutur cald din buzunar
Și-acolo unde el va sta un pic
Vom trage linioară de hotar...

Cîntec naiv

Noi bem plictisiți vitrion
Și crude infuzii de ceai

Și-avem la manșete buton
Obraznic de rouă corai
Și mari pălării cu aripi
Plutind ba pe flori, ba pe cap.
Noi sîntem nostalgicii tipi
Tînjind lîngă porți de dulap
De unde ne-așteaptă-n balcon
Moi cărnuri frumoase, dar, vai!,

Noi bem plictisiți vitrion
Și crude infuzii de ceai.

Numărătoare pentru puștoaice și babalîci

nimfa
și
cu
faunul
vor
să-ți
fure
scaunul
faunul
și
nimfa
vor
să-ți
sugă
limfa
bum
bum
și-o
sticluță
cu
parfum

Bocet de adult

Duce-m-aș, tot duce-m-aș
Să pasc troscot pe imaș
Cu boii și vacile
Că-mi pierdui noroacele
Și nu pot să-mi mai mîngîi,
C-un flutur la căpătîi,
Sufletul dintîi.

Nici mai am motan la scară
În livrea gri de nucșoară,
Nici găleată la fîntînă
Ce prindea în zori smîntînă
De rouă, la îndemînă,
Nici gard proaspăt, nici portiță
Să-mi facă din clanță fițe
Fel de fel
Cu clinchet de clopoțel.

De aceea plîng și-ți spun
(Cățăra-m-aș în căpșun!):
Copilă cu blugișori,
Vino-n drum
Să te sugrum

De talie ca pe flori
Și dă-mi gura
Și dă-mi totul
Ca faimoasa Nastasie,
Precum scrie
Dostoievski-n *Idiotul*!

Cîntec naiv

Pe sînii tăi înalți aeru-i tare.
Mult mai profund respir în preajma lor
Și totuși, vreau, iubito, să cobor,
Becisnicul de mine, la picioare!

Oh, șoldul tău de carne, adormit,
Gol ca un crin, împurpurîndu-mi nimbul,
Cum să m-abțin să nu-l sărut în schimbul
Sînilor albi cu fruntea-n infinit?!

Dintr-o scorbură de morcov
(1998)

Deodată

Deodată-n aer se înalță un pahar
Și nici o mînă de femeie nu-i să-l țină,
Și-atunci paharul de cristal se-nclină
Și-ncet dintr-însul se prelinge-o mînă
Cu degetele retezate...

Tamaretă

Dacă lui Lou vaginu-i cînta Apollinaire,
Tamáriușka, eu ție ce aș putea să-ți cînt?
Piersica-nchisă-n flăcări de rouă și piper
Păzită de un înger cu lancea tremurînd?

Trifoi-frăguț cu patru petale de amor
Plușate de-o femeie nostalgică și șuie?
O, lasă-mă să-ți mîngîi cu gura un picior
Pînă acolo unde piciorul geamăn suie.

Și apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist și viața-mi topită-n dulci păcate.
Și dă-mi ca pe-o icoană cărnoasă, să mă rog,
Curul bîrfit zburdalnic de coapsele-ți surate.

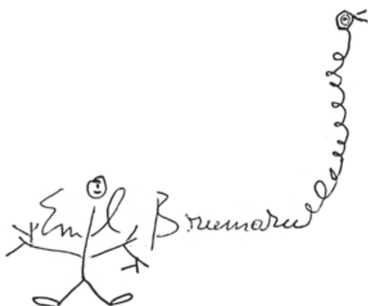

Dacă lui Lou vaginu-i cînta Apollinaire,
Tamariuska, eu ție ce aș putea să-ți cînt?
Piersică-nchisă-n flăcări de rouă și piper
Păzită de un înger cu lancea tremurînd?

Trifoi-frăgut cu patru petale de amor
Plusate de-o femeie nostalgică și suie?
O, lasă-mă să-ți mîngîi cu gura un picior
Pînă acolo unde piciorul geamăn suie.

Și apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist și viața topită-n dulci păcate.
Și dă-mi ca pe-o icoană cărnoasă, să mă rog,
Curul bîrfit zburdalnic de coapsele-ți surate.

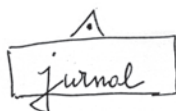

Jurnal

O sută de ani de război
Amarnic începe-ntre noi.
Voi fi invizibil și trist.
Vei crede că nici nu exist.
Ci eu, din strategi cel mai fin,
Vampir prins de verzii tăi sîni
Cu ghearele-aripei înfipte în sfîrcuri
Voi suge dulceața din smîrcuri
Încît o să cazi lată-n pat
Și chiar o să mugi
Cu fermoarul stricat
La blugi!

O sută de ani de război
Amarnic începe-ntre noi.
Vei fi invizibil și trist,
Vei crede că nici nu exist.
Ci eu, din strategi cel mai fin,
Vampir prins de verzii tăi sîni
Cu ghearele-aripei înfipte în sfîrcuri
Voi suge dulceața din smîrcuri
Încît o să cazi lată-n pat
Și chiar o să mugi
Cu femoarul stricat
La bilugi!

Emil Bruuumaaaruuu

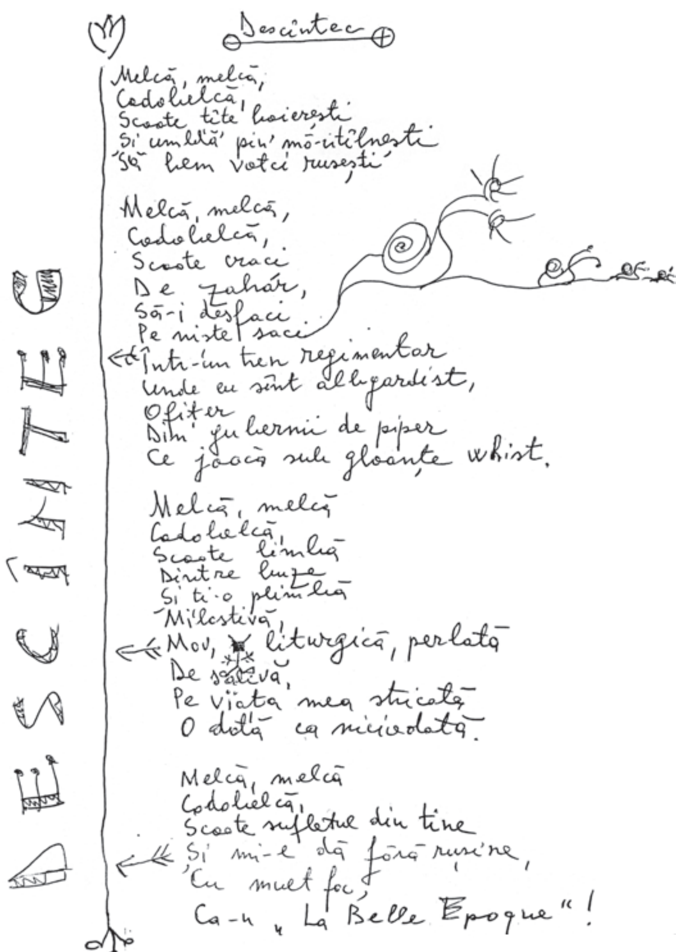
Descîntec

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate țîțe boierești
Și umblă pîn' mă-ntîlnești
Să bem votci rusești.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate craci
De zahár,
Să-i desfaci
Pe niște saci
Într-un tren regimentar
Unde eu sînt albgardist,
Ofițer
Din gubernii de piper
Ce joacă sub gloanțe whist.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate limbă
Și ți-o plimbă
Milostivă,
Mov, liturgică, perlată
De salivă,
Pe vieața mea stricată
O dată ca niciodată.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate sufletul din tine
Și mi-l dă fără rușine,
Cu mult foc,
Ca-n „La Belle Époque"!

Dare de seamă
Scrisă c-o clamă,
Către Yvonne de Burgundia,
Uimit pe la sîni ce rotundă-i ea

Motto : *Ca să scrii bine poezie trebuie să fii asistat...*
(H.-R. Patapievici)

Poetul ține lin pe suflet
Podul aprins și beciul umed,

Roua cumplită, focul blînd,
El stoarce fluturii din vînt,

Prinde cișmele cu miez roz
Asupra faptului apos

Și lîngă gropi adînci de var
Las-un semeț mărgăritar.

Sufletul lui se-nchină-ncet
La Sfînta Sîrmă Violet,

La coropișnițele dragi
Din sticle-n care paiu-ți bagi,

La crăpăturile ce-n zid
Nesățioase uși deschid,

La vechile, recile plite
Sub lacrimi calde prăbușite ;

Dare de seamă
Scrisă c-o clamă,
Către Yvonne de Burgundia,
Uimit pe la sâni ce rotundă-i ea

Motto
„Ca să scrii bine poezie trebuie
să fii asistat...“ (H.-R. Patapievici)

Poetul ține lin pe suflet
Podul 'aprins și le'cine umed,
Roua cumplită, focul lelind,
El stoarce fluturii din vânt,
Prinde cizmele cu miez roz
Asupra 'faptului apos
Și lingă gropi adânci de var
L'es-un semeț mărgăritar.
Sufletul lui se-nchină-ncet
La Sfânta Sârmă Violet,
La coropișnițele dragi
Din sticle-n care pruncii bagi,
La clopotnițe ce-n zid
Nesățioase uși deschid,
La vechile, recile plite
Sub lacrimi calde prăbușite.

[illegible]!

urmează pe verso

Dînsul se-mbracă-n flenduri moi
Cu largi revere de oloi,

Pe cap își pune, pălării,
Verandele portocalii,

Și se încalță în parfume
Umblînd pe străzi cu gîndu-n spume

Spre a se pierde-apoi, de viu,
În ceața unui nimb trandafiriu...

Dînsul se-mbracă-n flenduri moi
cu largi revere de oloi,

Pe cap își pune, pălării,
Verandele portocalii,

Și se încalță în parfume,
Umblând pe străzi cu gânduri spume

Spre a se pierde-apoi, de vie,
În ceața unui nimb trandafiriu...

distihuri.

Emil Brumaru

Cîntec naiv

Pe sînii tăi dau o para de aur,
Pe șoldul tău dau încă o para,
Pe sufletul închis în lăcățele
Mi-aș da și calul meu cu tot cu șea.

Ți-aș pune pe buric coroană caldă
De buze moi răsfrînte a desfrîu,
În carnea ta cu maluri parfumate
M-aș revărsa zglobiu ca un pîrîu!

Pe sînii tăi dau o para de aur,
Pe șoldul tău dau încă o para,
Pe sufletul închis în lăcătele
Mi-aș da și calul meu cu tot cu șea.

Ți-aș pune pe lunic coroană caldă
De luțe mai răsfrînte a desfrîu,
În carnea ta cu moluri parfumate
M-aș revărsa zglobiu ca un pîrîu!

Brumaru Emil

De-aș avea o sumă fabuloasă

De-aș avea o sumă fabuloasă
I-aș lua iubitei blugi feerici,
De-ar ieși toți popii din biserici,
Lăsînd nunți, botezuri, parastase,

Ca s-o vadă-alene cum se plimbă-n
Ținte și tigheluri, suflecată.
Ci atunci, pocnind blazat din limbă,
Eu i-aș cere blugii să și-i scoată,

De-ar cădea trăsniți pe loc toți popii
Și-ar țîșni buluc din ziduri sfinții
Bîjbîindu-i trupul ca miopii,
Oh, pînă la pierderile minții!

¡De-aș avea o sumă fabuloasă!

De-aș avea o sumă fabuloasă
I-aș lua Tulniței blugi feerici,
De-ar ieși toți popii din biserici,
Lăsînd nunți, botezuri, parastase,

Ca ~~[illegible]~~ s-o vadă-alene cum se plimbă
Ținte și tigheluri, suflecată.
Ci atunci, pocnind blazat din limbă,
Eu i-aș cere blugii să și-i scoată,

De-ar cădea trăsniți pe loc toți popii
Și-ar ieși buluc din ziduri sfinții
Bîjbîindu-și trupul ca miopii,
Oh, pînă la pierderile minții!

100000000000 dolari

Emil Brumaru

Confesiunile unui băutor de ceai (I)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Tu ai ceva vrăjitoresc.
Ceainicul alb, ceaiul prea negru
Pe care facu-mi-l și dregu-l
Cristalizează-n cești, integru
Încît în loc să-l beau, ca blegul
Încep să scriu cum îngeri cresc

Și între aripi duc un fruct
Prin aerul nerăbdător
De a-mi sări în ajutor
Cu geana să-l despic ușor
Și cu lumina ochilor
Miezul să-i pipăi ne-ntrerupt.

Și dintr-o dată simt c-orbesc!
Oh, lîng-un sîmbur, pe mătasă,
Trupul tău este!, îmi apasă
Pupila, greu, mustind de-amiază,
Nelegiuit trup de mireasmă
Cu șolduri ce-mi îngăduiesc...

Confesiunile unui hoinar de ceai

Tu ai ceva vrăjitoresc.
Ceainicul alb, ceaiul prea negru
Pe care facu-mi-l și dregu-l
Cristalizează-n ceşti integru
Încât în loc să-l beau, ca blegul
Încep să scriu cum îngeri cresc

Şi între aripi duc un fruct
Prin aerul nerăbdător.
De a-mi sări în ajutor
Cu geana să-l despic ușor
Şi cu lumina ochilor
Miezul să-l pipăi ne-ntrerupt.

Şi dintr-o dată simt c-orbesc!
Oh, lîng-un sîmbur, pe mătasă,
Trupul tău este!, îmi apasă
Pupila, greu, mustind de-amiază,
Nelegiuit trup de mireasmă
Cu şolduri ce-mi îngăduiesc...

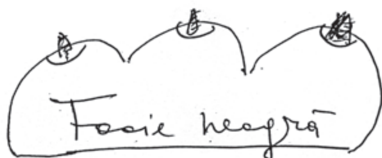
Emil Brumaru

Foaie neagră

Foaie neagră Dostoievski,
Hai să ne-nfundăm pe Nevski
Prospekt într-o crîșmă veche,
Să-ți torn lacrimi în ureche
Și să fim prieteni scumpi
Și să ne pupăm pe bumbi.

Rochie cu franjuri mov,
Mi-e urît și mi-e Cehov.
Tu exiști, eu nu exist,
Trece-trece trenul mixt
Ce ne vine dimpotrivă
Cu locomotivă...

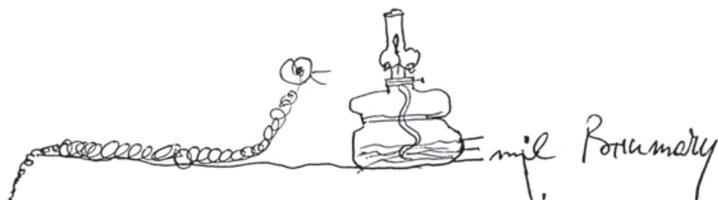
Simt că-ncepe iar deruta,
Eu îmi beau prin baruri suta,
Tu în turnuri stai ca muta,
Fă, crăpa-ți-ar pergamuta
Din bikini
În craci lungi și orfelini...

Foaie neagră Dostoievski,
Hai să ne-nfundăm pe Nevski –
Prospekt într-o crâşmă veche,
Să-ţi torn lacrimi în ureche
Şi să fim prieteni scumpi
Şi să ne pupăm pe lumbi.

Rochie cu franjuri mov,
Mi-e urât şi mi-e Cehov.
Tu exişti, eu nu exist,
Trece-trece trenul mixt
Ce ne vine dimpotrivă
Cu locomotivă...

Simt că-ncepe iar deruta,
Eu îmi beau prin baruri suta,
Tu în turnuri stai ca muta,
Fă, crăpa-ţi-ar pergamuta
Din bikini
În craci lungi şi-orfelini...

Un distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern

Apollinaire mi-a spus: „Cînd Maia
Trece prin ploaie, ia foc ploaia!".

Un distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern

Apollinaire mi-a spus: „Cînd Maia
Trece prin ploaie, ia foc ploaia!"

Emil Brumaru

Chiuitură

Dacă vrei să umbli goală
Ia-mă-n garda personală
Să te apăr, trist, cu flinta
Pe unde-i mai creață minta
Și onoarea, cu cosorul,
Pe unde-i mai roș bujorul.

De din deal și pînă-n vale
Voi purta două pistoale
Pentru fesele matale
Ca să nu le piște
Niște
Mangafale.

De din vale pînă-n deal,
Te-oi sui, mîndro, pe cal,
Drept în fața mea,
În șea,
Cu picioarele așa.
Kitsch!
Lua-le-aș la toți mucii-n bici!

Iar lîngă Mitropolie
Te-oi da jos cu gingășie
Să mă-nchin, lin, și să plîng
În buricul tău adînc...

Chiuitură !!!!!!!!!!!!!

Dacă vrei să umbli goală
Ia-mă-n garda personală
Să te apăr, trist, cu flinta
Pe unde-i mai creață minta
Și enoarea, cu coșcorul,
Pe unde-i mai roș lujorul.

De din deal și pînă-n vale
Vei purta două pistoale
Pentru fesele matale
Ca să mi le piște
Niște
Mangafale

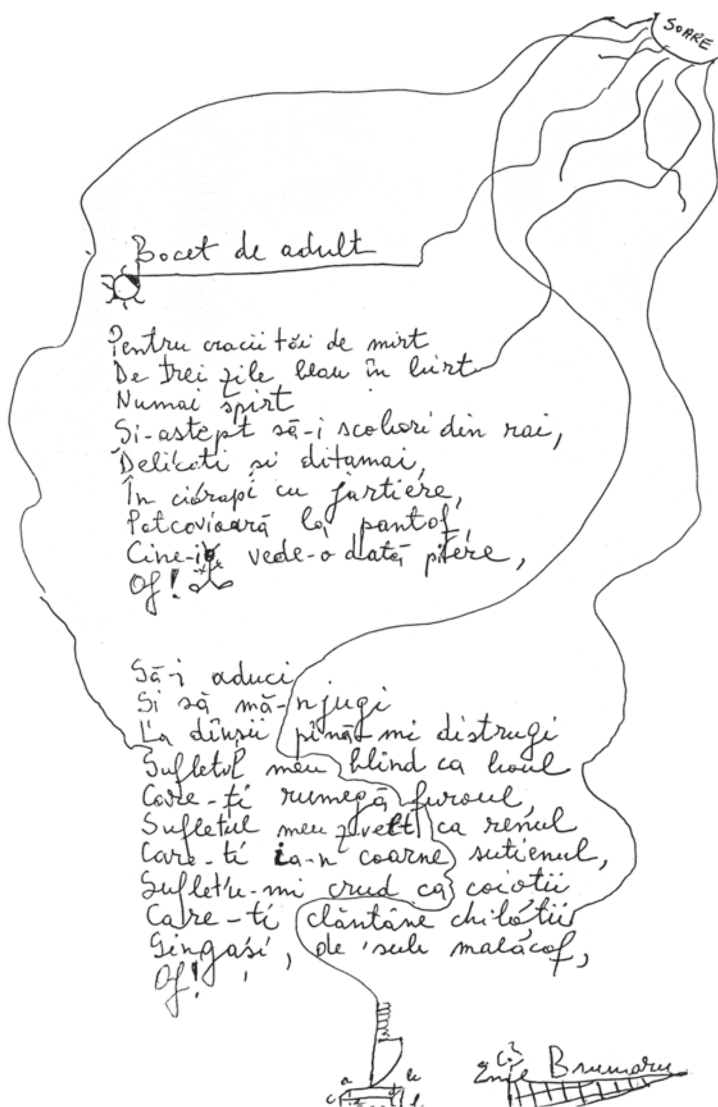
De din vale pînă-n deal,
Te-ai sui, mîndro, pe cal,
Drept în fața mea,
În șea,
Cu picioarele așa:
Kitsch!
Lua-le-aș cu toți mucii-n lici!

Iar lîngă Mitropolie
Te-ai da jos cu gingășie
Să mă-nchin, lin, și să plîng
În buricul tău adînc . . .

Bocet de adult

Pentru cracii tăi de mirt
De trei zile beau în birt
Numai spirt
Și-aștept să-i scobori din rai,
Delicați și ditamai,
În ciorapi cu jartiere,
Potcovioară la pantof,
Cine-i vede-o dată piere,
Of!

Să-i aduci
Și să mă-njugi
La dînșii pînă-mi distrugi
Sufletul meu blînd ca boul
Care-ți rumegă furoul,
Sufletul meu zvelt ca renul
Care-ți ia-n coarne sutienul,
Sufletu-mi crud ca coioții
Care-ți clănțăne chiloții
Gingași, de sub malacof,
Of!

Bocet de adult

Pentru cracii tăi de mirt
De trei zile beau în birt
Numai spirt
Şi-aştept să-i scobori din rai,
Delicaţi şi ditamai,
În ciorapi cu jartiere,
Potcovioară la pantof,
Cine-i vede-o dată piere,
Of!

Să-i aduci
Şi să mă-njugi
La dânşii până-mi distrugi
Sufletul meu blind ca boul
Care-ţi rumegă furoul,
Sufletul meu zvelt ca renul
Care-ţi ia-n coarne sutienul,
Suflet'u-mi crud ca cocoţii
Care-ţi clănţăne chiloţii
Gingaşi, de 'sub malacof,
Of!

Emil Brumaru

Dintr-o scorbură de morcov (I)

(Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Ți-e atît de flămînd duhul
Parfumat din carne,
De ți-a mers în lume buhul
Că aștepți
Cu sînii drepți
Și coapsele curbe-n
Urbe
Dumnezeu să te răstoarne
Pe-o foiță de scriptură
Să-i dai mură
Coaptă-n gură,
Actoriță!

Dintr-o scorbură de morcov. (I)

(Rețetă fratelui lui Robinson Crusoe)

Ți-e atât de flămând duhul
Parfumat din carne,
De ți-a mers în lume lutul
Că aștepți
Cu sânii drepți
Și coapsele curbe-n
Curbe
Dumnezeu să ți răstoarne
Pe-o foiță de scriptură
Să-i dai mură
Coaptă-n gură,
Actoriță!

Emil Brumaru

Cînticel

(Interpretează Maia Morgenstern)

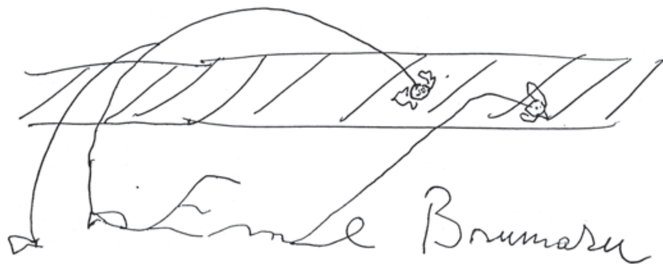
Spune-mi drept, ce chiloți ai,
Bleu-jandarm sau galben-pai,
Cînd treci gingașă-n tramvai
Pe la margine de rai?

C-am înnebunit cu toții
Să-ți vedem un pic chiloții,
Stînd de-o săptămînă-n stății
Cu gîtul pe șina roții!

Pe lune!

Spune-mi franș, ce chiloți ai,
Bleu-jandarm sau galben-pai,
Cînd treci gingașă-n tramvai
Pe la margine de rai?

C-am înebunit cu toții
Să-ți vedem un pic chiloții
Stînd de-o săptămînă-n stații
Cu gîtul pe șina roții!

Bocet de adult

Îmi tot trece, îmi tot trece
Prin față un flutur rece
Și cînd număr am iar zece
Degete la mîni
Și iar șapte
Zile-n săptămîni
Deșarte...

Bocet, da' bocet de adult!

Îmi tot trece, îmi tot trece
Prin față un fluture rece
Și când număr am iar zece
Degete la mâini
Și iar șapte
Zile-n săptămâni
Departe ...

Emile, da' Emile Brumaru!

Scrisoare

(Arhivele detectivului Arthur)

Cu trei cafele mari și-o votcă mică
Ce aș putea să-ți scriu, la o adică,
O, Leonid Dimov, în clipa scurtă
Cînd toți halesc în jur ciorbă de burtă
În putred-viermănoasa „Cireșică“ ?

Privesc pierdut cum saltă vrăbiuța
Umflată pe cimentul gri și-s huța
Nostalgic huța dus de-un country dulce
Șoptit de-un cow-boy ce și el se duce
Pierzîndu-i-se-n praful copt căruța,

În timp ce-ntr-un saloon vechi decăzuta
Prințesă bielorusă stă ca muta
Și-așteaptă și își scuipă lin plămînii
Deși la fel de albgardiști i-s sînii
Și-n cracii infiniți la fel reduta.

Căci dînsul va găsi precis comoara!
Harta secretă are-un semn cu gheara
Făcut de crîncenul Crac-De-Furnică.
O, Leonid Dimov, m-apucă seara
În putred-viermănoasa „Cireșică“
Și-ncepe-ncet-ncet, să-mi fie frică...

Cu trei cafele mari și-o votcă mică
Ce aș putea să-ți scriu, la o adică,
O, Leonid Dimov, în clipa scurtă
Când toți halesc în jur ciorbă de burtă
În putred-viermănoasa „Cireșică"?

(huță)

Privesc pierdut cum saltă vrăbiuța
Umflată pe cimentul gri și-s huță
Nostalgic dus de-un „country" dulce
Săpat de-un cow-boy ce și el se duce
Pierzându-și-se-n praful copt căruța,

În timp ce-ntr-un saloon vechi
Prințesă fiicorușă stă ca muta
Și-așteaptă și își scuipă din plămâni
Piepții la fel de olipardiști i-s sânii
Și-n cracii infiniți la fel ~~domnita~~ redută.

Căci dânsul va găsi precis comoara!
Harta secretă are-un semn cu gheara
Făcut de crâncenul Crac-De-Furnică.
O, Leonid Dimov, mă-apucă seara
În putred-viermănoasa „Cireșica"
Și-ncepe-ncet-încet, să-mi fie frică...

Emil Brumaru

Bocet de adult

Azi-i luni, mîine e marți,
De lacrimi ochii mi-s sparți
Și de-abia mai pot umbla
Cu gîndul sub fusta ta
Cea neagră, de catifea,
Care mă distruge lent
Și dulce ca-n Orient.

Azi-i marți, mîine e miercuri,
Să-ți simt trupul cum ți-l strecuri
Ca prin ciur, în pat, ți-aș da
Mărgele, motani, halva,
Calul meu cu tot cu șea,
Și viața, și opera
Subțirico!

Azi-i miercuri, mîine-i joi,
Fă-mă, Doamne, kil de-oloi
Să mă toarne-ntr-o salată
Fragedă, cu frunza lată,
Oana Pellea,
Înmuia-i-aș toate celea.

Azi-i joi, mîine e vineri,
Lasă-mă, fără rețineri,
Să-ți scot izmănuțele,
Sărutu-ți mînuțele,
Ca să-ți văd iar soarele,

Sărutu-ți picioarele
Cu razele-n cîrlionți
Și-apoi să mă-mpușc c-un glonț:
Piuuuuuuuu.................
Pe lume să nu mai fiu...

Beat de adult

Azi-i luni, mîine e marți,
De lacrimi ochii mi-s sparți
Și de-abia mai pot umbla
Cu fundul sub fusta ta,
Cea neagră, de catifea,
Care mă distruge lent
Și dulce ca-n orient.

Azi-i marți, mîine e miercuri,
Să-ți simt trupul cum ți-l strecuri
Ca prin ciur, în pat, și ți-aș da
Mărgele, mătăni, halva,
Calul meu cu tot cu șea,
Și viața, și opera,
Sulițirico!

Azi-i miercuri, mîine-i joi,
Fă-mă, Doamne, kil de-olai
Să mă toarne-ntr-o salată
Fragedă, cu frunza lată,
Lelea,
Înmuia-i-aș toate celea.

Azi-i joi, mîine e vineri,
Lasă-mă, fără rețineri,
Să-ți scot mănuțele,
Sărutu-ți mînuțele
Ca să-ți văd iar soarele,
Sărutu-ți picioarele
Cu razele-n cîrlionți
Și-apoi să mă-mpușc c-un glonț:
Piuuuuuuuu.................
Pe lume să nu mai fiu...

Emil Brumaru

Ravagiile alcoolismului
(dezintoxicările lui Julien Ospitalierul)

Către Ilie Constantin

O nimfă frumoasă coz
Iubea tristă-un chiparos.

Însă chiparosul, trist,
Iubea dulce-un ametist.

Însă ametistul, dulce,
Iubea leneș trei lăptuce.

Însă lăptucile, leneș
Iubeau pe Curcanul Peneș.

Însă, vai, Peneș Curcanul
Își iubea numai motanul.

Și-astfel toți cei mai de sus
Făceau cu alcool abuz
În insula Santa Cruz :
Blues !!!

Ravagiile alcoolismului

către Ilie Constantin:

O nimfă frumoasă cât
Iubea-n tain-un chiparos.
Însă chiparosul, ~~leneș~~ trist,
Iubea dulce-un ametist.
Însă ametistul, dulce,
Iubea leneș trei lăptuce.
Însă lăptucile, leneș,
Iubeau pe Curcanul Peneș.
Însă, vai, Peneș Curcanul
Își iubea numai motanul.
Și-astfel toți cei mai de sus
Făceau cu alcool abuz
În insula Santa Cruz:
Blues!!!...

(Însă) Emil și Brumaru
Iubeau doar ienibaharul,
Și cleștarul, și mărarul...

Viața și moartea Reparatei

(Piesă-n părți)
Regia: Alexandru Dabija

1. *Apariția Reparatei*

Bucătăria părea infinită...
Melci răscopți pluteau în rîntașuri brodate pe plită,
Se auzeau gemete dulci în piulițele vechi de piper
Și-nvins, într-un colț, aproape de geam, valsa un cuier
Somnoros.
Nimeni nu bănuia ce o să-nceapă.
Căci deodată, lîngă bulbul acela de ceapă,
A apărut în caleașcă de sos,
Cu buzele groase și buricul adînc,
C-o poșetă de mușama la oblînc
Și trei sîni cît găleata,
Ronțăind sévigné șocolata,
Reparata!

2. *Dulapul îndrăgostit*

Într-o zi, aproape de seară,
Reparata a văzut un dulap prin aer cum zboară.
Ceșcuțele lui cădeau transparente și tandre,
Luminînd ca niște moi policandre.
Apoi s-a făcut întuneric. Tocmai luase un borcan de dulceață
Să și-l toarne pe sînii scoși din capot,
Cînd dulapul i-a zis cu o voce aleasă:
„Te iubesc, nu mai pot,
Vreau să te ung cu budincă
De mere pe carne“. Fiindcă

I s-a făcut frică, Reparata s-a dezbrăcat.
Dulapul n-a mai zburat.

3. *Portocala de după amiază*

Într-o altă după amiază, fără să-i pese,
Cu un steguleț verde-pal înfipt între dalbele-i fese,
Reparata stătea plină de grație și melancolie
Întinsă pe-o masă din sufragerie.
Era cald. Afară gîndacii se îmbătau cu sirop de urină
Străvezie de iapă. Părînd că suspină
Lumina trecea prin butelii de-oloi și oțet.
Orologiul bătu ora patru încet...
Atunci, cu baston cu măciulie de surîs,
Cu mănuși de antilopă și cravată de batist,
A ieșit din garderobă un domn trist
Și loial.
S-a apropiat de masă cu o nesfîrșită sfială
Și, rostogolind pe pielea ei goală
O portocală rotundă,
Ea a simțit cum dragostea, acest sentiment minunat, o inundă!!

4. *O crimă perfectă*

În camera plină de fluturi în care se joacă popice
Reparata lăsase veșmintele albe să-i pice
Pe jos, unde dorm sub podele vampirii bătrîni,
Și, rămasă doar c-o dantelă albastră-ntre primii doi sîni,
Frivolă și imobilă,
Aștepta să fie lovită de bilă.
O, am luat bila cea mai frumoasă, de diamant,
Și-am zvîrlit-o, visător și galant,
Spre trupul ei cald.
Bila a fost un timp de parfum, apoi de smarald,
De regret, și la urmă, moale și grea ca un fruct,
În coapsa ei dansul naiv și-a-ntrerupt.
Reparata murise... Mi-am șters fericit
Amprentele de pe bilă, acum de amurg, și-am fugit...

Cortina

Paisprezece versuri macre

E-o toacă sfîntă-n mersul tău pe tocuri
Lungi de pantof, ce-mi oblojește rana.
Cînd pîn' l-asfalt ți-ajunge, laic, geana,
Îmi cresc în suflet fluturi smocuri-smocuri.
Pătrunzi cu sînii aeru-ntre raze,
Le dai deoparte. Soarele-i ars aprig,
În cer, de trupul ce ne vizitează
Lin pe pămînt. Despici clipa amarnic
Cu șoldurile. Sfîrcuri sparg parfume :
Ziduri căzînd în franj de păpădie.
Orice mișcare face-n juru-ți spume.
Să te pupăm deja e-o datorie-n
    Pios pelerinaj spre roua părții
    Dulce de carne-n care tu ne hărțui.

Paisprezece versuri macre

E-o toacă sfântă-n mersul tău pe tocuri
Lungi de pantofi, ce-mi oblojește rana.
Cînd pin' l-asfalt ți-ajunge, laic, geana,
Îmi cresc în suflet fluturi smocuri-smocuri.
Pătrunji cu sînii acum-ntre raze,
Le dai deoparte. Soarele-i ars aprig,
În cer, de trupuri ce ne vizitează
Lin pe pămînt. Despici clipa amarnic
Cu șoldurile. Sfîrcuri sparg parfume:
Ziduri căzînd în franj de păpădie.
Orice mișcare face-n juru-ți spume.
Să te pupăm deja e-o datorie-n
Pios pelerinaj spre roua părții
Dulce de carne-n care tu ne hărțui

Emil Brumaru

Scrisu-am, fiind mahmur,
Fără bec la abajur

(Bocește fratele lui Robinson Crusoe)

Mladă Madă,
Vin’ și adă,
Trupul tău precum o spadă,
Cu sînii mari și de pluș
De o parte și de alta
De tăiuș.
Și mai adă,
Mladă Madă,
Ceea ce-i și stuf și baltă
Dulce
Între craci lungi, de m-aș duce
Ca pe-un drum, pe ei, o viață
Să ajung, spre dimineață
Cînd mi-e frig,
La rozvînătul cîrlig,
Sufletul să mi-l atîrn :
Zbîrrrn !!!

Scrisu-am, fiind mahmur,
Fără leac la abajur

(Bocește fratele lui Ronson Crusoe)

Mladă Madă,
Vin' și adă
Trupul tău precum o spadă,
Cu sînii mari și de pluș
De o parte și de alta
De tăiuș.
Și mai adă,
Mladă Madă —
Ceea ce-i și stuf și baltă
Dulce
Între craci lungi, de m-o duce
Ca pe-un drum, pe ei, a viață —
Să ajung, spre dimineață
Cînd mi-e frig,
La răzvinătul cîrlig,
Sufletul să mi-l atîrn:
Zbîrrrrn!!!

Emil Brumaru

Sonetul cavalerului distrus
Fiindc-a mîncat harbuz după harbuz

Degeaba înhami melcii la caleașcă
Și crinul, vizitiu, îl sui pe capră
Iar eu mă-nfund în perini, fraged-fleașcă
De lenea ce-o dospesc. Iubita-mi aspră
Nu mă primește în crivat. Zăvozii-s
Lăsați să-mi hămăiască-n văzul lumii
Rușinea. La tichie, ca nerozii,
Port clopoței și mintea,-n fine funii
De zăpăceală, clipocește-n crieri.
Par vază de cristal plină de huște.
Rămîn să-i fac doar hărți și lungi descrieri
De buze, sîni și șold. Apoi în cuște
    De-a binelea voi fi închis, nebunul
    Ce nu i-a mirosit măcar săpunul
    Ce-i lingușea faimoasele picioare.
    Și-n fine-o să mor, bleg, de-o bubă mare!!

Sonetul cavalerului distins.
Fiindcă-a mâncat harbuz după harbuz

Degeaba înham melcii la caleașcă
Și crinul, vizitiu, îl sui pe capră
Iar eu mă-n fund în perini, fraged-floască,
De Elena ce-o dospesc. Iubita-mi aspră
Nu mă primește în crivat. Zăvozii-s
Lăsați să-mi hămăiască-n văzul lumii
Rușinea. La fichie, ca nerozii,
Port clopoței și mintea,-n fine, fumii
De zăpăceală, clipocește-n creieri.
Par vază de cristal plină cu fuste.
Rămân să-i fac doar hărți și lungi descrieri
De lunze, sâni și șold. Apoi în cuște
De-a binelea voi fi închis, pe lunul
Ce nu i-a mirosit măcar săpunul
Ce-i lingușeau frumoasele picioare
Și-n fine, - o să mor, bleg, de-o
boală mare!

Emil Brumaru

* * *

Lîngă dalbul tău picior,
Unde se îngeamănă
Fărdelege cu cel'lalt
Și-s strînși fluturii ciopor
Coborîți lin din înalt,
Surioară, cheamă-mă.

Căci de cînd nu ne-am văzut,
De genele ochilor uzi
Mi-atîrn lacrimi de doi puzi,
C-au trecut și-au tot trecut
Printre flori mari de bostan
Căruțe grele cu ani
Și-mi simt sufletul în mine
Ca mațul de becaține
De subțire.

Pupa-ți-aș în amintire,
Într-un antresol,
Sub capot, pe trupul gol,
Să-mi mîntui viața nătîngă,
Coapsa stîngă,
Și să-mi fac mintea-nțeleaptă,
Coapsa dreaptă...

*
* *

Lîngă dalbul tău picior,
Unde se îngemănă
Fărădelege cu celălalt
Şi-o strînsă fluturii ciopor
Colorați lin din înalt,
Surioară, cheamă-mă.

Căci de cînd nu te-am văzut,
De genele ochilor uzi
Mi-atîrn lacrimi de doi puzi,
C-au trecut şi-au tot trecut
Printre flori mari de bostan
Căruțe grele cu ani
Şi-mi simt sufletul în mine
Ca mațul de becaține
De subțire.

Pupa-ți-aş în amintire,
Într-un antresol,
Sub capot, pe trupul gol,
Să-mi mîntui viața nătîngă,
Coapsa stîngă,
Şi să-mi fac mintea-nțeleaptă
Coapsa dreaptă...

Emil Brumaru

Balada tristului marchiz
Scrisă cu rîme pe oglinzi

Marchizul va intra la ora cinci
Și cu nojițele de la opinci,
Muiate în parfum de-opoponax,
O să te gîtuie.
Căci viața-i vax
Pentru o zgîtie.

De clanță
Va agăța cea mai nostalgică balanță
Pe-un talger o s-așeze sînul
Tău drept tăiat cu foarfeca,
Pe cel'lalt crinul
Alb ca Antarctica.

Și-n orice parte-o să se-ncline
Va rîde sacru:
Buzele negre, limba verde, dinți cu creste fine
Și în fiacru
O să plece murmurîndu-și „în zadar o rogi: «Consacră-mi
Creștetul cu-ale lui gînduri...»“, pe cînd ea-i cu cracii-n lacrimi!

Balada tristului marchiz
Scrisă cu rime pe oglinzi

Marchizul va intra la ora cinci
Și cu nojițele de la opinci,
Muiate în parfum de-opoponax,
O să te gâtuie.
Căci viața-i vax
Pentru-o zgâție.

De clanță
Va agăța cea mai nostalgică balanță.
Pe-un talger o s-așeze sânul
Tău drept tăiat cu foarfeca,
Pe celălalt crinul
Albă ca Antarctica

Și-n orice parte-o să se-ncline
Va râde sacru:
Buzele negre, limba verde, dinții-n creste
fine
Și-n fiacru
și perucă mură
O să plece murmurându-și „în zădar e roagă:
«Consacră-mi
Creștetul cu-ale lui gânduri»" pe când ea-i
cu crăcii-n lacrimi!

Emil Brumaru

Despre ce mai știu motanii (I)

(La torcofon, etern, Peștilă)

Noi știm că există fîntîni
Cu buze umflate și moi

Și-n perii păianjeni bătrîni,
Și-un hău nesfîrșit în butoi
Și bile de apă ce vor
Pe-ascuns să ne intre-n urechi,
Mereu ne-ațin calea, în zori,
Melci putrezi și rîme străvechi,
Și-n uși ne așteaptă țîțîni
Și sticle-ascuțite-n gunoi.

Noi știm că există fîntîni
Cu buze umflate și moi.

Despre ce mai știu motanii (I)

La torcofon, etern, Peștilă

Noi știm că există fântâni
cu linze umflate și mai

Și-n perii păianjeni bătrâni,
Și-un hău nesfârșit în lutoi,
Și lile de apă ce vor
Pe-ascuns să ne intre-n urechi,
Viermii ne-știu calea, în zări,
Melci putrezi și râme străvechi,
Și-n uși ne așteaptă țâțâni
Și sticle-ascuțite-n ~~[illegible]~~ gunoi.

Noi știm că există fântâni
cu linze umflate și mai

Emil Brumaru

* * *

Ochii care nu se văd
Se uită unii la alții
Făr'a ști, ca printr-un văl
Coborît lin din înalții
Nouri cruzi în formă de
Coapse pentru dragoste...

x

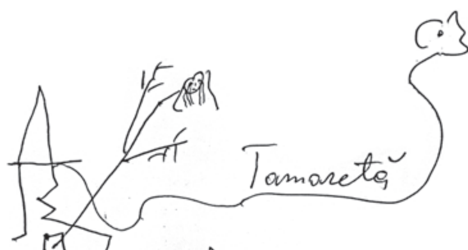
x x

Ochii care nu se văd
Se uită unii la alții
Făr'a ști, ca printr-un văl.
Coloriți leii din înalții
Nouri cruzi în formă de
Coapse pentru dragoste...

Emil Brumaru

Tamaretă

Aveai gene-atît de lungi
Că puteai,
Cînd te-aplecai
Peste margini de fîntînă,
Ca să-mi fie la-ndemînă,
Cu ele apa s-ajungi,
Zînă!

Aveai gene-atît de lungi
Că puteai,
Cînd te-aplecai,
Cu ele apa s-ajungi
Ce să-mi fie la-ndemînă,
Zînă!

Emilul Brumarulu

Bocet de adult

Doamne, de-aș putea uita
Că-mi stă moartea undeva,
Pe o treaptă, lîng-o ușă
Mov, c-o clanță cu mănușă,
Și-mi surîde și m-așteaptă
Cu jobenu-n mîna dreaptă
Și-un crin rău în mîna stîngă,
Crin ce nu știe să plîngă,
Ci doar să miroase tare
Și lacom a depărtare...

Bocet de adult.

Doamne, de-aș putea uita
Că-mi stă moartea undeva,
Pe o treaptă, lîng-o ușă
Mov, c-o clanță cu mănușă,
Și-mi surîde și m-așteaptă
Cu jobenu-n mîna dreaptă
Și-un crin rău în mîna stîngă,
Crin ce nu știe să plîngă,
Ci doar să miroase tare
Și lacom a depărtare...

Emil Brumaru

Epistolă reîntregită

(Arhivele detectivului Arthur)

O, Leonid Dimov, e seară
Și trec femei cu trupuri lungi
Ca niște viespii uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mîna leneșă din minte,
Femei cu sîni licențioși,
Umflați cu pompa lui Dumitru
Pîn' la absurd în plușuri roș,
Femei ce ne-ar lăsa-n burice,
Plutind pe pîntec, să murim,
Fără mîncare, fără apă,
Cum pe corăbii Gordon Pym,
Halucinînd vechi etichete
Pe butoiașele cu spirt;
O, Leonid Dimov, e seară
Și eu beau singur într-un birt,
Lovit în piept de minutare,
Și vreau să fiu din nou copil
Ce-n după-amiezi adînci complotă
Să sfarme fluturi cu trotil,
Și mîngîie-n bucătărie,
Cu sufletul, un primus vechi,
Terorizat de urechelnițí
Ce-i intră noaptea în urechi,
Și se ascunde-n dosul casei
Spre-a suge-n voie rîme roz;
O, Leonid Dimov, e seară
Și nu mai știu să scriu frumos...

Epistolă reîntregită

O, Leonid Dimov, e seară
Şi trec femei cu trupuri lungi
Ca niște viespii uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mâna leneșă, din minte,
Femei cu sâni licențioși,
Umflați cu pompa lui Dumitru
Pițilă. Obscur, în plușuri roș,
Femei ce ne-or lăsa-n lunică,
Plutind pe pântec, să murim,
Fără mâncare, fără apă,
Cum pe corăbii Gordon Pym,
Halucinând vechi etichete
Pe butoiașele cu spirt;
O, Leonid Dimov, e seară
Şi eu beau singur într-un birt,
Lovit în piept de minutare,
Şi vreau să fiu din nou copil
Ce-n după-amiezi adânci complotă
Să sfarme fluturi cu trotil,
Şi mângâie-n lucărnie,
În sufletul, un primus vechi,
Terorizat de urechelniți
Ce-i intră noaptea în urechi,
Şi se ascunde-n dosul casei
Spre-a suge-n voie râme roz;
O, Leonid Dimov, e seară
Şi nu mai știu să scriu frumos...

Emil Brumaru

Confesiunile unui băutor de ceai (II)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Mi-ai dăruit un ceainic cu lănțișor de-argint
Și-acum stau lîngă plită și nu-ndrăznesc să-l pun
Pe flăcări. Ceaiul negru din care-o să-mi adun
Cuvintele... Năuce vor iriza-n minciuni,
Dar eu nu pot de astăzi să mint nici cît-un crin.

Ci dacă-mpingi cu sînii pe pagini de talmud
Arome sfătuite să-mi mîngîie păcatul,
Că-n loc să fierb esențe aștern în pripă patul
Și pernele le nărui obraznic și de-a latul
Spre-a ne foi-n mătăsuri ca viermii-n foi de dud,

Nu mă certa, femeia mea blînd nelegiuită,
Cu ochii. Uite, Shakespeare topește-n largi coperți
Un anotimp sfielnic. Și coapsele să-ți ierți
Cînd în amurguri pline de mari castani inerți
Strecoară lin prin ele vieața-mi ca prin sită...

Confesiunile unui hoața de ceas (5)

Mi-ai dăruit un ceasornic cu lănțișor de-argint
Și-acum stau lîngă plită și nu-ndrăznesc să-l pun
Pe flăcări. Ceaiul negru din care-o să-mi adun
Cuvintele; năuce vor crăpa-n minciuni.
Dar eu nu pot de astăzi să mint nici cît un crin.

Ci dacă-mpingi cu sînii pe pagini de talmud
Arome sfătuite să-mi mîngîie păcatul
Că-n loc să fie esențe aștern în pripă patul
Și pernele ce vărui obraznic și de-a latul
Spre-a se face-n mătăsuri ca viermii-n foi de dud,

Nu mă certa, femeia mea blînd nelegiuită,
Cu ochii. Uite, Shakespeare topește-n largi coperți
Un anotimp sfielnic. Și coapsele să-mi certi
Cînd în amurguri pline de mari castani cerești
Strecor lin printre ele viața-mi ca prin sită...

Emil Brumaru

Cîntec naiv

M-ai înșelat c-o portocală!

Și tu și ea, în pielea goală,
Erați în camera impură
Cînd v-am surprins gură în gură,
Deasupra dînsa și alături
Veșmintele-i, coji printre pături,
Mai transpirau dorinți din pori
Naintea marei dezmierdări
Cu tot dichisul și alaiul.

Apoi m-ai înșelat cu ceaiul!

Cîntec naiv.

M-ai înșelat c-o portocală!

Și tu și ea, în pielea goală,
Erați în camera împură
Cînd v-am surprins gură în gură,
Deasupra dînsa și-alături
Veșmintele-i, coji printre pături,
Mai transpirau dorinți din pori
Naintea marei dezmierdări
Cu tot dichisul și alaiul

Apoi m-ai înșelat cu ceaiul!

Emil Brumaru

Alt distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern

Șade Maia pe răzor
Și citește Kirkegaard!

Alt distih cu iz etern
Pentru Maia Morgenstern

Șade Maia pe râzor
Și citește Kirkegaard!

Emil Brumaru

Despre ce mai știu motanii (II)

(La torcofon, etern, Peștilă)

Noi știm într-o carte un burg
Cu îngeri dedați la posmagi

Prin care fiacrele curg
Purtîndu-i ca-n flaute largi,
Feriți de amiezele tari,
Și-n suflet suavi purtători
De fluturi și lapte de var,
Și-alături de dînșii cu flori
Ce-i sug, pofticioase-n amurg
Încît sînt mereu tot mai vagi.

Noi știm, într-o carte, un burg
Cu îngeri dedați la posmagi.

Despre ce mă joc mătănii (II)

La torcofon, etern, Pestiță

Noi știm într-o carte un lung
Cu îngeri dedați la posmagi

Prin care fiacrele curg
Purtîndu-i ca-n floute largi,
Feriți de amiezile tari,
Și-n suflet suav purtători
De fluturi și lapte de var,
Și-alături de dînșii cu flori
Ce-i sug, pofticioase-n amurg
Încît sînt mereu ~~tot~~ mai vagi

Noi știm, într-o carte, un lung
Cu îngeri dedați la posmagi

Emil Brumaru

Sonetul de pe insulă

(Recită, fără rețineri,
Canibalul Vineri)

Ce coif viclean de păr ai, Doamne-Doamne!
Întoarce-ți fața. Vreau să-ți văd un pic
Ochii prelinși. Amurgurile-n ham ne
Poartă-n orașu-n formă de ibric.
Ne-om risipi pe străzi cu firme calde
De-amiază coborîtă pîn' la glezne.
Ajută-mă, cișmea! Aici e-un mal de
Pansele mustăcioase. Nu mi-e lesne,
Enorm ca boul, cip-cirip să rag
Alături de doi craci lungi de mătase
Cînd rochia ta fragedă miroase
A pătrunjel fiert dulce. C-un briceag
    Voi scrie-n ganguri laice pereții-n
    Povești moi tăvălite-n *Patul Vieții*!

Sonetul de pe insulă

Recită, fără rețineri,
Canicula lui Vineri

Ce coif viclean de păr ai, Doamne-Doamne!
Întoarce-ți fața. Vreau să-ți văd un pic
Ochii prelinși. Amurgurile-n ham ne
Poartă-n ocean-n formă de cîrlig.
Ne-om risipi pe stogi cu forme calde
De-amiază colorită pîn'la glezne.
Ajută-mă, cizmea! Aici e-un mol de
Pănsele mustăcioase. Nu mi-e lesne,
Enorm ca leul, cip-cirip să rag
Alături de doi craci lungi de mătase,
Cînd rochia ~~un~~ ta fragedă miroase
A pătrunjel fiert dulce. C-un briceag
Voi scrie-n gînguri laice pereții-n
Povești noi tăvălite-n Patul Vieții!

Emil Brumaru

Bocet terminat în blestem

(Interpretează Horațiu Mălăele)

Iartă-mă că într-o zi
Oi muri și n-oi mai scri
C-un deget muiat în țuică,
Pentru sufletul tău, puică,
Pe-o tejghea
La expresul Jijia.

O să-ți pară ție rău,
Copila lui Dumnezeu?

O să chemi taxiul
Și-o să pui șoferul
Să mă sune cu bi-bi-ul
Cît mai abitir,
Pîn' ce-o să se-ndure cerul,
Subsuoară cu sicriul,
Să mă-ntorc din cimitir?

Dacă da,
Nu uita:
Îngerii fac apa grea,
Cărămida-i catifea,
Eu te pup pe dumneata
Într-un loc
Cu iz și foc:
Țoc,
Țoc!

Dacă nu ;
Du-te, paşte şi fă muuuuu
De-a lungul Bahluiulu',
Fleac ce eşti ;
Fi-ţi-ar curu-n dulci caleşti
Tras
De pe-acu'
La parastas...

Pierrot răutăcios

Sînt mare băutor de ceai.
Viața-mi ticsită de esențe
Nu mai suportă nici un rai
Unde nu-s sîni și indecențe
Mov precum florile de scai.

Zmeura albă o strivesc,
Disprețuind-o, între buze
Anume pentru c-o doresc
Ceilalți. Pictez scene obtuze
Pe paravanul chinezesc.

Și-orice minciună-mi pare-un fleac
Iar adevăru-mi face greață.
Cînd coapsele lin își desfac
Fecioarele spre dimineață,
Boțesc cu tocul roua-n prag.

Și-apoi în văzul lumii port
Masca de fleț direct pe față.
Oh, dragostea e un efort!
Și-s și frumos și-s și scîrbos
Ca fluturele Cap-de-Mort
Căzut în veșnicul tău sos...

Pierrot răutăcios.

Sînt mare băutor de ceai.
Viața-mi ticsită de esențe
Nu mai suportă nici un rai
Unde nu-s sini și indecențe
Mor precum florile de scai.

Umbra altuia o strivesc,
Disprețuind-o, între buze
Anume pentru c-o doresc
Ceilalți. Pictez scene obtuze
Pe porțelanul chinezesc

Și-orice minciună-mi pare-un fleac
Iar adevărul mi face greață.
Cînd coapsele lin îmi desfac
Fecioarele spre dimineață,
Boțesc cu focul roua-n prag.

Și-apoi în văzul lumii port
Masca de flet direct pe față.
Oh, dragostea e un efort!
Și-s și ~~[illegible]~~ frumos și-s și scîrbos
Cît fluturele Cap-de-Mort
Căzut în veșmîntul tău ros...

Emil Brumaru

Yvonne de Bourgogne

(Irmos cu folos)

Mi-e dor de-un fluture molîu,
Să treacă puntea peste rîu,
Fără zăbală, fără frîu,
Să-ți intre-n bluză pîn' la brîu,
Unde-l oprește cingătoarea,
Și, beat de sînii în sudoarea
Lor picurată-n sfîrc, s-adoarmă
Ne-nvins de-a șoldurilor larmă
În după-amiaza ce ne sfarmă
C-un zid de cărămidă calmă,
Lin, viețile-ntr-un brustur viu...
Mi-e dor de-un fluture molîu.

Yvonne de Bourgogne

(Imnos cu folos)

Motto:

„... mă las cuvînt în plata soartei."

(Montaigne)

Mi-e dor de-un fluture moliu,
Să treacă puntea peste rîu,
Fără zăbală, fără frîu,
Să-ți intre-n bluză pîn' la brîu,
Unde-l oprește cingătoarea,
Și, beat, de sînii în sudoarea
Lor picurată-n sfîrc, s-adoarmă
Ne-nvins de-a șoldurilor larmă
În după-amiaza ce le sfarmă
C-un fitil de cărămidă calmă,
Lin, viețile-ntr-un leuștean viu!
Mi-e dor de-un fluture moliu.

Emil Brumaru

Dintr-o scorbură de morcov (II)

(Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Cînd treci cu laleaua-n blugi
Ești frumoasă la fermoar
Și miroși a guguștiuci
De se fac străzile dulci
Și-i mărar
La heruvi în subsuoară,
Și-un flutur cît o chitară
Te-așteaptă-ahtiat să-l scuturi
De polen ca de tărîțe,
Între țîțe,
Surioară.

Dintr-o scorbură de morcov (5)

(Recitată pudelului lui Robinson Crusoe)

Cînd treci cu caleașca-n lelugi
Ești frumoasă ca fermoar
Și miroși a gugustiuci
De se fac străchile dulci
Și-i mărar
La hernii în subsuoară,
Și-un fluture cît o ghitară
Te-așteaptă-ahtiat să-l săruți
De polen ca de tonte,
Între țîțe,
Surioară

Emil Brumaru

Dacă Verlaine...

Dacă Verlaine pilea absint
E că Parisul nu știa
Că într-un tîrg, lîng-o tejghea
De asfodel, iubita mea
Topește-n ceaiuri trupu-i sfînt
Ca să i-l sorb cît încă sînt,
Tocindu-mi, pîn' la catifea,
Aripele pe-acest pămînt...
Et patapi... et patapa...

Dacă Verlaine...

Dacă Verlaine pilea absint
E că Parisul nu știa
Că într-un tîrg, lîng-o tejghea
De asfodel, iubita mea
Te pestel-n cesiuri trupu-i sfînt
Ca să i-l soarbe cît încă sînt,
Tocindu-mi pînă la catifea
Aripele pe-acest pămînt...
Et patati... et patata...

Despre un flaut și niște oglinzi

(Bocește fratele lui Robinson Crusoe)

Sufletul îmi era flaut.
Flautul s-a rupt.
Nu mai am de ce să-i caut
Trupul fin și supt

De gurile groase-n buze,
Cu lacrima-n colț.
Oglinzile storc, confuze,
Din aer crini morți

Și-i trec de cealaltă parte-n
Păduri de mărar,
Unde cad razele, sparte,
În ei ca-n pahar.

Despre un flaut și niște oglinzi

(Bocește fratele lui Robinson Crusoe)

Sufletul îmi era flaut.
Flautul s-a rupt.
Nu mai am de ce să-i caut
Trupul fin și supt

De gurile groase-n lunge,
Cu lacrima-n colț.
Oglinzile storc, confuze,
Din aer crini morți

Și-i trec de cealaltă parte-n
Păduri de mărar,
Unde cad razele, sparte,
În ei ca-n mărar.

Emil Brumaru

Opera poetică III
(2005)

Scrisoare

Nichita, Nichita,
Nu-ți mai cerne sita
Sufletului floare
Pentru-acel Brumare
Ce bea-ntr-o Dolhască
Lîng-o veche șină
Tril de rostopască-n
Ceașcă de lumină
Și-ți alintă tandru
Roua de pe praguri...
Unde-i cățelandrul
Dulcilor meleaguri
Ale-adolescenței?
Unde-i trandafirul
Moale, ca să geamă
Cînd destramă firul
Vieților de damă?

Nichita, Nichita,
Lenevesc atîta,
Încît mi-e rușine
De furnici și-albine.
Ele cară hrană,
Dînsele dau miere.
Face-m-aș o rană
Plină de durere
Pe un melc de aur,
Face-m-aș coclaur

De hălăduire
Întru fericire
Și-ntru puritate,
Frate, frate, frate...

Bocet de adult

Cînd o să-ți răsar în prag,
Călare pe un melc pag
Cu coarnele-n spume,
Sosit din hăt larga lume?

Și cînd o să-mi scot piciorul
Cu pinten de aur,
Din scăriță, să-ți spun dorul
Și să îți arăt cosorul
Plin de sînge de balaur?

C-am rămas
În plop!
Nici tu rouă, nici tu cvas,
Fără castraveți și scop,
Singurel și-n cap bătut
De-un soare orb, surd și mut
La o margine de vară,
Surioară, surioară...

Tamaretă

Să-nvățăm latina pînă cînd,
Surîzînd, oh, surîzînd, ah, surîzînd,
Vom avea, uimiți, același gînd.

Și atunci, trezită moale-n zori,
O să înțelegi atît de-ușor
Că-s un botanist fermecător

Care, în crivat să nu te zbați
Goală, dintre crinii pipărați,
Coapsele îți zmulge cu nesaț

Și le strînge-n brațe și-n coperți
De atlas nepus încă-n comerț,
În genunchi rugîndu-te să-l ierți.

Chiuitură

Ți-ai scos sînii la mezat
Și buricul.
Pe ei sufletul mi-am dat,
Pe el atîticul,
Doar un vîrf de limbă-nfipt
Fierbinte într-însul.
Nimfă de eucalipt
Ce te-apucă plînsul...

Bocet de adult

Doamne, cearcănele mele
Sînt cît roata carului.
De atîta dor și jele
M-am dedat amarului.

Am băut sticla de țuică.
N-am aflat nimica.
Plînge-n streașina mea, puică,
Plînge rîndunica.

Și-am băut și-o vodcă triplă,
Rătăcit sub soare.
Parcă o aud cum țipă
Mișcînd din picioare.

Doamne, cît de trist mă simt
Pe acest pămînt:
Păpădie de argint
Suflată de vînt...

Cîntec naiv

Tamariușka avea orgasme
Fine ca zînele din basme.

O, doar de-i mirosea a zmeu,
Simțea că șoldu-i este greu,

Iar cînd vedea cîte-un balaur,
I se făceau bulgări de aur

Sînii sub pînza de paing
Pe care fluturii i-o ling.

Și-abia atinsă de zefiri
Ea-i despică-n felii subțiri

Unse, în pofta-i milostivă,
Cu-amor perlat și c-o salivă

Atît de dulce-acrișoară,
Că nu știai cum de te-omoară
Mai către-amurg, mai către seară...

Bocet de adult

De mult nu mai fac nimic,
Doar mănînc
Sîngerete cu șoric
Și-apoi plîng.
Ziua-i rană,
Roua-i vană
În ea făr' nici o cocoană,
Cîrlană baudelairiană,
Fi-ți-ar cracii lungi și tari
Ca zgîlțul electricei
Pînă-n creierașii mei
Agitați
Cu mult nesaț
Și topiți
De-un dulce witz
Ca jumara
De-mi pocnește de iz nara...

Ranchiuna unei nopți de vară

O, va veni o vreme cînd o să trec pe stradă,
Aplaudat de-o șleahtă de Doamne dulci, superb
Și indolent în droșcă, prinț gras de mascaradă,
Ținîndu-și mîna-n plușuri și mestecînd zăpadă
În timp ce-n țeasta-i caldă fluturi bezmetici fierb.

Și-atunci c-un deget leneș te-oi cere din mulțime
Să te-mpletești pe roata cupelei ca un lujer,
Tu! cea pe care-odată o răsfățam în rime,
Cerșită pe mătăsuri fără s-o știe nime.
Și vulgu-n piața rondă va izbucni în mugeri!

Ci, ridicîndu-ți roba, pe fesele splendide
C-o micșunea voi bate însemnul de Poet!!
Apoi voi sta-ntr-o rînă și piersici voi deschide
Și, savurînd alene grețoasele omide,
Voi porunci surgiul să mîie mai încet.

Vei fi atît de tristă și blînd nedumerită
De rînjetul ce-mi joacă pe-obraz, c-o să mă rogi,
Îngenunchind în pulberi, cu tîmpla la copită,
Să te ascult. Degeaba! Sînt Domn ce se irită
Și-ți îmbrîncește trupul, în silă, la buldogi!

Căci sufletul de-o lună ne-nduplecat și mort e.
Baston de trestioară voi învîrti mereu,
Rîzînd de-acest spectacol ce n-o să-l mai suporte
Nici consulii cetății, nici sclavii din escorte.
Și nasul ți-l va rupe prepelicarul meu!!

Logodnica secretă a lui Julien Ospitalierul

Seara, după ce chem la culcare canarii cu-acordeonul meu
cel cu o sută optzeci de bași,
Îmi scot cu găleata cămașa păstrată-n fîntînă
Și îmi îmbrac pantalonii de doc de-un albastru gingaș,
Și apoi ies în prag și-opresc trenul de marfă făcîndu-i nostalgic
din mînă.

Locomotiva cu claxon și vapori e atît de înaltă!
O, înainte de-a mă urca într-o frînă plină cu melci și căței
orfelini,
Îngenunchez lîngă linia-ngustă și caldă și mă închin;
Și astfel începe marea călătorie de dragoste pînă la ultima
haltă.

Căci – nimeni nu știe – acolo m-așteaptă rotundă-n sertaru-i
cu miros de mosc,
Visînd doar la mine, în timp ce-n registrele vechi clipocește
lumina,
Cea mai sfioasă și tristă ștampilă din cîte cunosc.
Iar numele ei de logodnică neprihănită e Adelfina...

Epistolă din rezervația naturală de îngeri

Sufletul meu, și tu știi, e un zadarnic motan siamez
Care se uită la tine, cînd te dezbraci, în Burgundia!, cu ochii adînci,
Și te așteaptă-ndelung să termini pe pereți cai vernil să visezi
Ca să te-apuci, pofticioasă și crudă, potîrnichile dulci și fazanii prăjiți să-i mănînci.

Atunci el se scoală și vine molatec alături de tine,
Toarce atît de viclean, la picioarele-ți aprige-n șolduri, și de muzical,
Ghearele-i sînt înfundate în preșuri cu o atît de naivă asprime,
Încît îl ridici și-l așezi (plictisită de turnuri, de trape, de fluturi mecanici și crini cleptomani) între sînii medievali.

Și îl îndopi cu fondante spirtoase pînă ce dînsul,
Cu blana lui sacră plină de laice izuri, adoarme, și-l vezi
Cum lenevind se transformă-ntr-un înger și, deodată, te înăbușă plînsul.
Sufletul meu, și tu știi, a fost un zadarnic motan siamez.

Commedia dell'arte (I)

Deasupra nesimțirii vom flecări-ntr-un colț,
Vom pipăi popoul fecioarelor cu moț,
Vom scărpina burlane, vom bate cu ciuperci
În buci de domnișoare, vom prinde fluturi berci,
Vom lua cu lingurița caimacul de pe zei,
Vom linguși în paturi mari șolduri de femei,
Vom alinta pubere, galanți ca-n almanah,
Vom zice, punînd mîna pe servitoare : ah !,
Vom duela sarcastici pentru onoarea lor :
A baligelor sfinte și-a bălăriilor,
Vom pune pe foițe rupte de crin tutunul,
Vom număra extatici pîn' la o sută unul,
Vom sfîșia embleme cu lobode în tiv,
Vom înțelege vaca în mod intuitiv,
Vom zgîria-n pereții closetelor sonete,
Vom călări păianjeni cu ochii în fațete,
Vom face dulci provizii de-amurg în geamantane,
Ne vom juca de-a „cu-cu !“ prin frîne de vagoane,
Vom bea cu disperare, spre-a ni se-nchide rana,
Vermut ce-a luat medalii de-argint la Ljubljana,
Iar bibliografia completă de parfumuri
Vom studia-o-n șanțuri, în magazii, pe drumuri,
Vom trîndăvi în troace printre purcei de plumb,
O, fiecare vorbă vom încheia-o-n bumb,
Vom lipăi cu talpa murdară prin smîntîni,
Vom sta chiar în ulcioare vreo două săptămîni
Uitîndu-ne afară la cei ce se agită,
În timp ce-ntre chișleaguri e-o lene infinită,
Vom frămînta-n lighene cel mai subțire chit,

Vom răsuci lumina rîzînd la nesfîrșit,
Ne vom strîmba-n cristale, vom sparge becuri vechi
Cu filament de Wolfram, vom duce la urechi
Ceasornice de masă ce huruiesc suav
Din roți și roticele, mirîndu-ne grozav,
Pătrunși de importanță, ne vom răsfrînge buza
Ochind din mers dovlecii docili cu archebuza,
Vom răguși lalele cerîndu-le să cînte,
Vom provoca serafii fără buric la trînte
(Iar dacă-i vom învinge, o să le facem trei
Burice în loc de unul, umplute cu mujdei!),
Vom bate-n garduri cuie flogistice de fier,
Vom depista gîngănii, sub guler, plini de fler...

Commedia dell’arte (II)

Vom coborî în pivniți la morcovii ce zac
În fragede nisipuri mai bine de un veac,
Ne vom topi în iederi pe ziduri de balcon,
Vom leșina în pîlnii adînci de gramofon,
Vom dizolva limacșii cu sare, vom trișa
Cu trefle de răcoare și rigi de catifea,
Vom cumpăra volume din care nu citim,
Vom duce lungi discuții cu Domnul Gordon Pym,
Vom descărca pe rampe baloturi de finet,
Vom fîstîci-n dulapuri lămîi fără corset,
Vom trece melci de spaimă pe lame de briceag,
Vom naviga în bălii, vom picoti în prag,
Lin gîngurind ca pruncii, nemaiștiind o iotă,
Vom auzi cartofii în cratiți cum complotă,
Și-n după-amiezi de toamnă, virili, vom face-abuz
Cu galben de caisă, cu roșu de harbuz,
Cu verde de lucernă și mov de glob lucios,
Blînd ocrotiți de-aripa obezului Eros,
Vom gelui legume cu sufletul, gingași,
Ne-om îngropa în bucle mărunte de talaș,
Halucinați vom suge din ciucuri de perdele
Licori necunoscute, îmbătătoare, grele,
Și în sufrageria ermetică și goală
O să ne curgă sînge din nas de oboseală,
Vom delira prin casă cînd pernele fac gheb,
Vom prinde-n pudrieră bînd pudră un efeb,
Vom avansa elastici spre lucrurile-n sine
Cu mantii în fireturi și jambiere fine,
Vom distila pe unghii cele mai roze limfe,

Vom scrie cataloage de fauni și de nimfe,
Vom despica cișmele, miezuri de-odaie caldă,
În căni ascunși, vedea-vom smarald iubind smaraldă,
Cum trombe de miresme din preș bat furioase
Tavanurile scunde, cum îngeri de mătase
Lipesc prișnițe calde pe umede oglinzi,
Ca strugurii, feerici, ne-om agăța de grinzi,
Vom mirosi în taină sticluțe de parfum
Cu inima în piepturi tramblînd sonor bum-bum!!,
Vom încerca delicii cu-agrafe rău famate
În părul de la ceafă de heruvimi purtate,
Din papiote ața ne va chema subtilă,
Vom merge-n poezie cu o Loco-mobilă!!!!!!!!!!!

Și în sfîrșit, cînd totul va înota-n tristețe,
Vom scrie cartea noastră despre delicatețe
Cu-aliniate pale pe foi suflate-n brumă
Ștergînd, cînd se întîmplă ca să greșim, cu gumă
Mai moale decît gușa maro de porumbiel,
Tratatul nostru-n care vom exprima fidel
Suspinul pentru curva Divina-Stînjenel...

Și-n pălării de fetru apoi vom adormi;
Nu înainte însă de-a face, gravi, pipi.

La Glanda Lacrimală

Acolo șezum și plînsem. În taverna La Glanda Lacrimală. Fiecare pe ale lui. Eu boceam mosorelele fără ață, cuiele ruginite, castanele scorojite-n buzunare, plumbuiera din clasa a treia, șuruburile abandonate-n ungherele magaziilor paradite, pompele de flit, acele de patefon tocite, scriitorii citiți și răscitiți, samovarele-n ruină, dulapurile devastate, crivatul cel bine strunjit, lancea de frasin, fîntînile rotunde, prima erecție (O, într-o vizită, la Belcești, la o doamnă profesoară, O!), ura veșnic îndulcită, fiartă pe plite patrupede: cercuri, portițe, grătar, cenușă...

Rugăciune laică

Ferește-mi viața de globul zburdalnic de păpădie,
Să nu-mi lovească tîmpla, feroce. Pe cîmpia cu mușuroaie de
cîrtiță, sporește-mi răbdarea ; rîmele trec.
Dă-mi crinul cel mai subțire și tare, să-mi fie
Sprijinul nărilor larg desfăcute, fremătînd a călătorie spre
soarele galben și sec.

Și nu mă băga în rouă ca într-o preacurată, rotundă ispită.
Aș lua-o, pătimaș, în palme și-aș duce-o la mine acasă
Ca s-o prăjesc, sfîrîitoare, de vie, pe plită,
Și s-o mănînc, pofticios, în sosuri gătite cu leuștean și mătasă.

Și iartă-mi greșeala de-a pipăi, pe ghizdul fîntînii,
Ciuturii, lemnul umflat de răcoare-n dorința prăbușirii ei către
apă.
Mai lasă-mi putere o zi, și încă o zi, în degetele lungi ale mîinii,
Cînd dovlecii de pe pămînt și fructele grele, în aerul crud, cu
spor le înțeapă,

Seva țîșnită împroșcîndu-ți fața, sînii și șoldul,
Iubită Ideală, ce-mi stăpînești, c-osîrdie, bucătăria, dormitorul,
cămara, beciul și, iluminată, podul !

Berbanți, înc-o lectură!

De-aș avea o sumă fabuloasă,
Aș plăti toți fluturii din lume
Cu crini gheață, aerul să-l coase
Într-o mie și-unul de volume.

Să citesc pe brînci zorile crețe,
Bîlciurile-amiezii, mari amurguri
Despicate pe tarabe-n piețe
De femei cu testemele tulburi.

Noaptea s-o răsfăț filă cu filă,
Să-i gust coapsa-n literele-i coapte
Precum motănescul meu Peștilă
Pupă-ntre smîntîni trupuri de lapte.

Curcubeul să-l înmoi în rouă
Ca pe-o pîine-n sos vrăjit de chimen
De-ar pocni nu-n șapte, ci în nouă
Zdrențe mătăsoase orice himen

Ezoteric (cine, cui ce-i pasă
Că-n găoci de pluș fierb melcii-n spume?).
De-aș avea o sumă fabuloasă,
Aș momi toți fluturii din lume...

Perpetuum mobile

(Descoperirile lui Julien Ospitalierul)

Domnului Andrei Pleșu

Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros și montaigne, stau la masa
Înaltă și-n după amiaza amară
Scriu :
Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros și montaigne, stau la masa
Înaltă și-n după amiaza amară
Scriu :
Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros și montaigne, stau la masa
Înaltă și-n după amiaza amară
Scriu...

Carte poștală
(1978)

O, mult iubite Domnule
    Radu Petrescu,
Să prețuim elevele
    (Sînii le cresc cu

Repeziciune-n ore de
    Dirigenție)
Și să uităm că viața e
    O porcărie,

Vă roag-adînc Brumaru E-
    Mil care-acuma
Nu-i, vai!, decît un înger ce
    Sărută bruma.

Descîntec scris pentru Yvonne C-un ac tocit de patefon

Să se-nghită
De trei ori
Rouă clocotită-n
Zori
La flacără de comori.

La rădăcina unui brustur
Am adormit. Flori grele-n ciuturi,
C-un iz ce minților dau lustru,
Mă oblojeau. Ciucuri de fluturi,
Munți de ciuperci, soarele-n spițe
Mai lipicioase decît firul
Paingului păzeau respirul
Pieptului meu. Zburdau Crăițe
Lăsate-n vînt de Marea Zînă.
Izvoarele cloceau pe prunduri
Broaște umplute cu smîntînă.
Mă odihneam. Nu aveam grunji de gînduri,
    Ci numai vise risipite-n carne
    Ce încercau Burgundia s-o sfarme.

Irmoase fără foloase

(Scrise de însuși Cristofor Columb, la pupa Caravelei Niña*)*

1.

Dac-ai vrea să-i fii o clipă
Fluturelui meu aripă,
Dac-ai vrea să-i fii o ziuă
Crinului meu dulce piuă
De bătut roua cu-amurgul
Ce-l ține-ntre ziduri burgul,
Dac-ai vrea să-i fii o viață
Sufletului carne creață,
Ți-aș da melcul meu cel mare
Să te ungă pe picioare
Cu talpa lui grea de-o zeamă
Ce duce-n răsfăț, îndeamnă
Și-nflorește-n zori, femeie,
Lîncedele-mi curcubeie
Sub care cerul se-ncleie.

2.

Cristal adînc aveam în față.
Rîvneam spre dînsul și priveam
Cum se întoarce, cu dulceață,
Un șold pe-un pat aliotman.
Era al tău! Urcai, semeață,
Cu sînii, aerul încins.
Coapsele moale și-au desprins
Împodobirea-n mintea-mi fleață.

O, fructe fragede-n prelins!

Cristal adînc aveam în față.
Și-n el pluteai tu, într-adins.

Iubitei ce-și purta medalionul gol

1.

Purtai medalionul gol
Erai iubita mea pe-atunci
Cădeau lumini dulci ca-n nămol
În sălile cît niște lunci

Și-un înger îți dădea ocol
Cu-aripi topite-n protocol
Să intre-ntr-însu-avea porunci
Oh în medalionul gol

Să-ți fie suflet și obol
Ce-n veci nu poți să-l mai arunci
Erai iubita mea pe-atunci
Monoclu eu joben pistol

2.

Femeie fără de stăpîn
Cum de-ai trăit cum de-ai putut
Medalionul de la gît
Medalionul dintre sîni

Să-l ții pustiu dintru-nceput
Pînă acum cînd îți îngîn
Cîntecul blînd și amărît
Nu știi că fluturii rămîn

Orbi și pe urmă mor în fîn
De dor de ce n-ai priceput
Că-ți sînt trimis din alt tărîm
Femeie fără de stăpîn

Invitație

Ești invitata noastră la banchet
Ai grijă să te-mbraci cît mai cochet

Pune-ți pe umeri goală doar un flutur
Ca printre noi trupul prelung să-ți scuturi

De-arome spume-n flăcări îngeri răi
Rujează-ți în bleu buzele bea-ntăi

O cupă de furnici lasă un grier
Să-ți țîrîie-n buric altul în crier

Căci astăzi este aerul felin
De-aceea îți transmitem printr-un crin

S-ai grijă să te-mbraci doar c-un șiret
Ești invitata noastră la banchet

Tamaretă

Ce flutur aspru începu
Să-și frece solzii-aripilor
De ochii-mari. Prin suflet nu
Mai trece moale nici un nor.

Pierdutu-i fragedul nărav
De-a face vrăji dulci c-o nuia.
Parc-am trăi-ntr-un baobab
Plin cu muștar și-oloi : ça va !

Eu număr raze. Goală, tu,
Înfășuri iederi pe mosor.
Ce flutur aspru începu
Să-și frece solzii-aripilor...

Flaut în sos remoulade

1.

Dac-ai ști ce dragă-mi ești,
Ți-ai da drumul pe ferești
Și-ai veni, caldă,-n picaj,
De te-aș lua de pe pavaj,
Lin,
Ca pe-o floare grea de crin
Și te-aș pune-ntr-un pahar,
Pe o prispă de cleștar,
Nu în apă, ci în lapte
Sau ulei,
Să te pup adînc și rar,
Zi și noapte,
Unde vrei!

2.

Ce folos
De popou gros,
Și-ncîntare
De sîn mare,
Și-ndoire
De subțire
Talie, pe înserate,
În genunchi și-n coate
Roz,
Și amok
De iz și floc,
De-și dă duhul, din icoană,
Lîngă candela cea fină,
Pînă și Isus Hristos,
Dacă nu sînt ale mele,
Pe divan sau pe podele,
În lumină!!

Epistolă sentimentală

Dacă ai ști ce-adînci și grei mi-s astăzi ochii,
Ți-ai pune cea mai galbenă din rochii,

Și pardesiul mov ca stînjenelul,
Cu blana lui sburlită în tot felul,

Și ciuboțele cu potcoave lucii,
Și am fugi în lume ca năucii...

O, spre-a-ți iubi picioarele, te-aș duce
Într-o odaie doar din turtă dulce,

Cu clanțe moi, din care curge lapte,
Cu lămpi de zahăr, cu dulapuri coapte

Ce le-ai mușca, lăsînd ușor să-ți pice
Veșmintele subțiri printre popice,

Și-n după-amiezi de-Octombrie, cînd plouă,
Ți-aș unge viața pe felii de rouă.

Însă așa, stăm singuri între singuri.
Pe masă sînt cuțite lungi și linguri,

Sobele-s reci, nefericiți motanii.
E-aproape ziua ce desparte anii.

Epistolă răutăcioasă (1969)

Tu o să pleci la Weimar și eu o să rămîn
Neputincios și singur să sufăr la Dolhasca ;
Și-acolo, pe stradele, amantul tău bătrîn
Te va-nvăța germana și-ți va umbla la sîn
Cu mîna lui cea rece și umedă ca broasca !

Cînd vei pricepe oare că eu, Emil, obezul
Ce-ți dăruie romane și-ți scrie poezii,
Te-ar fi făcut să-i afli iubirii chichirezul
Și dezvelindu-ți șoldul am fi intrat în miezul
Celei mai dulci și pline de mofturi tragedii ?

Nu mai erai virgină și totuși ce crudelă
Te-ai comportat cu mine, duiosul tău amic.
Ca să-ți ajung la buze, din flori clădit-am schelă
Și ți-am scăldat în lacrimi, dantelă cu dantelă,
Chiloții de-amazoană și portjartierul mic.

Cu stropitori de aur ți-aș fi stropit trotuarul
Pe care dimineața te duci la repetiții
Și ți-aș fi mers în urmă, purtîndu-ți degetarul,
Și poate că o dată, lin depășind hotarul
Furourilor tale, ne-am fi dedat la viții...

Căci mi-ai distrus vieața, Cornelia Gheorghiu,
O, actoriță moale de pluș înveninat.

Și sufletu-mi de înger, suavul și zglobiul,
În răi pantofi de damă, cu tocuri ca burghiul,
L-ai ocolit, jenată de-amor, ca pe-un rahat!!!

Mică rugăciune pentru ajutat orbii
(1968)

Ia-mă de mînă, Cuchi, ca pe un orb
Și-ajută-mă. Pe masă e o cană ;

O, cît de mult aș vrea din ea să sorb
După amiaza asta diafană...
Du-mă încet alături de dulap
S-ating cu degetele lemnul tare,
Poate așa o să ajung să scap
De după-amiaza asta ce mă doare...
Apropie-mă, palidă, de pat.
Nu-ți fie teamă. Vreau, plin de rușine,
Să plîng cu capu-n perne înfundat
După amiaza asta fără fine,
După amiaza asta ca un morb,
După amiaza asta ca o rană.

Ia-mă de mînă, Cuchi, ca pe-un orb
Și-ajută-mă. Pe masă e o cană...

Zîna legată fedeleș

Există o lume atît de frumoasă, i-am spus încet Iubitei Ideale,
încît mi-e și teamă
(Dacă dispare ?) să ți-o descriu. Sînt fluturi cuvioși, flori călugărite
Ce nu văd decît amurgul și-atunci de-abia pe mijite,
Între petale ținîndu-și ascunse miresmele fiindcă la necuviință
dînsele cheamă.

Melci răzlețiți, stîlpnici, așteptînd anotimpuri întregi în cochilie,
Cu coamele, cîndva boierești, strînse smierit.
Izvoare rotunde rușinîndu-se-n unde să-nvie
Pe prundul, de raze subțiri, în aurul zorilor, sulemenit.

Rouă feciorelnică, purtînd cingători cu cuie-n scaieți.
Zefiri bătînd mătănii în plopii înalți.
Clipe de după amiază cînd poți numai înveșmîntată să te arăți
În pînze groase de paing cu cruce pe spate și saboți de țelină
dulce să-ncalți.
Da, trebuie doar să mă crezi pe cuvinte și caldă să vii
Să suflăm împreună, îngenunchiați pe viață, în păpădii !

Practici spirituale

Pentru Yvonne de Burgundia

Voi sosi, istovit de asceză, într-o birjă
Trasă pe strada ta sfîntă de doi zdraveni struguri pursînge; vizitiu – o actriță
Ce-și aprinde amorul cu biciul și-și pune în ochii adînci, fină criță,
Beladonă, căci viciul ei genial o oblijă!

Și te voi striga!! O s-apari, de la creștet pîn' la centura de castitate,
În turnul gros de grafit,
Cu sînii acoperiți de-o carte deschis-a credință, onoare, dreptate,
Op cu spațiul bombat și timpul apelpisit.

Apoi îmi vei arunca frînghia-mpletită din cele mai calde cearceafuri:
Să urc, să înving!
Vor trece lungi săptămîni, luni de zile, ani, chiar decenii îmbibate cu prafuri
De copt aluaturi veșnice, ca să-ți desching

Talia fragedă din fierărie.
Pe urmă ne vom iubi exemplar, legendari (cu citate din Kierkegaard, Swedenborg, Bohme, Ruysbroeck), în supraesențiala bucătărie!!!

Noi și țestoasele

(Despărțirea de Pastel)

Evlavioși ne ducem la țestoase
Să ne-nchinăm cînd ouăle lor cad
Pline de-aromă, limpezi, grațioase,
În moile nisipuri cu gust fad.

Acasă cresc geloase și ne-așteaptă,
Blînd lustruite, sticle fără dop.
În fața ușii, oh, pe-o dulce treaptă
Deschisă-i fila fragedului op

Uitat, citit de fluturi și zeițe,
Înconjurat de urechelniți lin.
Noi stăm însă-n amurg și cu vechi spițe
De bicicletă-mpungem oul fin

Cu fratele lui Robinson, pe plajă,
Uimiți, gîndind că are-un gălbenuș
În veșnicul albuș, sub sfînta-i coajă!
Și-l luăm să putrezească-n raft, pe pluș...

Povestea lui Belmondo Pisicescu,
Cu purici tandri, cum e și firescu!

Astfel grăit-a Pisicescu, cotoiul gingaș-miorlăniu și strict haotic al fratelui lui Robinson Crusoe:

„A fost odată un motan
Ce devenise-opioman
Din cauza unei pisici
La bot cu sfîr!, la fund cu plici!
El se trezea de dimineață
În puturosul pat de fleață
Și repede-și băga o mor-
Mor-morfinuță în picior.
Dar dozele crescînd mereu
Era din ce în ce mai greu.
Și-atunci motanul s-a decis
Să se arunce în abis“.

Mult timp după aceea, din fecundele genuni mărării, se pătrunjelea la cerurile pline de sfințenie laie-bucălaie, mlădiandru și nostalgichiu, descălecător de iluzii fluturate-n infinituri fine și în drojdii de jind, pe lîngă zori, pe lîngă amurguri, un cîntecel aparent futil (improvizație sfielnică de dincolo de binele chior și de răutatea imbecilină), acompaniat la viola d'amore și la flautul desferecat de însuși Marele Melc Mozart (M. M. M.), se înălța deci spre norii nimănui umflați cu pompa, următoarea maladie mistică (M. M.):

„Fericirea este cînd
Morgenstern M taie ceapă.

Emil B trece plîngînd
De tristețe și i-o papă.
Apoi bate orologiul.
Rîmele se fac mai lungi.
Emil B scrie elogiul
Maiei și bea punci, bea punci...“.

De-a nasturii

Dacă ți-aș rupe toți nasturii de la pardesiu
Și apoi pe cei de la rochie, mai calzi și mai mici,
Iar la urmă, închipuie-ți!, și pe cel sidefiu
De la sutien, ar trebui, îți dai seama, s-abdici

Și să pleci cu mine în Australia!
Acolo ai face o vreme strip-tease și pentru un whisky, băut
din picioare, într-un saloon,
Ți-ai dărui pe-ndelete gura, sînii și talia
Și încă un fleac pe care, fiind gentleman, nici nu-l mai spun.

Ci eu, ca să-ți dovedesc că nu sînt dobitoc,
Aș ajunge celebru în comerțul cu piei
De-orhidee lila și nasturii (uite, mă jur!) ți i-aș coase la loc.
Dar atunci, oh, atunci ai începe să-i smulgi tu pe-ai mei!!!

Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe

(Apropierea de kitsch)

La hotelul Mierla Neagră
Am iubit un înger creț.
Ce meschine perdeluțe
Ne fereau de nătăfleți!

Coborîse prin hublouri.
Se numea Margot. Sub fulgi
Avea locuri dulci pe care
Nu-i frumos să le divulgi.

Din Ianuarii în Apriluri,
Din Apriluri pînă-n Iunii,
Pur înfășurat în triluri
Am făcut față minunii.

Dar în brume de Octombrii
S-a topit. O, deziluzii!
Și-am rămas să beau decocturi
Trăsnitoare și infuzii

Și-n după amiezi țicnite
Să visez, trîntit pe-o rînă,
Coapsa lui Margot în opturi
Lîncede, cu dublă frînă!!!

La o linotipistă-n lapte dulce

(Din adînci tipografii – 1983)

1.

La patruzeci și patru de ani bătuți pe muche,
Ros de ambiții vane, extras din societăți
De drojdii și de-amurguri, ca un măreț păduche
Pe care, drept în frunte, la alții îl arăți,
M-am hotărît să behăi de-abis și moarte bună,
Cîrlan bătrîn de-acuma, dar pur în cîrlionți,
Și spre-o linotipesă roșcată, blondă, brună
C-un usturoi sălbatic în gură s-o iau glonț
Ca să se-mplumbe strașnic situația de-a pururi.
Gălbui ca alioru-mpietrit în moarea verzei
Nerăsuflate încă mi-e cugetul. O, nururi
Dilii, craci de doi metri, sîni macri, amorezii
    Vă cînte în extaze, ci eu, precum limbricul
    Ratat în maț, sorb lapte, scîrbit, cu polonicul.

2.

Suflat în aur sufletul nu-mi este,
Pete cît ceașca trîndăvesc pe el,
De băleguță verde de vițel,
De rujuri descleiate din neveste.
Nu roua, linotipa mi-l parfumă!
Clăbucilor de iapă,-n bălți bălane,
Îl las, să-și bălăcească-n fina spumă
Zimții frivoli, cum dalbele bomboane
În gura mlăștinoasă-a unei curve.
Și totuși, mă ridic mereu din tină
Și cel mai fraged întru-această urbe
Trag disperat spre mine de lumină
    Și mă îmbrac în dînsa ca-n veston:
    Corector, icră veche, roz nod de bulion!!

Hai s-o tulim în Australia!

Hai s-o tulim în Australia!
Tu ia-ți cu tine gura, sînii, talia
Și coapsele, oh, mai ales cu graba
Să nu le uiți, căci totu-ar fi degeaba
Cînd printre-aborigenii din spelunci,
Abia sosită, ți-or plăti în pungi
De aur și în piei de-ornitorinc
Picioarele linse de-un cîine Ding-
O!

Micșunea căzută-n lapte

Micșunea căzută-n lapte,
Vrei să ne-ntîlnim la noapte
Și să ne iubim frumos
Pe-o saltea pusă pe jos
Din lînă de merinos?
Să-ți iau coapsele-amîndouă
În palme ca pe un crin
Plin cu piper fiert în vin
Și la ele să mă-nchin:
Dă-ne nouă...
Dă-ne nouă...

Și-ai plecat...

Și-ai plecat. Unde mai ești,
Surioară?
Sufletu-n mine-i deodată
Camelie macerată
În rachiuri și-n calești
Și-ncepe încet să moară.
Poate că nici nu ai fost!
Bat mătănii și țin post
Mov,
Să-mi fac păcatul subțire
Ca mireasma-n amintire,
Of!

Îngerul Pepémbe

Cînd luneca din lume, nedumerit, Septembre
Și-Octombre-n trăsurică-și plimba mai dulce pajii,
M-am întîlnit pe-alee cu *Îngerul Pepémbe*
Trimis din cer anume spre-a-mi descifra mesagii.

Era atît de fraged c-un deget dus la buze
În semn că mă cunoaște de mult, dar că nu vrea
Să-mi spuie-această taină decît prin buburuze
Pe care din azurul lui pur mi le-ntindea.

Simțeam cum lîngă dînsul mi-i sufletul ca bruma
De-o gură roz topită pe marile coperți.
Și-aș fi șoptit nostalgic : „Sînt vinovat acum,
Dar o să plec, Pepémbe, și tu o să mă ierți...

Și poate-ntr-o amiază, sosit să-ți cînt din flaut,
Alături de bomboane și zahăr alb și bun,
Pălind ca de-o-ndrăzneală prea caldă, o să caut
Aripile în palma mea caldă să-ți adun".

Superstiții și fofîrlici

Tu crezi în numere și-n vise
Pe care mi le povestești
Încolăcită-n nepermise
Feluri. Eu cred în crini și-n pești.

Tu sfîșii lenjuri inspirate,
Cu ele să-mi împotmolesc
Viața-mi tocită-n vechi păcate.
Eu beau un veșnic „englezesc“[1]

Tu-ascunzi (în nouăzeci și nouă
De moi sertare ce-și preling
Pe sub tejghele calda rouă)
Struguri. Eu fluturi-i împing

Spre tine, ca să-ți soarbă-n trompe
Subțiri nectarul ce-l aduni.
Sute de-amurguri, mii de bombe,
Oh, miliarde de minciuni!!!

---

1. PICKWICK TEA (Finest English Blend).

Reparata și balena

(Exercițiu mnemotehnic Brassens)

Reparata-n transatlantic
Își pudra c-un puf romantic
    Locul care nu se scrie
    Pe nici un fel de hîrtie
    Însă totuși se citește
    În limbuța franțuzește :
                                        CON !

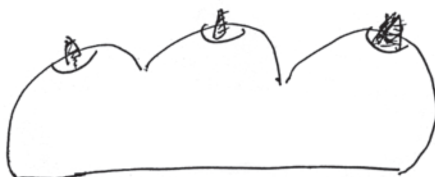
Iată, vine o balenă
Și o pupă fără jenă
    Într-un loc ce nu se scrie
    Pe nici un fel de hîrtie
    Însă totuși se citește
    În limbuța franțuzește :
                                        CON !

În van țipă și de-a surda
Reparata : „Cruță-mi pudra
    Dintr-un loc ce nu se scrie
    Pe nici un fel de hîrtie
    Însă totuși se citește
    În limbuța franțuzește :
                                        CON !“.

Balena răspunde : „Drace,
Nici nu știi ce mult îmi place

Într-un loc ce nu se scrie
Pe nici un fel de hîrtie
Însă totuși se citește
În limbuța franțuzește:
CON!".

Și-astfel la minut intrat-a
Balena în Reparata
Printr-un loc ce nu se scrie
Pe nici un fel de hîrtie
Însă totuși se citește
În limbuță franțuzește:
CON!

Clipele-s unse cu jazz

Pentru Johnny Răducanu

Localități cu vampe ce beau gin,
Bufante pe la sîni și pe la șolduri,
Trăsnind de insolență și imbolduri
Și clătinînd sub rochii craci sublimi!

Le răsuceam pe-arătătoare părul,
Aveau momeli de tîrg la orice pas,
Ne-nnebuneau cu cotul roz ca mărul,
Cînd au plecat ca fleașca am rămas.

Vai, amintirea lor printre mărare
Ne năruia. C-un pîntece bleoștit
Mai stăruiau crini plini de-o rea mirare-n
Pistil. Ne îmbătăm la infinit!

Căci nu mai sînt. Piureul de cartofe
Se înverzește-n cratiți nemîncat.
Ne consolăm doar pipăind vechi stofe
Pe care dînsele le-au fluturat...

Aveau, oh!, cur cu dulci subînțelesuri:
Putea fi luat în brațe și pupat,
Putea fi dat cu pudră și cu dresuri,
Putea fi tăvălit, pios, în pat,

Putea fi prins lin unde se bulbucă
Și-ncredințat să facă ondulații,
Putea fi strîns la piept dacă te-apucă
Dorul de el, în văzu-ntregii nații!!!

Tiv pe marginea batistei

Unde ești, stăpînă mică?
În ce cameră de flori
Stai cu mîna pe pisică
Și urîtul ți-l omori?

Turnul tău i-atît de-aproape,
Pod de piatră-am străbătut
Peste-nnămolite ape
Și-acum plîng în căni de lut.

Dacă mi-ai surîde-n ușă,
În genunchi rămas, pe prag,
Mi-aș turna în cap cenușă,
Ți-aș da globuri de dovleac.

Și ți-aș pune-o scîndurică
Pe țuguiul sînilor.
Unde ești, stăpînă mică,
Răspîndită ca un nor...

Sonetul scris pe-o portocală
Pentr-o rostogolire ideală

Fluturii bat cu-aripa groasă-n geam
Ca să-i primim la marele bairam,
De-aceea zic să fim voioși și darnici.
Ne vor sluji cu sîrg drept fini paharnici,
Făcînd în aerul perlat să zboare
Cînd aurii, cînd sîngerii pahare.
Și-n urmă, beți și noi și dînșii beți,
Îi vom zvîrli afară cu lopeți
De pe podelele ce-or să se spele
Cu albele și caldele dantele
Ce ți-au ascuns geloase-o noapte trupul
Și-acum le lepezi fără nici un scrupul
    Spre a pleca, eu îmbrăcat, tu goală,
    Într-o călătorie-originală...

Sonet trimis după un an
De stat cu ochii în tavan

(Variantă ameliorată)

Cătinel mă-ndrept către iubire.
Pe pămînt, prin aer, peste ape
Lung călătoresc. Din iarbă, fire
Rup să-mi fie și norocu-aproape,
Zăpăcit de cît de alb ți-e trupul
Ce m-așteaptă, răbdător, pe-o rînă.
Sorb cîte un melc, înghit o rîmă,
Beau din șanțuri roua fără scrupul,
Oh, cu tot cu mîl. Sufletu-mi crește
A îmbrățișări și-a gură caldă,
Plină de mireasma ce-ndulcește
Pe oricine viața-n ea își scaldă.
    Căci sosi-voi, tîrîind un brustur,
    Inima de-a pururea să-ți ustur!

Te-am ținut goală în brațe

Te-am ținut goală în brațe
De la prînz și pînă-n seară.
Aveai sîni mari, de la țară,
Fesulii de domnișoară.
Și am fost un nătăfleață!
Iar acum, pe străzi, ca orbul,
Umblu sufletul să-ți sorbu-l
Din trup ca să-mi treacă morbul.

Ia-mă, Doamne, ca pe-o rouă

Ia-mă, Doamne, ca pe-o rouă,
Dimineața, de pe flori,
Soarele, și du-mă-n nori
Peste șandramale grele
Cu femeie dulce-n șele,
Dar cu ochii plimbători.

Ia-mă, Doamne, ca pe-un flutur,
Dup-amiaza, dintr-un spin,
Vîntul, tristețea să-mi scutur
Peste șandramale grele
Cu femeie dulce-n șele,
Dar sub perini cu dry gin.

Ia-mă, Doamne, ca pe-un flaut,
Dintr-o muzică cerească,
Îngerii, în somn s-o caut,
Peste șandramale grele,
Pe femeia dulce-n șele,
Dar crudă cînd și le cască...

Cișmelele picură-n van

Cișmelele picură-n van.
Pun mîna pe-un crin și se sfarmă.
E-n mine un soi de alarmă
De parcă un tip, prin ochean,
Își ia, de pe casă, c-o armă,
Drept țintă surîsul meu, dar mă
Mai lasă s-ascult înc-un an
Cum, ca într-un veșnic lighean,
Cișmelele picură-n van.
Pun mîna pe-un crin și se sfarmă.

După douăzeci de versuri

Eu văd ceva ce nu ar trebui
Zărit decît de îngeri îndrăzneți
Și-o clipă numai căci de-ajuns le-ar fi
Să-nnebunească-n albe dimineți
Roua-i bătută-n cuie pe pereți
Și curcubeie-ncep a-și despărți
Culorile și-un melc bătrîn ia-n corn
Fluturii denși moi ciuturi se răstorn
În vechi fîntîni din sîni cu piatra gri
Și apele-s spuzite-n veci de creți
De mîl mormolocit și-s mogîldeți
Scoțînd mîini mici și înecînd copii
Cu capetele mari de păpădii
Și trupurile pline de scaieți
Întru nerușinare și dispreț
Chiar dacă-s fragezi-morți și-au rămas vii
Și ochii curioși spre flori întorn

Eu văd ceva ce nu ar trebui
Cînd beau mărgăritare și adorm
Pe pajiștea dulapului enorm

Tristețea genului epistolar

Voi muri în orașul acesta,
Fără prieteni, fără iubită.
Veți spune că, vai!, vă joc festa,
Lăsîndu-mi pe-o creangă de plop tăiat vesta
S-atîrne-n amurgul topind cărămidă.

Voi pleca braț la braț cu motanul
Ce mi-a tors, credincios, pe piept versuri.
Dau de-a valma fotoliul, mormanul
De Proust, ceasul copt cît bostanul
Și-al trenului tom cu opriri și cu mersuri.

O să pară ciudat c-aveam pietre
În haine și sîrme crescînd pe pereți
Din cuie. Dumnezeu o să-mi ierte
Și inima fleață, și mințile fierte
În zeama de melci indolenți.

Rătăci-voi. Nici apă, nici aer, nici vise
Promise demult, oh!, promise, promise...

Iubita gonflabilă a fratelui lui Robinson Crusoe (2)

(Despărțirea de kitsch)

Pentru gusturile-alese
Avea dînsa, ca s-ațîțe,
Țîțele ca niște fese,
Fesele ca niște țîțe,

Și-un buric ondulatoriu
Ce făcea pilaf matúrii,
Unde-i strălucea notoriu
Micul ei lapislazuli,

Sex pudrat cu pufuri plate,
Ras cu lamele Personna,
Moi pupile dilatate
Cu *Atropa belladonna*,

Poponeață pulsatilă
De cînd a venit pe lume,
Ce și-o dăruia în silă
Cu un fîț al ei, anume
Pentru cei ce-ar desena-o
În closetul de la gară,
Cu bobițe de cacao,
Dulce, pluricelulară!!!

Neglijența elegiei feroviare

(La acordeon, Julien Ospitalierul)

Tutun de pipă, olandez,
Cutii mirifice de tablă!

Traversele-n lumina slabă-a
Amurgului copilăresc,
Înfășurate-n moi șopîrle:
O, teamă! Crăcănarea dulce
A servitoarei cu mari buce
Și sînii-n aer dînd mici sfîrle,
Macazurile unsuroase,
Acarii adormiți în iesle
În timpu-amorului crud peste
Țărănci de paie și mătase,
Fîntîna înfundată-n cuiburi
De vrăbii zăpăcind ciripuri...
Sunetul meu, de ce mă tulburi?
Vreau, Doamne, vechile nimicuri,
Sîrme subțiri, știrul porcesc,
Fetița Dascălului, sablă...

Tutun de pipă, olandez,
Cutii mirifice de tablă!

Sonetul ameliorat puțin,
Transcris de J.O. cu propriu-i destin

Se-aud tocile de-ascuțit cuțite...
După cafea, lichior, trabuce fine
Supte în buze groase de guri brite
Sau franțuzești (subțiri salive-n cline
De văi mustind papile-alegre-n gusturi),
Luăm la plimbare Doamnele-ncărcate
Sub talie de buci, sub gît de busturi
Cu sfîrcuri de o mie de carate.
Ci, abisale în buric, ele celeste-s
În fîțul coapselor flanate pe elipse
De dragul soarelui. Clipa un rest e
În toiul fraged-negrelor eclipse
    Cînd șolduri se desfac diavolește
    Spre a ne prinde viața ca-ntr-un clește!

Transcrierea sonetului viril,
Cu bulion, de însuși fra Emil

Se dansează pe pervază

Vino-n crenel. Lasă să-ți curgă părul
Pînă la șanț. Acolo-aștept cu spada
Scoasă să-i tai vîrful măcar, în dorul
De-a nu-ți putea iubi trupul pe lada
Cu-aurării, cupe brodate-n pietre :
Safir, smarald, rubin, enormi topaze.
Saliva gurii dă-mi. Sînt mort de sete,
Bătut în cap de-un soare cu mari raze
Medievale, late, groase, grele.
Lumina mă apasă-n mii de puduri.
Bîjbîi prin ea ca-n vrafuri de perdele,
Să te ajung. Topescu-ți în săruturi
    Rostul păstrat în raft de castitate
    Ca mărul obrintit în sos cu lapte.

Sonet caligrafiat
Pe o scîndură de pat

Înhămasem la caleașcă
Fluturi breji hrăniți cu zaț
De cafea clocită-n ceașcă
N-aveam timp ci numai spaț
De ajuns pîn' la crenelul
Înălțat din cremă arsă
De mărar păzindu-ți felul
Coapsei către mine-ntoarsă
S-o frămînt ea să-și dospească
Oh aluatul în nesaț
Alergam precum mișelul
Spre iad-raiul ce-l desparți
    Cu trupul tău alb ca mielul
    În zorii de rouă sparți

Caligrafie pentru iubita ideală

Dragostea ta ca o fîntîn-atîrnă
De-o tijă mlădioasă de mărar.

Soarele-n raze groase cît o bîrnă
De-acoperiș îmi cad, cu tot cu var

Și țigle-ncinse pîn' la verde,-n cap.
Bat telegrafe în cantoane lucii.

O, îngere, ajută-mă să scap
Din după-amiaza plină de năucii

Fluturi murați, cu-aripe ce-și desfrînă
Mireasma,-n spațiul vechiului hambar.

Dragostea ta ca o fîntîn-atîrnă
De-o tijă mlădioasă de mărar.

Transcrierea sonetului nr. 19, et. V, ap. 14

Cîntam muzici religioase sau profane.
Suptul bomboanei, linsul acadelei :
Răsplata-ntîrziată-a vieții mele-i !
Domnii scorțoși, Doamnele țopîrlane,
S-or bălăci, voioși, în bălți cu lintiți.
Ci tu ia-ți melcu-n raft, bea untdelemnuri,
Păstrează-n rouă, pur, cristalul minții,
Nepăsător la putrede îndemnuri.
Ai rosturi : sufli-n puf de păpădie,
Crinul îl bați în zid, cureți lin praful
De pe dulap. O clipă-ți mai adie-n
Suflet Yvonne, susúră telegraful.
Nu părăsi loboda-n șanțul lat.
Timpu-i de sosuri dalbe îmbibat !

Paravanul chinezesc

Sînt paravanul chinezesc
Al celor ce se giugiulesc.

Cînd ei, frumoși, împart sărutul,
Pe mine-adînc se zbate-un flutur.

Iar cînd li-e dragostea în toi,
Mătăsurile-mi se strîng moi

Și curg lin pe podeaua largă
Amorul lipicios să-l șteargă...

Sfaturi primejdioase
(1982)

Pentru Reparata

Rujează-ți dinții în albastru.
Fii albă. Și cu limba mov

Prelinge-n mine-un fin dezastru,
Cum sub icoane, în alcov,
Infantele,-n dulci erudiții,
Cu gravii Granzi ai vechii Spanii,
În umbra Sfintei Inchiziții,
Făceau spumoase pătăranii.
Și nu uita prepelicarul
Să ne privească,-un papagal
Să-ngîne tot, ciupind mărarul,
Iar tu să tremuri muzical
Și-apoi, la clavecin, măiastru,
Să-mi sui în cer sufletul zob.

Rujează-ți dinții în albastru.
Fii albă și cu limba mov...

Tamaretă

Tamara, ce vers de aur,
Toropit, să-ți împletesc
În părul zbîrlit cu geana,
Dintr-un loc dumnezeiesc?

Și ce suflet, dat de-a dura,
În zorii plini de botgroși
S-arunc să-ți prăjească mura?
Beau cafeaua ca pe-un borș

Și cu tot cu zaț. Balaur
Sînt cu-aripi ce-ntruna-mi cresc.
Tamara, ce vers de aur,
Doldora, să-ți dăruiesc?

Împotriva amneziei

Ca să nu uit că sînt poet,
Beau azi o sticlă de oțet
Și cu furnici și foarte-ncet.

Apoi îmi pun sare sub pleoape,
Chem muștele să vină-aproape
Și să îmi bîzîie-n urechi
Mireasma șérvetelor vechi
Și-a polonicelor scrobite-n
Supa amiezii infinite.

Și furculițe-mbii să-mpungă,
Viespii clocindu-și acu-n pungă,
Oh, clipa galbenă și lungă...

Clei din
Aripioare de rechin

Cîntai un country la pian,
Saloonul era gol și trist.

„Tu nu exiști, dar eu exist,
Am douăzeci-și-fragezi ani,
Și sîni umflați cu pompa-n puf
De-ornitorinc cu cioc de rață,
Oh, între coapse îmi cad, buf!,
Fructe gustoase pîn’ la greață
Spre care tu măcar nu-ntinzi
Mîna, darmite să le-nfuleci.
Eu mă strîmb singură-n oglinzi
Și-aștept s-apari cu pași abulici,
Ca după o ruletă rusă
(C-un glonț de-argint în butoiaș!)
Jucată la desert, să nu se
Creadă prin tîrg că ai fost laș,
Și-aprind[1], lin, pe podeaua lungă
Din lemn smerit de lemn fidel,
Picioarele ce-ar vrea s-ajungă
Să te iubească-n chip și fel,
Și-mi clatin sufletul în van
Între cerceii de-ametist.“

Cîntai un country la pian,
Saloonul era gol și trist.

---

1. Picioarele se aprind ca o candelă!

Mi-e rușine să ies viu

Mi-e rușine să ies viu
În lumina zilei goale
Îți citesc și îți tot scriu
Trupul rotunjit sub poale

Fericirea-i în dureri
Înmuiată și-s om singur
Zarea mea fragedă ieri
Azi s-a-nvinețit de friguri

Iartă-mă că nu mai știu
Roua-n bob floarea-n petale
Mi-e rușine să ies viu
În lumina zilei goale

Din hățișul de-ntîmplări

Din hățișul de-ntîmplări
Nu mai scapă nimenea
Razele-s cu zimți în nări
Mireasma-i de fluturi grea

Ceașcaleașcă bleu ești tu
Vizitiu galben-pai sunt
Sufletul blînd îmi căzu
În mierea zilei cu unt

Ruju-mpotmolește-n gări
Moi macazuri de tafta
Din hățișul de-ntîmplări
Nu mai scapă nimenea

Elogiul Reparatei

Clipele-s rupte ne-ntrerupt
De trupul tău cu iz de fruct
Ce-i despicat deplin în două
Unde-i o mlaștină de rouă

Gîndul mi-e frînt de-un melc abrupt
Simt soarele cum mov ne plouă
Oh raiul de omizi e supt
Și aerul greu dedesubt

Viclean ni se așterne nouă
Și ne îndeamnă spațiu-i zmult
De trupul tău cu iz de fruct
Ce se despică crud în două

Sonetul descifrat cu grijă
(1980)

Ne vom iubi ca-n vechi foiletoane
Tu o să faci un ceai și-o să oftezi
Eu o să-ți mîngîi sînii pe blazoane
Și o să-nceapă valsul vienez
Vei leșina flacoanele cu săruri
Le-oi destupa la nările adînci
Vom spune tu minciuni eu adevăruri
Izbiți de fluturi pe-ale clipei stînci
Ci ne-om iubi extatici pîn' la moarte
Pe-aceeași muche moale de cristal
Tu-ncolăcită ceștilor deșarte
Eu desprinzîndu-ți sufletul oval
    De rotunjimea șoldurilor grele
    Ce-or rătăci degeaba printre stele

Improvizație

Merg smerit în urma ta
Laic mi se-ncarcă ochii
De-o lumină-atît de grea
Că-ți rupe pînzele rochii

Și-ți văd trupul alb în smirni
Neatins de sfiiciune
Hălăciugă de crini plini
Moliciune-n rugăciune

Ci mă-nvață-a hoț carnea
Sufletul să mi-l apropii
Merg smerit în urma ta
Laic mi se-ncarcă ochii

Improvizație

N-am știut c-o sa mă doară
Sufletul atît de tare
Fiindc-am scris tot într-o doară
Despre sîni gură picioare

Ele erau părți prea sfinte
Ca să le ating cu gîndul
Trebuiau albe veșminte
Nu cuvinte ca pămîntul

Și-o-nchinare și-o-nălțare
Izvor dulce-n rouă clară
N-am crezut c-o să mă doară
Sufletul atît de tare

Improvizație

Dac-ai ști ce moale cade
Chiar în palma mea lumina
Ai veni-n calește calde
Blînd mototolită-n fina

Dantelă de-amurguri crude
Verde-țipirig mov-lînced
Sufletele să ne-asude
Ca sub aripe de îngeri

Și-am călca iar prin flori sparte
Fără-a ne pricepe vina
Dac-ai ști ce moale cade
Drept în palma mea lumina.

Rătăciri prin tîrgu-amar

1.

Prin ținutul Iașilor
Pe urmele pașilor
Tăi mă las gingașelor

Ore moi în raza
De după amiază
Cu mintea nici trează

Cu trupul nici falnic
Bîntuit amarnic
De surîsu-ți darnic

Dintr-o altă ziuă
Și bat roua-n piuă
Și bat roua-n piuă

2.

Dacă te-aș vedea mai des
Mi-ar fi sufletul ales
De neghină
Și aș trăi tot prin lumină
De după amiază fină

Pe la curți cu garduri nalte
Din strada lui Ipsilanti

Sau pe strada Semnului
Lăsîndu-mă-ndemnului

De-a-mi cloci dulceața-n rană
Și-a-mi purta prinsă-n buton
Vesta scurtă cu pulpană
À la Robinson

Trei praștii

Iubito cu ochii mlaștii
Mi-a dat Dumnezeu trei praștii

Cu una să trag la stele-n-
Tre cracii razelor grele

A doua sub cap s-o am
Pernuță cu bolovan
Să te apăr de dușman

Iar din ultima să-ți fac
Gumilastic la nădrag
Pentru șoldul tău cel drag

Ce stamina și pistilul

Ce stamina și pistilul
Florilor!
Mi-am lăsat de-o parte stilul
Și în spaima zorilor,
Cu viața făcută praf,
Visez c-o să vii călare,
Dulce vrăjitoare,
Și-o să-mi presuri sare
De cristale mov
Pe feliile de pîine
Căci noaptea mi-e somnul zob,
Iar ziua mea nu mai are
Nici astăzi, nici ieri, nici mîine.

Ci-i șir rupt de săptămîne...

Toamna noastră cea de toate clipele

Pîlcuri-pîlcuri crini calici
Se apropie de corpul
Bosumflat în fese mici
Și sîni mari sufletu-ți sorbu-l

Blînd în pîlniile-adînci
Cu pistil și cu stamine
Rîzi în rai în iaduri plîngi
Purgatoriile-s pline

De motani grași neferici
Miorlăindu-și galeș morbul
Pîlcuri-pîlcuri crini calici
Îți acopăr umezi corpul

Ce grea cade lumina-n suflet

Ce grea cade lumina-n suflet
Ca dintr-un flaut de pluș umed

În care suflă-n zorii rupți
Îngerii orbi și surzi și muți

Fiindcă nu știu nimic ce-nseamnă
Parfumul pentru ei e-o scamă

Ci-s învoiți din cer anume
Pe pipăite să sugrume
Fluturi și spini să bage-n brume

Pamflet la acordeon

Ai vrut un timp, frumos, să-ți fiu stăpînul,
Să-ți pun pe coapse bir, pe sîni haraci.
Dar, coapsele și sînii fiindu-mi dragi,
Mi-am rupt de pe blazon Spada și Crinul.
Și tu cu dînsa floarea ai tăiat
Și ți-ai făcut pahar pentru șampanii
Ca să le bei pe dealuri cu șnapanii,
Iubită fără suflet, fără pat.
Și-acum degeaba-ncerc să-mi cos blazonul
C-o Spadă și mai rea, c-un Crin mai pur.
Kitsch-ul tangouri cu acordeonul
Cîntă-n tot tîrgul nostru bleg și-obscur.
    Și vacile se balegă arare
    Pe ceea ce-a fost nobila-mi cărare...

Terţine pentru Reparata

Şi vine cîte-o săptămînă plină grea
Prin care-orbecăiesc abia-abia
Pe străzile prelungi de catifea

Cînd nu mă pot opri ce dulce viciu
Să tai baloane de săpun cu briciul
Şi-amurgurile să-nroşesc cu biciul

Să surp un nor subţire în pahar
Într-o caleaşcă un mărgăritar
Şi între sînii tăi viaţa-n zădar

Alte terține pentru Reparata

Tu-aveai nevoie de-un poet
Care să-ți bea încet-încet
Trupul din sticle lungi de-oțet

Sau de un aventurier
Mereu calic mereu prosper
Prin contrabandă de piper

Sau de-un spițer ce-n drogherii
Vinde-n flacoane aurii
Unsori de suflete dilii

Oricum aveai nevoie-aveai
De un copac crescut în rai
C-un măr și-un șarpe ditamai

Sonetul cavalerului bolnav

Și dacă bube-mi lenevesc în carne
Și-n viața mlăștinoasă roua-i fleașcă,
Eu tot visez, iubito, o caleașcă
Ce lîng-un strugur o să ne răstoarne.
Și vom strivi cu-atîta lăcomie
Boabele mari și străvezii, alături
De îngerii ce fac amor sub pături
Fără ca Domnul rîvna să le-o știe.
Și-am tremura cu ei în dulci orgasme,
Fine și lungi sau dureros de scurte.
Din soare și din lună, două turte
Ne-om cerne, de mîncare, ca în basme.
  Și o să-i ștergem, prăfuit de harul
  Nostru, amurgului mărgăritarul.

Mărar tînăr

Eram crud mărgăritar
În cutie de mărar

Cu capac de crin trăsnit,
Fă, pe cînd te-am întîlnit.

Venisem cu trenul mixt,
Delicat și pesimist,

Și bătut de Dumnezeu,
Vampa sufletului meu!

Însă tu nu mă iubeai,
Intra-ți-ar în cur un pai

Ca la oamenii săraci,
Fluture de șapte maci!

De aceea m-am pilit,
Fiindcă nu puteam s-admit!!

Și-n amurg, scîrbit de viciu,
Mi-am tăiat gîtul cu briciul!!!

Bocet pentru Reparata

Spune-mi, fă, din care spume
Ai venit albă pe lume,

Clătinîndu-ți viața lin
Ca și florile de crin

Cu pistil și cu stamine
Ca să mă distrugi pe mine?

De ce n-ai admis, puișor,
Să-ți încerc în dormitor

Tăria jartierelor
Și apoi să mă omor?

Căci topit de cruzii-ți nuri
Vorbesc noaptea într-aiuri,

Iar ziua stau mut și fix
Ca Hristos pe crucifix.

Ci cu țuici doar mă susțin,
Băleguța ta de-amin!,

Copilă cu viața-n sos
Care m-ai întors pe dos,

Și m-ai dus, dalbo, m-ai dus,
După cum am presupus,

La sapă de mărgărint,
Filomelă cu ghivint!!!

Scrisoare
(1968)

Paharul de cristal, cînd cade jos,
Știe să moară-n țăndări lungi, frumos.

Și într-o zi înveșmîntat îl pierzi,
Parcă în rouă, parcă în zăpezi,

Cuierul tău în aer răstignit.
Nu, lucrurile nu dispar urît.

Întîi, ca la un neștiut consemn,
Te părăsește scaunul de lemn.

Apoi, lăsîndu-ți suspendată vaza,
Observi că nu mai este-n casă masa.

Și-o vreme mai plutești încă culcat
În locul unui iluzoriu pat.

Sub umbletul iubitelor, ușor,
Se macină culorile-n covor...

Vai, numai eu nu mă pricep să mor!

La o actoriță

Vai, nu mai vrei să-ți număr alunele
Pe ceafa moale – dulci chinezării,
Nu-mi mai arăți, cînd trec, printre perdele,
Ciorapii, fluturîndu-i să mă-mbii.

Degeaba îți hrănesc cu mei stigleții
Și versuri triste-ți zgîrii pe cristal,
Și-n prag ți-aduc, prin bura dimineții,
Cocoși pitici să-ți cînte din țignal.

Degeaba stau pitit lîngă burlane
De diamant, pîndindu-ți sînii mari.
Mi-s zilele nevrednice și vane,
Mi-e sufletul plesnit ca un pahar.

Fîntîni de ceai în care mușețelul
E fiert suav în mine se-adîncesc.
Ajunge-voi vreodată, eu, mișelul,
Pînă la gîtul tău dumnezeiesc?

Dantelă
(1968)

Vrei tu să-mi ungi feliile cu unt
Și să-mi așezi pe ele peștișori
Pe care o să-i ronțăi, trist, cînd sunt
Certat prin gări de domnii conductori?

Vrei tu să iei un mosorel de ață
Și nasturi grei să-mi coși, cu picioruș,
La sufletul meu pur de nătăfleață
Îndrăgostit de tine ca de-un pluș?

Vrei să-ți dezbraci tu rochia cu franjuri
La mîneci, ca, rămasă în furou,
Să-ncerc cele mai gingașe deranjuri
În broderiile de pe popou?

O, dacă vrei să faci aceste chestii,
Atîrnă-n geam sutienul și-o să știu
Că mă așteaptă cruzi ca două bestii
Sînii tăi mari cu botul cafeniu...

Elegie
(1968)

Hai să ne culcăm în dup-amiaza
Cu dulcețuri pline de furnici,

Cînd atît de grea de praf e raza,
C-ai putea cu mîna s-o ridici.
Și să adormim în sfîșierea
Orelor căzute-n preșuri moi.
De motani vărsată-n rafturi, mierea
Lin se va prelinge înspre noi...
Vor umbla tiptil în preajma noastră
Scaunele, dîndu-și întîlniri.
Îngerul Pepémbe, din fereastră,
Va privi uimit cum tu respiri
Și cum sînii scapă de sub paza
Brațelor, cerșind ca doi calici.

Hai să ne culcăm în dup-amiaza
Cu dulcețuri pline de furnici...

Țipăt

Iederă, iederă
Peste geamuri scapără.
Lumina-mi împiedecă,
Raza nu-mi mai apără

Sufletul, sufletele,
Că am multe-n mine,
Îmbîcsite, umede,
Prietene, străine;

Le dă fiere, miere dă,
Vicleană se cațără.
Iederă, iederă
Peste geamuri scapără!

Elegie cățărată-n flaut

Cățărată-n flautul uitării,
M-ai lăsat-lăsat strivit de fluturi.

Destrămate-s liniile gării,
În fîntîni cad rochiile-n ciuturi,
Clipele n-au sos, roua-i pe-o parte,
Ziduri se descleie, făinoase,
Dumnezeu mai știe, blînd, să-mi poarte
Sufletul prin mlaștini de mătase
Ca s-ating încet, fără să-l sperii,
Ceru-mbujorat de la-nceputuri.

Cățărată-n flautul uitării,
M-ai lăsat strivit de boi și fluturi...

Blues

Eu te-am iubit.

Cu pînze de lacrimi pe față,
Tăcut am trecut și ferit.

Dar pentru asta
Nu trebuie
Să sufere nimeni...

Sonetul descifrat pe-ncetul

Ce gingii roz sclipesc în gura-ți dulce!
Parcă arunci în aer crudă nadă
Să-mi prinzi sufletul vechi. Zglobie curge
Ața ce-n veci înnoadă și deznoadă
Plăceri, și mari, și mici, în văzul lumii.
Fii voioșia coaptă-n izul ceții.
Din nou, din zorii umezi pînă-n seară
Cópii, pe-ascuns, hotar delicateții
Spre-a-mi întocmi, savant, pe portulanul
Fraged un rai. E mărul cît dovleacul.
Șarpele susură scalen. Clipele anul
Și-l strîng în patu-adînc, lîngă copacul
Sub care-o să oftăm de-a berbeleacul,
    Rău fulgerați, trăzniți ca să-nflorească
    O dragoste deloc dumnezeiască...

Sonetul descifrat pe jumătate

Știi tu ce-i dragostea? Se-ndoaie
Pe un surîs pieziș raza luminii.
Slăvi scorojite înfloresc o ploaie
Ce umple cu bulbucii ei blonzi crinii.
Ceasul sucește-n crieri limba-i crudă,
Spuzind, secundă în secundă, mintea,
Se-nălbăstrește rouă, melci asudă
În casele tîrîte-n prafuri sfinte-a
Sos. Nuferii umflă-n mătasea broaștei
Turnuri lărgite-n soarele enorm.
Cu trupul greu și alb va să-ți răstorni,
Treji, sînii mici. De ce fugi? Recunoaște-i
    Viéții calde de a-ți fi iarăși oaspăt
    Cu cel mai putred sonet scris de-un înger proaspăt!

Scrisoare

Vei mai fi vreodată-n
Rouă, să-ți sărut
Ceafa crud lăsată
De păru-abătut

Moale peste mine,
Lîng-un vechi dovleac,
Și, fără rușine,
Trupul să-ți desfac

În raze, sub pomul
Rămuros și-umbros?
Rană-s. Și-s doar omul
Cu dulci pofte-n sos...

Vizită nervoasă

Voi sosi cu tramvaiul electric,
Voi avea un ceasornic cu lanț,
Atîrnînd din jiletcă, pe burtă,
Și-un enorm portofel făr-un sfanț,

Bulbucîndu-mi, la piept, buzunarul.
Căci acolo va fi un pistol!
Și-orice ins m-ar călca pe surîsuri
O să trag, enervat, blînd în el.

Nu mortal. Doar ciupindu-i urechea.
Și apoi voi porni patefonul.
Musafirii tăi fini, leșinîndu-mi
Împrejur, le-oi da-n nări cu flaconul

Plin cu săruri. Oh, mă vor privi
Monoclați. Ci-obosit de stafii
Voi pleca în tramvaiul electric.
Și-astfel vizita-mi se va sfîrși...

Despre cum s-a scris poemul

Blînd, cuvintele se scriu,
Trecute din floare-n fiu,
Singure. Și-s iar geamgiu

De-amurguri în spaima orei,
Cînd vii tu și-mi strecuri zorii
Prin coapse plutind ca norii,

Și-mi fierbi sufletul pe plite,
În ceaune aurite
Cu sînii, spre-a mi-l înghite!
....
Dar cuvintele se scriu,
Trecute din rouă-n fiu,
Singure și durduliu...

Cîntec

Mă mîngîie că nu-s singur,
Dulci, înrourate gînduri

Coapte-n crinişti. Moale vine
Marele Melc înspre mine.

Şi mi-e dor, şi mi-e ruşine
Că nu-s iarăşi în grădina

Strecurată prin lumina
Zorilor, amurgului,

Din spatele magaziei
Galbene-a copilăriei
În marginea burgului...

Cîntec de cădere voioasă

Strîngîndu-mă-n menghini dulci
De sîni mici și coapse largi,
Iarăși lîng-un pom mă duci,
Soarele-n joacă îl spargi.

Și-i șoptești șarpelui gros
Să sîsîie basme fine
Ca să ne iubim frumos,
Goi și fără de rușine,

Pîn-apare un melc greu,
Cu casa-i plină de zahăr
Și ne-alungă Dumnezeu ;
Razele-n preajmă ne scapăr.

În cădere, oh !, degeaba
Încercăm să ne-agățăm
De dînsele. Geme slaba
Viață de-acum pe alt țărm,

Cu vaci ce-n căldări le mulgi,
Și dovleci, și rîme dragi.
Strînge-mă-n menghine dulci
De sîni mici, de coapse largi...

Sonet domestic

Cum freci o rufă și o storci, așa mi-i
Vieața. Vino să o curăți, blîndă,
Într-o copaie, cînd buclați se-avîntă
Prin aburi îngeri beți de-aroma spumii.
Ci-atunci te-aștept să te dezbraci, rîzîndă,
De fuste moi, de bluze-n nasturi prinse ;
Și sînii treji și coapsele surprinse,
Re-nveșmîntîndu-le, încerc să te cuprindă
Chiar carnea mea zvîntată-n frînghioare
Întinse sub tavan din grindă-n grindă.
Și o să simți cum praful nu mai doare
Și sufletele ni se-ncleie c-o dobîndă
    De pofte-adînci. Și mințile-n alaiul
    De fluturi fierb în crătiți : iată raiul !

Sonetul descifrat cu greu

Să-ți scriu sonete? Dăruiescu-ți pieptul
De carne cu o inimă cît varza
De Bruxelles, dantelată-n, vai!, prea ștearsa
Viața ce-mi scade-n sticle-oțetul cu încetul.
Ci, dacă-mi porți un șold prin mintea-mi slabă,
Ea se-ntărește, crește-n creți de gînduri.
Fă doar un pas pe frîntele-mi vechi scînduri
Ale-ncăperii și-o să am iar labă
Puternică de urs ce papă faguri
Și își prăjește blana-n rug de mure.
Aibi tu răbdare. Pe urîte zgure
Izvoarele ovale-or să murmure
    Clar în topite, mătăsoase cheaguri
    De curcubeie gîlgîite-n nuferi
    Ce-n miezuri mari vor, lați, grav să te bucuri.

Sonetul regăsit sub pat

Coapse habotnice ți-a dăruit,
Iubito, blîndul nostru Dumnezeu.
C-un șold din iad zmulgi raiul ruginit.
O, între sfîrcuri prinzi un curcubeu
Ce dănțuie cînd sînii ți-i agiți
Și peste care îngerii trec doritori
Să se prelingă spre buricu-n nori
Ca să-i hrănești și să-i adăpi, lihniți.
Genunchii crini înșurubează-n vînt.
Morișc-a poftelor de carne sacră
Alții-ți vor fi. Eu slujitor trist sînt.
Vai, numai trupul pentru dînșii ți-l dezbracă.
    Căci sufletul tău tăvălit prin sos
    Este-al Arhanghelului cel cu Nimb Stufos!!

O dezertare pentru pleoape, sîni și șolduri de Valerie

Valeria, Valeria, Valeria,
De azi am dezertat din Cavaleria

Țarului, ca să fiu mereu aproape
De zbaterea ta lacomă de pleoape,

De sînii tăi cît turlele-ortodoxe
Spre care-o sfîntă sărutare-n foc se

Revarsă, și de șoldurile tale,
Altar cărnos pe vechile-mi mantale,

Șters de Arhimandritul de Kiev cu peria,
Valeria, Valeria, Valeria...

Pretenții de-actoriță

În prima zi, duioasă, zise:
„De vrei să te iubesc frumos,
Adu-mi deseară, în culise,
Un fluture cu coama roz“.

Ci eu, în roua mea deplină,
Un fluture cu coama roz
Strunitu-i-am pîn’ la cabină.
Dar ea nu m-a iubit frumos.

A doua zi din nou surîse:
„De vrei să te iubesc adînc,
Vino deseară, în culise,
Cu o fîntînă la oblînc“.

Ci eu, mai sprinten decît vîntul,
Cu o fîntînă la oblînc,
Sosit-am să-i adăp veșmîntul.
Dar ea nu m-a iubit adînc.

A treia zi șopti ca-n vise
„De vrei să te iubesc mereu,
C-un glonț, deseară, în culise,
Omoară-te de dragul meu“.

Ci eu m-am dus tăcut acasă
Și despicînd lin firu-n patru,
Întins în perini de mătasă,
Gîndesc să nu mai merg la teatru

Și îi clocesc o răzbunare
Cît oul crud de pitulice-n
Albuș și gălbenuș. Drept care,
Beau rochii calde și-ascut brice!

Sonetul vechiului cotoi

Crin înțărcat mi-e dragostea de-acuma?
Chiar dacă-ți pipăi șoldul, sînul, ceafa,
În gură nu-mi mai plescăie lin apa,
Pe creieri mă apasă-n crețuri bruma.
Sînt prea sătul sau e-o nevolnicie
De vechi cotoi blazat în reci smîntîne?
O, doar cuvîntu-n lobodă-mi rămîne,
Mîna-mi vioaie-i. Sufletul meu știe
O mie de palate și-altă mie
De melci mirifici, de izvoare-ovale.
Așează-te-n genunchi și-a tale șale
Îndoaie-le. Clădesc o-mpărăție
    De vorbe dulci ce-ți umplu pîn' la greață
    Cu fluturi sparți de raze-ntreaga viață!

* * *

Crini urniți prin urbe cu tramcarul
Îmi aruncă, largi, în suflet darul,

Prins în nări, de-a scrie cu stamine
Țepene lumina-n raze pline,

Groase, așezate pe pereții
Linși de roua rea a dimineții

Printre iederi înșelînd vechi ziduri
Frunzele de plopi, la ochi, au riduri.

Vine toamna-n vară, pe tăcute.
Undeva tocila sîni ascute,

Rotunjește șolduri, dă drag sclipăt
Lacrimii lălîii, dospită-n țipăt.

Cîntec vesel de iubire

Ea doarme-mbrăcată. Eu scriu.
Voi lua o cafea foarte-amară.
Iubita-mi tîrăște-un sicriu,
Prin somn, către mine, de-o sfoară.

Într-însul sînt solnițe mari
Și pajiști cu vîrfuri de ace.
Oh!, vrea să mi-l deie în dar,
Trăgîndu-l pe calde băltoace,

Din vis, ca pe-un fagure strîmt.
Iar coapsa ei plată-i cum ceasul
Pe care-l aud, surîzînd,
Deja țăcănind parastasul...

Amănunțimi

Cînd prinde-un straniu luciu Domnul Lapte
Și rîmele se-ndoaie după șoapte,
Ziduri miloase duc omizi în spate.

Șerpii se bagă la găini în ouă.
Dintr-un dulap pe-un scaun curge rouă.
Fluturii-mbracă-n pripă haine nouă.

Și-n după-amiaza blînd-răutăcioasă
Fecioarele fac dragoste pe masă
Căci nu mai este loc pentru iubit!

Iar Reparata,-abia ajunsă-acasă,
Ducînd mîncare la furnici sub casă,
Se uită-n crăpături cu un chibrit...

Scrisoare ameliorată (1977)

Lui Șerban Foarță

Șerbane, icră veche,
În ce tristețuri zaci,
Puținde la o leghe
Ca nimfele-ntre craci?

Balena, oh!, balena
Numită Moby Dick
(Și mă apucă jena
Că trebuie să-ți zic.)

Plutește pe oceane,
I-e foame de harpon!
Trezește-te, Șerbane,
Roz nod de bulion,

Fute cuvîntul, dulce.
Zdrobit sub iederi moi,
Tu limbii țîța zmulge
Și-o dă la marțofoi.

Și lasă, lasă, lasă,
Să-ți cadă în amurg,
Pe fețele de masă,
Roua lui Demiurg...

Scrisoare pentru Șerban Foarță
(1977)

Să stai închis în casă
Și să călătorești
Pe latele atlase
Cu ape fără pești.

Meridiane fine
Și negre să străbați
Ca-n frageda vechime
A marilor bărbați.

La Poli să-ți cadă gîndul
Asemeni unui ban
Pe care, ani de-a rîndul,
Să-l cauți prin vulcani.

Corăbii largi cu boabe
De aur să aduci,
Făcînd păcate grave
În umbra Sfintei Cruci.

Și să te-ntorci acasă,
Viteaz, ca să privești
Pe latele atlase
Cu ape fără pești...

Să nu uit că sînt poet (1977)

Lui Șerban Foarță

Poetului îi șade bine
Să fie trîndav, bleu și pur.
Mănînce miere de albine,
Beie din sticle fără cur.

Îmbuibă-se printre chiftele
Cu tîrtițe de fluturi moi.
Poetul trebuie să-și spele
Zilnic picioarele-n oloi.

Și mîinile în lapte dulce,
Și fața-n bulion de crin.
Dînsul de-a pururi va să-și culce
Pe plușuri trupul longilin.

Să nu citească, să nu scrie,
Ci numai doar poet să fie,
Cu papanași la pălărie
Și c-o iubită fistichie
Ce are sîni cît garderoba
Și coapsele cît Europa!

Distrugerea fluturilor

Printre multe, dulci virtuți
Ai și-aceea să săruți
Pe ochi fluturi surdo-muți,

Rătăcind din miez în miez,
În sălbatice cirezi,
Înspre-amurg dinspre amiezi,

Și să-i pipăi între-aripe
Pînă ce încep să țipe.
De plăcerea clipei țiple

În care trupul și-l frîng.
Apoi vin rîme și-i strîng
Sub pămînt, în raftul stîng...

Deodată

Deodată, se zbate pleoapa
Zidului de cărămidă.
Nici un înger nu mai știe
Ușa grea cum s-o deschidă,

Spre-a fugi în zori prin ierburi
Vineții sub cerul tare.
Izurile-nnoadă fluturi,
Rîmele surîzătoare-n

Bot beau apa roz din ciuturi
Lîngă șanțuri verzi de-obidă.
Deodată se zbate pleoapa
Zidului de cărămidă...

Clipa cea lentă

Fără-ndemn intrăm în toamna
Cîntecului plin de frică.
Nici o aripă de înger
Aerul nu-l mai despică.

Mîna spre pămînt se lasă,
Pipăie-ntre ierburi rana
Larg deschisă. De sub pietre
Șerpi clociți prelingu-și zeama

Ce-o sorbim c-o poftă veche
Pînă mintea ni se strică.
Fără rost intrăm în toamna
Sufletului plin de frică...

Pentru cine bat clopotele, Maia?

Bat clopotele Maia unde ești
Picioarele albastre și cerești
În fața vieții mele să-ți lungești
Bat clopotele Maia unde ești
Toiagul alb își are ziua lui
Bat clopotele Maia crește-un cui
În zidul plutitor de rai tehui
Toiagul mov își are ziua lui
Buzele-s moi și rupte-n asfințit
Bat clopotele Maia și-s topit
Prelins pe geamuri cercevea cu chit
Buzele-s moi și rupte-n asfințit
Bat clopotele Maia unde ești
Picioarele atît de muierești
În miezul clipei calde-ți bălăcești
Bat clopotele Maia unde ești

Întîmplare

Deodată, roua-mi sparge ochii,
Aud tiptil sosind un înger.
Caut să scap de el și-n fugă
Mîinile-mi grele mi le-nsînger.
Și-o rană e în tot ce pipăi,
Zidu-i chircit, ușa-i cleioasă,
Cuiele cresc din dușumele,
Crinii sorb camera-ntr-o vază
Și-n gură simt gust vechi de soare,
Creierii-mi ard iar în răsfrîngeri.
Deodată roua-mi sparge ochii
Și-aud sosind flămînd un înger...

De scris cînd ți se face frică

Eram mai curat decît mazărea
Suflet ușor de crin galben aveam
În care-și clocea clipa pasărea
Grea și rotundă ca un bolovan

Eram mai plăpînd decît lingura
Inima-n patru mari camere-aveam
Prin care-și plimba-n căni vechi singura
Rouă cleioasă becisnicul an

Eram mai bolnav decît frunzele
Tăind aer rece îngeri aveam
Să-și moaie-ntinzîndu-și lin pînzele
Aripelor peste-un adînc leuștean

Cinci terține pentru Cecina

(Variantă)

S-a răspîndit ca dintr-o întîmplare
Rugină peste apa sclipitoare
Și nu mai știu ce-i flutur supt de-o floare

Praf de tocilă-a adormit pe lucruri
Tot răvășind marfare hălți buclucuri
Gigante mure giugiulite-n ruguri

Și greu mirositor melcul bolește
Împotmolit în aerul ce-mi crește
Din brusturii smintiți pîn' la ferește

Ci eu rîvnesc să-mi cazi la preș de seară
Iubito caldă-n șold și-n subsuoară
Și-n gură cu saliva legendară

Și să-mi împingi cu sfîrcurile negre
Pe pagini pîrjolite-n clăi de veghe
Gîndul pios al mlaștinii integre

De spus la gura sobei și-a iubitei (1)

Îngerii mănîncă oameni,
Poftă li-e de carnea crudă.
La-nceput, blînzi, între aripi
Îi primesc și-ncet i-asudă-n

Subsuorile stufoase
Și-i gîtuie lin cu nimbul.
Apoi fac plimbări, beau raze,
Se parfumă mai tot timpul,

Ling idei, slăvesc pre Domnul
În voci dulci și-n caldă trudă.
Îngerii mănîncă oameni,
Poftă li-e de carnea crudă...

De spus la gura sobei și-a iubitei (2)

Îngerii dau foc la case
Sfinților să le-amiroase
Dulce,-n raiuri de mătase,
Sufletele noastre grase.

Și fecioarelor zmulg sînii
Fiindcă-s prea zemoși și-n pîlnii
Îi storc pe felia pîinii
La sfîrșitul săptămînii.

Și ademenesc pe jaruri
Coapse largi, spre-a urca daruri,
Tăvălite prin mărăruri,
Ție, Doamne, Doamne, Doamne!

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi,
Lasă-mă să-ți scriu lumina
Trecută prin noapte-n zi
Spre-a-mi topi în brumă vina

Că scot fluturii din aer
Și-i ucid cu ace grele,
Și-n amurg asmut și-ncaier
Ciucurii de la perdele,

Și sub ziduri cern făina
Cărămizilor pustii.
Doamne, nu mă părăsi,
Lasă-mă să-ți scriu lumina...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă istovi
Fără rost, du-mă-n lumina
Caldă-a miezului de zi,
Mîngîie-mi fața și mîna,

Caută-mi prilej de casă
Într-un rai, să stau la masă
Lîngă blid, coapsă voioasă
Mișcîndu-se sub mătasă,

Pînă roua-mi va prii
Iarăși, dulce ca smîntîna.
Doamne, nu mă părăsi,
Mîngîie-mi sufletul, mîna...

Sonetu-ndrăgostiților bezmetici

Cu strechea-n șold te plimbi printre tarabe
De untdelemnuri stoarse-n văzul lumii.
Ai sînii mari, dar coapsele-ți sînt slabe
De-atît foc mistuind floarea minunii.
Și brațele le-ntinzi ca niște frînghii
Dulce-mpletite-n mușchi albi spre bărbați.
Cu limba scoas-o clipă îi înjunghii
Și-i lași pe fundul ceștilor cu zaț.
De-aceea milogesc prin urbea strîmtă,
Doar-doar ți-oi prinde sufletul în laț.
Ci-n loc să ne luăm vicleni la trîntă,
Ne-om dărui-n cadelniți, cu nesaț,
    Tămîiele plăcerii fumegînde
    Și n-am mai zăbovi-n scîrbave pînde
    Ca să ne-mbrățișăm oricînd, oriunde.

Sonet dezamăgit

Muiată-n untdelemn de fluturi groși
Nu-mi lustruiește sufletul c-o cîrpă
Nici o iubită. Se încleie-n bîrfă
Rozmelcii, cîndva prieteni mincinoși.
Și mă lovește-n tîmplă cărămida
Moale de-amurg, sleită peste-oraș.
Degeaba saltă-n grajduri verzi omida
Momindu-mă s-o-ncalec. Rămîn laș
În praf de-odaie. Pipăi sfînt cu buza
Gura de-abis a ceștii de cafea.
Mi-s clipele-n derîdere de-a dura
Stoarse-n nămoluri fragede. De-abia
    Îți mai ghicesc perechea bulbucată
    A sînilor ce îi primeam răsplată
    Că ți-am slăvit cinstea de Mare Fată!

Sucevița

La mînăstirea Sucevița,
În fiecare dimineață,
Un înger își pudra rochița
Cu clopoțel la poponeață.

Veneau prințese pe mătăsuri
Să-l copie. El, ca vădana,
Numai măscări, numai răsfățuri,
Le întorcea pe deget geana

Și le sufla în sîni ca-n pufuri,
Către balauri să-i ridice,
Le gîdila cu pămătufuri
În gaura de la burice,

Le picura pe unghii oje
Și păru-l ciripea cu drotul,
Pînă ce ele (Boje! Boje!!)
Se dezbrăcau și-i dădeau totul...

În împuțitul orășel

În împuțitul orășel
Unde vieața e-un purcel

Trăiau actrițe și poeți,
Ele fanate, dînșii beți,

Ce-și aminteau că mai demult
Amorul lor era un cult

Cu trandafiri muiați în sos
De rouă-ntoarsă fin pe dos,

Și portocale mari, cu zbaturi,
Plutind la dame noaptea-n paturi,

Și cu tramcare de mărar
Călătorind ienibahar

Prin împuțitul orășel
În care viața e-un purcel...

Cîntec naiv

Cana cu lapte mi-a cîntat
Un cîntec moale și curat
Pe care eu l-am ascultat
Cu sufletul îngenunchiat.

Case, cu fața spre amurg
Ținute-n mîini de Demiurg,
Jelitu-s-au pios că-n burg
Lin zidurile li se scurg.

Rouă mi-a dat binețea ei
Și mi-a șoptit adînc: „De vrei,
Sfărîmă-mă sub pașii tăi
De înger rătăcit pe căi...“.

Privește-mă !

Privește-mă ! Azi sînt frumos
Ca fluturele cap-de-mort.
La cizme am pingea de os.
Pe umăr turturică port.

Mi-am răsfățat în untdelemn
De rapiță și lapte crud
Trupul hain și-acum te-ndemn
Să mi-l săruți pînă ce-asud.

Dar nu uita că mi-am pierdut
Și sufletul la biliard,
Că sorb cafea și ne-ntrerupt
Minciuni de-amor în gură-mi ard !

Cîntec naiv

Am vrut să explorăm grădina,
Dar ne-am oprit la cîțiva pași.
Crini cu parfumul scos din teacă
Înaintau spre noi trufași.

Umili, cu mîinile pe inemi,
Ne-am aplecat în semn de stimă:
„Ordinul lor nu vrea pe nimeni?".
Ardeau transfigurați de crimă!

Și Crinului cu albă mască
Și scut te-am dat căci el jurase,
Orgolios, să te jertfească
Evului mediu de mătase...

Un pește-albastru pentru Fascinel

Ca pe-o cupă grea de carne
Îți duc coapsele la gură
Să-ți sorb sufletul cît roua-n
Clipa ei ne mai îndură

Cît se zbate-n vînt lumina
Ca o frunză uriașă
Nu mai da pe fluturi vina
Că-ți scot sînii din cămașă

Și ți-i zmulg cu chiu și larme
La izvoare-n prund să-i sfarme
Unde-un pește-albastru doarme
Lîng-o cupă moale-n carne

Tu ești o fragă care umblă

Tu ești o fragă care umblă
Numai în blugi și doar la umbră
Să nu ți se-ncrețească gura
Cînd sorbi din cărămizi căldura
Ca pe-un parfum ce lasă apă
Pierdută printre cozi de ceapă
Și-n mărării și-n pătrunjime
Crudă de-atîta-ntunecime
Căci vin păianjenii cei monștri
Ca să te sperie ca proștii
Și să te-ncleie-n mii de ațe
Să-ți ducă sufletul în brațe
În găuri negre și rotunde
Unde nici roua nu pătrunde
Ci cîte-o rîmă face tumbe

Dar eu te scot din lumea sumbră

Tu ești o fragă care umblă...

Improvizație

Îngere cu buze crețe,
Are cine să te-nvețe
Roua caldei diminețe?

Fluturii să ți-i explice
La culoare și să-ți pice
Uleiuri pe cicatrice?

Căci ai prins coajă pe suflet
De cînd nu mă mai încumet
Să-ți sărut miezul cel umed...

Hobbit mirosind mărar
Într-un mod foarte bizar!

Doamne mă îndemni să-ți scriu

Doamne mă îndemni să-ți scriu
Cît nu-mi putrezește-n carne
Sufletul stricat de viu
Și cuvîntul nu-mi adoarme
Lenevos ca-ntr-un sicriu
Ce-n pămînt o să se sfarme
Doamne mă îndemni să-ți scriu
Cît nu putrezesc în carne

Nu-mi lua puterea dulce
Dăruită-n miez de rai
Nu lăsa roua să-mi spurce
Băleguțele de cai
Presărate ca să-ncurce
Drumul galeșelor curce
Printre vineți zimți de scai
Nu-mi lua puterea dulce
Dăruită-n miez de rai

Ci mă-ngăduie-n miresme
Blînd sub pete de putoare
Unde sîngele meu este
Pîrîiaș de apă-n floare
Cu zîne-ncîlcite-n iesle
De raze și de răcoare
Ci mă-ngăduie-n miresme
Blînd sub pete de putoare

Și-oi călugări văzduhul
În chilii de piatră fragă

Cînd paingii își dau duhul
Pe pînze de zuză dragă
Ce-și desface-n soare puful
Și-n ea melci bătrîni își bagă
Coarnele pe-o viață-ntreagă
Și-oi călugări văzduhul
În chilii de piatră fragă

Căci mai pîlpîie în mine
Candele de-amurg lumina
Ce ți-a-mbujorat grădina
Cu ciuperci mari și cu rîme
Gardurile să-ți dărîme
De din mîine spre poimîine
Pîn' doar cuiele-or rămîne
Cît mai pîlpîie în mine
Ca-ntr-un deal scobit lumina

Country (1)

Mă gîndeam să-ți fiu stăpînul
Precum roua peste crinul
Răsfrînt crud, ce-n mînă ținu-l,
Precum geana peste sînul
Cu bumb parfumat ca fînul
Adunat în grămăjoare,
Mă gîndeam să-ți fiu stăpînul,
Descleind șarete-n soare,
Îndulcindu-ți ziua chinul,
Noaptea perna ce te doare.
Mă gîndeam să-ți fiu stăpînul
Din creștet pîn' la picioare...

Hobbit zbicit de vînturi și de ploi

Country (2)

Mă gîndeam să-ți fiu și sclavul
Bîntuit lin de năravul
De-a-ți unge talpa cu praful,
Și sufletul ți-l despică-n
Leuștean, c-o rămurică,
Și-ți dă ouă de furnică
Lumească, prăjite-n lapte,
Și coarne de melc, răscoapte,
Și fluturi în sos de aer.
Mă gîndeam să-ți fiu și fraier,
Pămpălău
La fundul tău,
Și la bine și la rău,
Zău!!!

Hobbit cu trăsurică verde
Care-n amurgul cald se pierde

Erai atît de ferită

Erai atît de ferită
Mereu te-ascundeai fără rost
Sub pînzele moi de painjeni
Din colțuri cătînd adăpost

Și-n spatele tufelor macre
De rouă pe brînci te piteai
Doreai să dispari prin oglinde
Rupîndu-le vechiul pospai

De-argint și în lumea cealaltă
În raiul în care-am mai fost
Erai nu erai doar cu ochii
De curvă rîzînd fără rost

Erai atît de frumoasă...

Erai atît de frumoasă
Mereu mă temeam să nu pleci
Lăsîndu-mi în palida casă
Dulapuri pustii pereți reci

Și-o apă în cana adîncă
Încet putrezind pîn' la miez
Din care de-abia mai mănîncă
La ora cumplitei amiezi

Cu gura lui grea de matasă
Un înger slugarnic pe veci
Erai atît de frumoasă
Mereu mă temeam să nu pleci...

Erai atît de rotundă...

Erai atît de rotundă
La fund că-mi venea să ți-l prind
În joacă și-n rouă c-o funtă
Cînd tu te-aplecai surîzînd

Lăsîndu-mi în voie tot raiul
Plușat și adînc și mustos
Oh Doamne înduplecă-mi traiul
De înger pe veci păcătos

Ce vrea c-un sărut să pătrundă
În cel mai de taină loc sfînt
Și Doamne pe urmă m-alungă
Să sufăr din nou pe pămînt
Și iarăși să leg cu o funtă
Al Magdei rotund și cald fund...

M-am ferit de tine Doamne

Mi-am ferit de tine Doamne
Sufletul cît am putut
Să n-ating cu gura mîna
Celuia ce m-a făcut

Să nu-ți mîngîi fruntea ochii
Părul inelat duios
M-am ferit de tine Doamne
Să nu-ți fiu prea drăgăstos

Să nu-ți sperii mintea-n gînduri
Păcătoase ce mi-ai dat
Cînd m-apropii lin de trupul
Tău întins pe-un moale pat

Care-i dincolo de nouri
Și-i cuprins dulce de raze
M-am ferit de tine Doamne
În amurguri și-n amiaze

Și în spaima dimineții
Cînd ți-e grea toată ființa
De iubire pentru mine
Și-mi pierd istovit putința

Și-ncet mă preling în pofte
Mocnite la foc scăzut
Mi-am ferit de tine Doamne
Viața cît m-am priceput

M-apropiam cu-atîta frică

M-apropiam cu-atîta frică
De degetul tău lung subțire
Ca să nu cadă căci se strică
Prins de-a păianjenilor fire

Și-i lins-prelins de melcii umezi
Și-i umilit printre furnice
Mă amăgeam c-o să te-ncumeți
Unghia crinii să-i despice

Să-i taie-n aer ca pe-o sticlă
Lăsînd parfume să respire
M-apropiam cu-atîta frică
De degetul tău lung subțire

Iubita mea cu gura-n rai

Iubita mea frumoasă-n nuri
Eu te iubesc așa cum ești
Nu trebuie să te ferești
Mi-e sufletul un lung murmur
Venit din vechile povești

Iubita mea cu gura-n rai
Pe care tot mi-o dai mi-l dai
Pe mijlocul tău subțirel
Am pus în joacă un inel
Să-ți poarte sîmbetele-n el
Dacă visezi vînjuri de cai

Iubita mea cu ochi mari verzi
Cînd eu te cert tu mă dezmierzi
Focul din noi e-n pălălăi
Sfîrîie roua-n aspre clăi
Asmute-mă cu sînii tăi
Cei ascuțiți viața să-mi pierzi

Iubita mea surîsul tău
Șăgalnic rău și derbedeu
Mă leagă-n minți rostu' mi-l strînge
În frînghioare moi de sînge
De ce alături trist ne plînge
Înger trimis de Dumnezeu

Iubita mea-nfundată-n Flandre
De catifea sfarmă verande

Rupe zefiri distruge raze
Dă fluturilor dulci extaze
Și la copii povești cu groaze
Și-apoi craci zvelți de copilandre

....

Iubita mea frumoasă-n nuri
Nu trebuie să te ferești
Eu te iubesc așa cum ești
Mi-e sufletul un lung murmur
Venit din vechile povești

Cîntec

Sărută-ți Mireasa!
Ea este aleasa
    De tine, de zei.

Sărută-ți Mireasa
Cînd intră în casa
    Din piatră de stei.

Sărută-ți Mireasa
Ce-ți udă mătasa
    Cu sîngele ei...

În rugăciunea mea-i un cîntec

În rugăciunea mea-i un cîntec
Pe care încă nu l-am spus
Un nufăr vînăt ai sub pîntec
În el cad îngerii de sus

Nu izgoniți ci-n bună voie
De-a părăsi raiul prea strîmt
În rugăciunea mea-i nevoie
De tine ca de-un cîntec sfînt

Ce povestește despre fluturi
Îndrăgostiți în clăi de fîn
Ei nu mai vor să plece-n lume
Prin aerul ce face spume
Ci-acolo-mbătrînesc rămîn

Pînă ce inima le-o vindec
Și-n miez le sorb zeama de-alun
În rugăciunea mea-i un cîntec
Pe care vreau mereu să-l spun
Pe care nu mai știu să-l spun...

Până ce inima le-o umple
Și-n palme le-o alege
Să rog să tine ca la un altar
[illegible] icoana cărnii prea frumoase
Până ce inima le-o [illegible]
Și-n palme

În rugăciunea mea-i un cîntec
Pe care încă nu l-am spus.
În nufăr [illegible] ai pe pîntec
În el cad [illegible] de sus

Nu îți goniți ce-n lună vine
Ce-a părăsit raiul prea sfînt
În rugăciunea mea-i nevoie
De tine ca la un cîntec sfînt

Ce povestește despre fluturi
Îndrăgostiți în clar de fin
Și nu mi-i vor să plece-n lume
Prin vîntul ce face spuma
Și acolo – mlădiază, rămîn

Să lege [illegible] noi din cîntec
S-atingă-n miez femeie ~~din~~ [illegible]

În rugăciunea mea-i un cîntec
Pe care vreau mereu să-l spun

Până ce inima le-o sfințește
~~Și [illegible] [illegible] în [illegible] din pîntece~~
Și-n miez le-ating femeie [illegible]
zorii

~~Sfințit de-un țipăt de la-nceputuri~~

Până ce inima le-o sfințește
Și-n miez le [illegible]
În rugăciunea mea-i un cîntec
nu vrea mereu să-l spun
[illegible]

Cîntec

Ai venit la mine ca un înger
Cu aripile ascunse-n rochii
Erai numai plîngeri și răsfrîngeri
De lumină ce-mi orbeau lin ochii

Te-am lăsat să umbli cu o cană
Grea de apă-n mîinile-ți firave
Să-mi pui gura ta cu dinți pe rană
Să-mi rupi carnea întru chin și slavă

Sufletul de soare să-mi apropii
Atîrnîndu-l vraiște de-un sînger
Ai venit la mine ca un înger
Cu aripile crescute-n rochii

Calde de matasă și umflate
Sub dantela unde-i bunătate
De cur macru-n două buci crăpate
A plăcere și-a singurătate...

Cîntecel de babalîc bubos

Bătrîn și ticălos cum sînt
De-abia mai știu de-abia mă-ncumet
Floarea de cîmp roua din vînt
Să ți-o sărut în miezul umed

Pe-acest rotund și trist pămînt
Ce pentru îngeri este strîmt
Dar larg și-adînc pentru un suflet
Bătrîn și ticălos cum sînt

Rogu-mă-n fluturele frînt
În melcul călător și sfînt
În rîma ce-i tîrîtă blînd
Printre oscioare de mormînt

Chiar și-n cuțitul ce-l împlînt
În inimă cînd curu-ți cînt
În elegia-mi fără sunet
Bătrîn și ticălos cum sînt

Cîntecela pentru Fascinela

Visez morții că sînt vii
Că iarăși la mine vii

Viața să mi-o înfășori
Podișor de rouă-n flori

Și mă las sînilor mici
Și-ascuțiți pînă-ți ridici

Gura ta spre gura mea
Ca fluturul spre lalea

Hainele-mi ustură pielea
Ficații mi-i ard blînd jelea

Și m-apucă toate celea
De dragoste pentru Lelea

Lelișoară-n nădrăgei
Cu părul făcut cîrcei

Care-ți dă tot ce îi ce'i
Trupul ei sufletul ei...

Caligrafie într-o ceainărie

Erai atît de înaltă
Și-atît de subțire. Purtai
Doi sîni într-o parte și-n alta
De suflet, cu boturi de ceai.

Și-abia ajungea pîn' la nara
Mea plină de fluturi mirosul.
Credeam că mai știu stoarce sosul
Parfumului crinilor seara.

Și roua-și lățise-n praf balta
Scurmată de rîme ca-n rai.
Erai atît de înaltă
Și-atît de subțire pluteai...

Blues

Mergeam pe-o frunză
Uriașă de castan.

Mi-e frică să nu cad,
Mi-ai spus.
....
Și-acum stau singur
Și îți scriu un blues...

Atît de frumoase-s minciunile tale

Atît de frumoase-s minciunile tale!
Tu spui că ești floare și capeți petale,

Apoi că ești înger și capeți aripe
Cu care îmi mături mormanul de clipe.

Și-o mînă de-o scoți din mănușa înaltă,
Caleașca adîncă ne-așteaptă la treaptă...

Blues

Pentru Johnny Răducanu

Noi rătăcim uimiți
Că nu ni se întîmplă
Nimic, dar într-o zi
Vedem c-o rază-i strîmbă
Și-atunci prin păpădii
Lovite moale-n tîmplă
Noi rătăcim uimiți
De tot ce ni se-ntîmplă...

Caligrafie

Cu cît te apropii de mine
Ți-s mîinile parcă mai lungi
Și părul e-o miere de-albine
Cu care, lin, trupul mi-l ungi.

Și sînii se umflă cît șoldul,
Și coapsele-n ceruri plutesc.
M-așează-n genunche imboldul
De-a-ți pune-un sărut pămîntesc

Pe carnea prelinsă-n rușine
De-aluaturi în scorburi adînci.
Cu cît te apropii de mine
Picioarele-ți parcă-s mai lungi...

Deodată

Deodată strada-mi intră-n piept
Și sufletul meu o inundă
Și nu te poți salva salva
Izbită între sîni de-o undă
Și te ridică mîna mea
De talie la suprafața
Sărutului și-n clipă grea
Îngerii-ți umplu dimineața...

Semne

Să nu ne-amăgim.
Sînt semne
Că îngerii pleacă,
Ne lasă o vreme
Singuri, pe urmă revin
Să ne îndemne
Să bem iarăși roua din crini!
Să nu-i amăgim...

Cuprins

Versuri
(1970)

III

Postume

Cîntece naive
(1976)

Adio, Robinson Crusoe
(1978)

Cîntece naive

Ruina unui samovar
(1983)

Dintr-o scorbură de morcov
(1998)

Opera poetică III
(2005)

www.polirom.ro

Redactor: Ioana Aneci
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Gabriela Ghețău

Bun de tipar: decembrie 2008. Apărut: 2009
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232)21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tipărit la PRO Editură și Tipografie

Contravaloarea timbrului literar se virează
la Uniunea Scriitorilor din România,
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR-UNIREA